SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 17 / Sayı: 196 / Nisan 1998 / 5,- DM

PKK V. Ortadoğu Konferansı

Tarihe, zafere ve büyük yenilmezliğe dönüştür

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın PKK 5. Ortadoğu Konferansı açılış konuşması sayfa 12

PKK V. Ortadoğu Konferansı 15-25 Mart 1998 tarihleri arasında, 250 delegenin katılımı ile gerçekleştirildi. Konferansa Parti kadroları, ARGK komutanları, ERNK yöneticileri, YCK ve YAJK'tan temsilciler yanında çok sayıda yurtsever, sanatçı, aydın da katıldı. PKK Merkez Komite ve YAJK merkezinden bizzat katılan üyeler yanında, eyaletler ve alanlar da raporlarla konferansa katılırken, bazı üst düzey ARGK komutanları da bireysel rapor ve tebliğleri ile katılım sağladılar. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın açılış konuşması ile başlayan konferans, salt PKK'nin iç sorunları ve çözümleri ile sınırlı kalmayıp Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu'ya ilişkin olarak önümüzdeki sürecin kapsamlı bir planlaması niteliğinde tamamlandı. Bilgilendirme ve değerlendirmelerden sonra TC'nin ve emperyalizmin yeni dönem planlama ve taktikleri yoğun bir biçimde tartışıldı. PKK V. Ortadoğu Konferansı yeni dönemin çalışma planı ve hedeflerini saptayan gündemle tamamlanırken, PKK 6. Kongresi'ne de kapsamlı ve somut bir hazırlık anlamına geliyordu.

PKK V. Ortadoğu Konferans Kararları

"Çizgi doğrultusunda kendini sürekli yenileyen, partileşmeyi her alanda inşa eden, 'öze dönüş' hamlesi ve 'savaşta zafer, yaşamda özgürlük' şiarıyla görevin bilinci temelinde hareket ederek, yaşamsal kılmak için; konferansımız bütün kadroların vicdan muhasebesi temelinde sorgulamasını geliştirerek ve yine öncülüğün önemini vurgulayarak yeniden partileşme sürecini ele aldı."

● Yazısı 10. sayfada

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

PKK V. Ortadoğu Konferansı tamamlandı

PKK V. Ortadoğu Konferansı, Türk devletinin ABD ve İsrail desteği ile gerçekleştirmeye çalıştığı, kapsamlı şiddet ve terör planlamalarına karşı, devrimci hedef ve planlamalar toplantısıdır.

Partimizin Ortadoğu'da ABD tarafından oluşturulmak istenen "*yeni statü*" ve "*yeni oluşumlar*" önünde en ciddi ve en büyük engel olduğu kendileri tarafından da açıkça dile getirilmektedir.

Güney Kürdistan'da geçen yıl partimize karşı geliştirilen büyük saldırılar, TC, ABD, İsrail, KDP ittifakının büyük umutlar bağladığı planın, PKK tarafından açık bir biçimde boşa çıkarılması ile sonuçlandı. Büyük askeri güçler, yoğun hava desteği, ABD ve İsrailli savaş otoritelerinin aktif katılımları; yerli, işbirlikçi-paramiliter güçlerin kayıtsız-koşulsuz destekleri ve milyarlarca doların harcandığı bu harekatın galibi kuşkusuz bir biçimde partimizdir.

"Son birkaç yıldır savaşta yaşanan "*kilitlenme*" durumunun mutlaka aşılması, bunun için de düşmanın tahkim edilmiş, mevzilendirilmiş üslerine, karakollarına "*klasik*" saldırıların sınırlandırılması gereği belirtilirken, düşmanı arazinin derinliklerine çekerek imha etme taktiğinin mutlaka hayata geçirilmesi noktasında görüş birliğine varılmıştır."

Bu emperyalist ittifak, önce Güney Kürdistan'da oluşturacağı uydu bir yönetimin ardından, Irak rejimini de yıkacak ve kendi istemlerine uygun üçlü bir Irak Federasyonu kuracaktı. Bu plan, PKK'nin yenilmesi -veya en azın-

● Devamı 2. sayfada

İçiçe savaş

Savaşımızın vardığı düzey nedir ve düşmanlarımızın mevzilenmeleri nasıl gerçekleşmektedir? Düşman cephesindeki durumun bizlere yansımaları nasıl olmaktadır?

Mücadelemizin ve silahlı savaşımımızın sorunlarını daha iyi anlamak için, tek başına düşmanı anlamak bile bazen yeterlidir. Çünkü bütün sorunlarımızın kaynağında düşman vardır; o varolmaya devam ettiği sürece de, sorunlarımız devam edecektir. Yaşadığımız süreçte, bir bütün olarak mücadeleyi geriye çeken özellikleri çözümlemek ve deşifre etmek suretiyle, düşmanın mevzilenme biçimlerini açığa çıkarabiliriz. Alanlarda yaşanan tahribatları bütün boyutlarıyla görüp nedenlerini ortaya koyabilirsek, yine düşmanın bizimle savaşta kullandığı yöntemlerle birlikte kendisini netleştirebilir ve güçlü bir saldırı geliştirebiliriz.

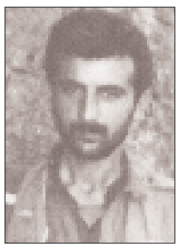
Temel sorunlarımızdan biri, belli alanlarda kadronun çeşitli yönleriyle, nicelik ve nitelik olarak aşınması ve aşındırılma-

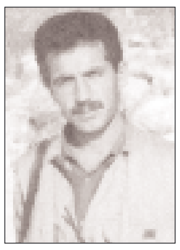
● Devamı 6. sayfada

İnanç savaşçıları

asilik amentüsü söz
kan içinde kalmış
seferi yırtıcılar yarasına daldığı zaman
bir de kor yağan
yağmura dayadığında
alnını inancın
parçalanmış güller
kadar derin gülümsemeyi
unutmuyor...

Xelil, Ali ve Zaman hevallerin anı yazıları 19-20-21. sayfalarda

PKK bir parti olmaktan çok, halklaşan ve fedaileşen bir harekettir

Düşmanın benim kaçtığımı, nerelere gittiğimi söyleme gereği duymasını kavramak, biraz da düşmanın gerçeğini anlamaktan geçer. Düşman bir taraftan çok güçlü olduğunu, egemen olduğunu, durumu kontrol altına aldığını söylüyor, ama diğer taraftan da yalan haberlere ihtiyaç duyuyor. Madem bu kadar güçlüyse, madem bu kadar PKK hareketini, Kürt kurtuluş hareketini kontrol altına aldıysa o zaman neden görevi başında olan bir kişinin

Cemil Bayık (Cuma) yoldaşın değerlendirmesi 4. sayfada

Kuzey İrlanda ve sömürgeciliğin iflası

● Yazısı 24. sayfada

İnsan yüreğinin sırrına erdiler

15 Ocak 1998 tarihli bir makalesi var **Sema** arkadaşın. "*Ateşten Bir Büyüdür Mirza Mehmet*" başlıklı bu makaleyi şu sözlerle bitirmiş: "Mirza Mehmet bir tutkudur. Büyüsü ateştendir. Bozulmaz bir tılsımdır. İnsana ait olan her şeydir. Başında eski zaman kahramanlarında olduğu gibi zeytin dallarından bir çelenk, selamlıyor tüm insanlığı. Bu kadim toprakların bir ucundan diğer ucuna uzanıyor. Yüreği su kadar aydınlık, ateş kadar sıcak. O hiçbir mekana ve zamana sığmıyor. Bakmayın Erzurum'da yükselen seslere kulak kabarttığına. Aslında o kendi içindeki insanı, Mirza Mehmet'i dinliyor. Kendi içindeki insanı dinleyen, kendi içindeki insana ulaşan her ölümlü gibi, Mirza Mehmet de ölümsüzleşiyor."

Meral Kıdır yoldaşın yazısı 9. sayfada

PKK V. Ortadoğu Konferansı tamamlandı

"Mazlumlaşarak partileşelim, Agitleşerek ordulaşalım, Zilanlaşarak özgürleşelim"

● Baştarafı 1. sayfada
dan marjinalleştirilmesi- şartına bağlıydı. PKK yenilemediği için plan da suya düştü.

Ancak Türk faşizmi ve emperyalizm bu gerçeği gördükten ve anladıktan sonra farklı alanlarda, farklı boyutlarda yeni planlar ve yeni hedefler üzerinde yoğun bir faaliyet içerisinde olduğu görülmektedir.

İşte 5. Ortadoğu Konferansımız, emperyalizmin başta Kürdistan'a olmak üzere, Ortadoğu halklarına dayatılan gerici ilişki ve statüler karşısında; partimizin eşit-özgür ve ilerici temeldeki yeni ilişki ve ortaklıkları esas alan somut hedef ve planlamalarıdır.

TC ve ABD emperyalizmi, günümüze kadar yaşadığı onlarca deneyimden sonra "*PKK'nin ortadan kaldırılması veya tasfiyesi*" gibi iddiaların gerçekleşemeyeceğini anlamış bulunuyor. Fakat bu kez yeni bir taktik devreye sokulmak istenmektedir. **Emperyalizm, savaş alanında güçten düşürülmüş, yorulmuş, yıpranmış bir gerilla yaratmak istemektedir.** Kürdistan'ın her alanına yayılan, sayısını katlamalı bir biçimde arttıran ve büyüyen bir gerilla yerine, yerleri ve sayıları önceden bilinen küçük gerilla birliklerine razı (!) olmaktadır. Emperyalizmin 5. Kongre'den sonra saflarımıza dayattığı gerçek budur ve Parti Önderliğimiz tarafından "*teşhis*" edilerek "*marjinalleştirme planı*" olarak açığa çıkarılmıştır.

Konferans süresince, eyalet pratikleri değerlendirildiğinde hemen hemen tüm eyaletlerimizde "*marjinalleştirme ve gerillayı sınırlandırma*" çalışmalarının 5. Kongre'den itibaren sistemli bir biçimde yürütüldüğü; bu planın parti içindeki işbirlikçi-tasfiyeci eğilim tarafından oturtulmaya çalışıldığı daha açık bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Pusu, sızma ve taciz eylemlerini aşmayan bir gerilla savaşı, ARGK içinde hakim kılınmaya ve gerilla savaşının "*kaderi*" haline getirilmeye çalışılmıştır. Düşmanın stratejik üslerine yönelik kapsamlı, parça koparan, sarsan eylem düşünceleri ise tamamen belleklerden çıkarılmaya çalışılmıştır. İşte ordumuz içindeki marjinalleştirme planları budur.

İşbirlikçi çizgi, böylece devrim ve iktidar perspektifinden kopuk, düzen içi bir yaşamın temsilciliğine soyunmuştur. Kafalara ve yüreklere "*yenilmesi mümkün olmayan bir düşman*" yerleştirilmeye çalışılırken; sorunun "*masabaşı görüşmelerle*" ve kolayca gerçekleşebileceği hayali peşinden koşulmuştur.

Gerilla cephesinde marjinal plan böyle bir faaliyetle gerçekleştirilmeye çalışırken, bu planın Ankara ve Avrupa ayakları da emperyalizm tarafından ihmal edilmemiştir.

Ankara'da yurtsever çevrelerle sınırlı ama devletle sıkı ilişkileri bulunan bazı "*tanınmış simalar*" ve burjuva politikacıları yoğun bir faaliyetlilik içerisine girmişlerdir. Onlar da TC'nin "*kabul edilebilirlik ölçüleri*"ne göre hem kendilerini hem de faaliyetlerini sürdürerek partimizin legal alanlardaki etkisini kırmaya ve kitleleri yoldan çıkarmaya çalışmışlardır. Bu malum çevrelere göre de faşist TC ile PKK -veya ARGK- arasında önemli farklar yoktur. Her iki taraf da savaşan taraftır ve savaş sürdükçe kendi çıkarları zedelenmektedir. O halde bir an önce Ankara hükümeti ile "*siyasi diyalog*" yapılmalı, ancak diyalogları da "*Kürt halkı adına*" bu çevreler kendileri gerçekleştirmelidirler.

Partimizin, dolayısıyla halkımızın büyük bedeller ödeyerek günümüze taşıdığı özgürlük ateşine göz koyan bu çevreler, marjinal planın Ankara ayağıdırlar. Bunlar TC ve emperyalizm nezdinde de "*itibar*" sahibidirler. Legal partilerin genel başkanları, merkez yürütme üyeleri, milletvekilleri arkalarındaki milyonlarca oy desteği ile bir nebze dürüst davranma, yurtseverliğin asgari ölçülerine uymanın bedelini gözaltı, işkence ve cezaevlerine atılma ile öderken, bir kısım çevrelerin Türk medyası ve basını tarafından öne çıkarılması, "*muhatap*"lığa hazırlanmaları, pohpohlanmaları boşuna değildir. Bunlar emperyalizmin ulusal kurtuluş savaşımıza dayattığı marjinalleştirme ve eritme planının açığa çıkarılmış figüranlarıdırlar.

Emperyalizm, gerilla ve Ankara ayaklarını böylesine bir plan çerçevesinde oturtmaya çalışırken, Avrupa'daki çalışmalarımızı da kontrol altına alarak gerillayla olan bağlarını kopartmaya; radikal ve devrimci yönlerini törpülemeye çalışmaktadır. Bu alanda marjinalleştirmeyi daha çok örgütlülüğü bozarak, dağınık, kendi başına, disiplinsiz bir kitle yaratma şeklinde gerçekleştirmeye çalışırken, kitleleri umutsuz, iddiasız ve amaçsız bir konuma düşürerek, "*emperyalizme mecbur*" ve emperyalist devletlerin dayatmalarına mahkum bir kitle yaratma hedefi planlanmıştır.

PKK 5. Ortadoğu Konferansımız bu gerçekleri tartışmış, yeni dönemde bu politikalara karşı geliştirilecek karşı planlama ve hedefleri somutlaştırmıştır. Bazı planlamalar, konferansımızla birlikte somut görevlendirmelerle hayata geçirilirken, uzun vadeli planlama ve kararlar, partimizin 6. Kongresi'ne sunulmuştur.

Konferansımız, Parti Önderliğimizin '95 yılından itibaren kademeli ve esnek bir tarzla yürüttüğü "*parti içi düzeltme harekatı ve sınıf mücadelesi*"nin şiddetlendirilmesi ve bir üst boyuta tırmandırılması anlamına gelmektedir. Konferansta çok farklı ve çok renkli konular tartışılsa da esas olarak parti kadrosu, yönetici ve komutasının yeniden ve özeleştirisel bir üslupla gözden geçirilmesi ve yeni dönemin devrimci-radikal çizgisinin oturtulması; parti içinde gerici sınıf ve anlayışlara karşı proleter-sosyalist çizginin hayata geçirilmesi, geçmiş yetmez tutum ve yaklaşımların terkedilerek önderlik tarzını esas alan kişiliklerin mutlaka hakim kılınması gerçeği sıkça dile getirilmiştir.

Bu çerçevede parti merkezimiz de çalışma tarzı, temposu, sorunlara yaklaşımı ve çözüm gücü olma işlevleri bakımından yoğunca değerlendirilerek eleştirilmiştir.

Parti çizgisinin en üst düzeyde temsil organı olan merkezimizin, bu konudaki geçmiş pratiği eleştirilerek parti karşıtı eğilim ve sapmalar karşısında yetersiz, edilgen ve liberal yaklaşımların büyük tahribatlara yol açtığı ifade edilmiştir. Bunun yanında çalışmalarda kolektivizm, ortaklaşa çalışma, iradeleri katma, yönetme ve yönlendirme noktalarındaki geçmiş pratik mahkum edilirken, önümüzdeki süreçte tüm yapımız gibi merkezimizin de yeni bir çehre, yeni bir çalışma tarzı ve şiddeti arttırılan bir tempo ile çalışma gereği dile getirilmiştir.

Partimizin 5. Kongresi'nden günümüze kadar olan süreçte, Parti Önderliğimizle merkezimiz ve çeşitli düzeylerdeki yönetim ve komutamızın çalışma temposu arasındaki mesafenin giderek açıldığı gerçeği dile getirilirken, bu durumun parti ve örgüt esaslarına aykırı olduğu; yeni dönemde çalışmaların yeniden planlanması, sorunların zamana sarkıtılmadan çözümlenmesi ve "*havaleci*" yaklaşımlar yerine her kademede çözüm gücü olabilme görevi hatırlatılarak bu konuda çeşitli hedeflere ulaşılmıştır.

Parti saflarımızda ve çeşitli alan çalışmalarında ortaya çıkan birçok sorunun kaynağında, ideolojik-politik yetersizliklerin ve yaklaşımların esas neden olduğu ortaya çıkarılmıştır.

Konferansta Dersim, Amed, Erzurum, Koçgiri, Botan eyaletlerinin raporlarında ve delegelerin anlatımlarında bu durum açık olarak görülmüştür. Sözü edilen eyaletlerde parti eğitiminin ağır bir biçimde ihmal edildiği ya da pratik çalışmalar gerekçe gösterilerek yerine getirilmediği anlaşılmıştır. Konferansımız, Parti Önderliği'nin; "*biz ideolojik eğitim ve çalışma ile büyüdük, geliştik ve çözüm gücü olduk. Bu ilkemizden vazgeçemeyiz*" sözlerini hatırlatarak önümüzdeki süreçte, tüm alanlarda eğitimin aksatılmadan, denetlenen bir plan çerçevesinde sürdürülmesi zorunluluğunu karar altına almıştır.

İdeolojik-politik geriliklerin, kadro şekillenmesinde yarattığı tahribatlar değerlendirilirken son yıllarda ortaya çıkan "*protestoculuk, hak arayıcılığı, görevlere itiraz, istifa vb.*" yaklaşımların suç olduğu ve bu suç yaklaşımlarının mutlaka ortadan kaldırılması gereği belirtilirken, PKK'nin ortaya çıkış koşullarındaki sosyalist, fedakar ölçülerinin bugün de temel ilkeler olduğu vurgulanmıştır.

ARGK'nin eyalet faaliyetleri değerlendirilirken, birçok eyalette benzer yaşam ve savaş sorunlarının yaşandığı görülmüş ve bunlara ilişkin genel-ortak sonuçlara da ulaşılmıştır.

Son birkaç yıldır savaşta yaşanan "*kilitlenme*" durumunun mutlaka aşılması, bunun için de düşmanın tahkim edilmiş, mevzilendirilmiş üslerine, karakollarına "*klasik*" saldırıların sınırlandırılması gereği belirtilirken, düşmanı arazinin derinliklerine çekerek imha etme taktiğinin mutlaka hayata geçirilmesi noktasında görüş birliğine varılmıştır. Bu konuda Botan ve Güney Kürdistan'da sınırlı bir biçimde uygulanan ve düşman karşısında önemli başarılar kazandıran tarzın daha da derinleştirilmesi kararlaştırılmıştır.

Gerillanın özellikle "*kış üslenmeleri*" için ayrı, yaz aylarında bulunulan alanların dışında, sabit, bilinen noktalarda üslenme tarzını terketmesi, bunun yerine küçük birlikler halinde ve yarı-hareketli bir üslenmeyi yaşama geçirmesi; olanaklar ölçüsünde kış aylarında da eylemlilikler yaratması hedeflenmiştir.

Arazi kullanımında açık hareket, gizlilik ilkelerine gereği gibi yaklaşmama nedeniyle yaşanan zararların eleştirisi yapılırken; gerillanın yaşam ilkelerinin, savaşın da kazanılmasında ön koşul olduğu, yaşamla savaşın birbiriyle diyalektik bağı üzerinde durulmuştur.

İşbirlikçi-ihanetçi çetenin "*olmaz*", "*bu savaş yürütülemez, bu düşman yenilemez*" teorik ve pratik dayatmalarına karşılık, 5. Ortadoğu Konferansımız savaşın tırmandırılması, yaygınlaştırılması ve düşmandan büyük parçalar koparan tarzın oturtulması hedefleri üzerinde durmuştur.

Bir yandan gerillanın savaş taktikleri uygulanırken, diğer yandan hareketli savaşın da yaygınlaştırılması, ilçe ve şehirlere baskınlar düzenlemesi yeni dönemin planlamasında önemli bir yer tutmuştur.

Diğer yandan düşmanın "*PKK'yi marjinalleştirme*", "*gerillayı belli alanlarla sınırlama*" taktiği karşısında konferansımız, gerillanın Karadeniz ve Akdeniz açılımlarının önemi üzerinde durmuş, yapılan girişlerin Türkiye halkları ile tarihi bir buluşma anlamına geldiği, Denizler, Mahirler ve İbrahim Kaypakkayalarla başlayan sürecin derinleştirilmesi olduğu ifade edilmiştir. Bundan sonraki süreçte bu alanlarda kitle çalışmaları da olmak üzere savaşın yaygınlaştırılması, derinleştirilmesi üzerine çeşitli planlamalara gidilmiştir.

Gerek ülkenin kuzeyinde ve güneyinde, gerek metropollerde, gerek Avrupa'da kitle çalışmalarındaki çalışma tarzı, yaklaşımlar ve örgütlenme tarzımız da tartışılmıştır. Birçok alanda "*amaçla aracın yer değiştirdiği*" tespiti yapılarak, halkın ve onun yönetiminin esas olduğu belirtilmiştir. Örgütün ve partinin halkın hizmetinde ve devrim için bir araç olduğu gerçeğinden hareketle, kadro ve yöneticilerin yanılgılı yaklaşımları eleştirilmiştir. Tüketici, geliştirmeyen, pragmatist, halkı katmayan yaklaşımlar mahkum edilirken, kitlelerin inisiyatife ve kendi kendisine yetecek bir örgütlenme tarzına ulaşması hedeflenmiştir. Buna göre kadroların eski, yetmez çalışma tarzı yerine, yeni dönemin "*iktidarlaşma*" perspektifini kitleler içinde oluşturma tarzını esas alma zorunlulukları dile getirilmiştir.

Konferansımız içerisinde özgün olarak **II. YAJK Ortadoğu Konferansı** da gerçekleştirilmiştir. Bu konferansa tüm bayan yoldaşlar delege olarak katılırken, erkek arkadaşlar da izleyici olarak tartışmalara katılmışlardır. Üç gün süren konferansta önemli kararlara ulaşılmıştır.

YAJK çalışmaları ve kadın ordulaşmasında çok büyük bir gelişme süreci yaşanırken, mevcut erkek egemenlikli anlayışların, Parti Önderliği'nin kadına ve kadın özgürlüğüne yaklaşımı karşısında hâlâ yetersiz ve gerici bir düzeyi ifade ettiği sonucuna varılmıştır.

Bunun yanında partimizin yaşadığı genel sorunların YAJK bünyesinde de benzer biçimlerde yaşandığı, ideolojik-politik geriliklerin örgütlenme ve yaşamda da sorunlar yarattığı, bunların aşılması gereği üzerinde durulmuş ve çeşitli kararlara ulaşılmıştır.

Dayatılan klasik, marjinal ve işbirlikçi kadın anlayışlarına karşı "*Zilan özgürlük savaşı*"nın ve yaşam felsefesinin hayata geçirilmesi karar altına alınmıştır.

Konferansta, partideki suç, yargı, ceza sistemi de tartışılmış; kesintili, birbirinden farklı ve ertelemeci yaklaşımların zararları üzerinde durulmuş, parti gelenek ve kültürünün korunması, ARGK yönetmeliği ve 5. Kongre kararlarının bağlayıcılığı üzerinde durulmuştur. Bunun yanında, düşmana karşı geliştirilen yoğun savaşın yargı sistemine de yansıdığı; hem içeride hem de dışarıda parti otorite ve adaletinin mutlak bir biçimde işlerlik kazanması için çeşitli kararlara ulaşılmıştır.

PKK 5. Ortadoğu Konferansımız, yeni dönem görev ve hedefleri konusunda yüksek bir tartışma ve karar düzeyine ulaşmıştır. Yeni dönem kadro çalışma tarzı ve temposu da; **"*Mazlumlaşarak partileşme, Agitleşerek ordulaşma, Zilanlaşarak özgürleşme*"** şiarı ile ifade bulmuştur.

Konferansımız, partimize içeriden ve dışarıdan dayatılan işbirlikçi-ihanetçi marjinalleştirme politikalarına karşı, proleter-sosyalist çizginin ve Başkan Apo çizgisinin mutlak hakimiyeti ve kararlılık ifadesi olarak tarihimizde önemli bir yer almıştır.

SERXWEBÛN'dan

Sahte zaferler

Dünyada tarih yapma ve yazma en ucuza mal edildiği ülke herhalde Türkiye'dir. Resmi Türk tarihi tümüyle çarpıtılmış bir tarihtir. Yalan ve çarpıtma, bu tarihin temel unsurlarıdır. Bunu kanıtlamak için çok uzak geçmişe uzanmaya hiç gerek yok. Cumhuriyet tarihi hayali savaşlarda kazanılmış zaferlerle doludur. İsmet İnönü'ye soyadı kazandıran birinci ve ikinci İnönü savaşları bunun en çarpıcı iki örneğidir. İhtiyaç keşfin anasıdır, derler. Doğrudur. Ankara hükümeti de bir zafere ihtiyaç duymuş, iki İnönü zaferi böyle doğmuştur. Tarih yazımındaki bu ucuzluk, kuşkusuz utanç vericidir.

Kamuoyu yakından izliyor. Türk generalleri son günlerde alışılmışın dışında bir tavır sergiliyorlar. Gazete ve televizyonlarda bolca arzı endam edip Kürdistan'da nasıl zafer kazandıklarını anlatıyorlar. Bunu yeni bir yaklaşım olarak değerlendirmek gerek. Ordunun Türk siyasetindeki belirleyici rolünü sürdürmeleri için, Türk paşalarının buna ihtiyaçları var.

Türk ordusu, 10 Nisan'dan itibaren Botan'daki gerilla güçlerine karşı son yılların en kapsamlı saldırısını başlattı. Amerikan tipi operasyon diye adlandırılan bu saldırıda dev boyutlarda bir askeri güç kullanıldı. 60 skorsky, 8 korba olmak üzere 108 savaş helikopteri bu saldırıda yer aldı. 50 bin kişilik seçme birliklerden müteşekkil bir ordu gücü ve korucu harekete geçirildi. Bol miktarda tank, top ve zırhlı araç devreye sokuldu. Saldırı süresi boyunca, savaş uçakları gerilla mevzilerini aralıksız olarak bombaladı. Operasyonu Çevik Bir bizzat yönetti ve 16 general cephedeki Türk kuvvetlerini fiilen komuta etti.

Bu savaş gücünün düzeyini gözümüzde canlandırmaya çalışalım. Bu gücün bölgemizdeki herhangi bir ülkeye karşı bir işgal harekatına giriştiğini düşünelim. Sonuç ne olur? Hitler, bu boyutlardaki bir askeri kuvvetle Avrupa'nın birçok ülkesini birkaç gün içinde işgal etti. Bu ülkelerin direnişe geçmelerine bile fırsat tanımadan, istediği sonuca ulaştı. Türk ordusu herhalde Hitler'in "*yıldırım birlikleri*"nden daha az donanımlı sayılmaz, daha az yıkıcı ve saldırgan da değil. Üstelik kendisine yardım eden müttefikleri de var. Savaş helikopterlerini kullananlar İsrail pilotları. İki siyonist devlet el ele vermiş Botan gerillasını dize getirmeye çalışıyorlar. Günlerce devam eden bu saldırıda 86 gerillayı öldürdüklerini ve Botan'ı gerilladan temizlediklerini iddia ediyorlar.

Bir an için açıklanan kayıp sayısının ve Botan'ın gerilladan temizlenmesinin doğru olduğunu varsayalım: Peki, 86 kişilik bir gerilla gücüne karşı bu kadar dev boyutlu bir kuvvetin kullanıldığı başka nerede görülmüş. Türk generalleri, burada farkında olmadan, gerillanın büyük gücünü ve yenilmezliğini onaylamış olmuyorlar mı? Bu kadar general bu mütevazi sayıdaki gerilla birliğini yok etmek için mi seferber oldu? Bu birliği yok etmek için mi İsrail pilotlarının katkısına ihtiyaç duyuldu. O "*yenilmez*" denilen Türk ordusunun öve öve bitirilemeyen kahrmanlığı bu kadar mı sadece? Eğer böyleyse, bunun bir Pirus zaferi olduğundan kimsenin kuşkusu olmasın. Yani onların zafer dedikleri şey, gerçekte onur kırıcı ve yüz kızartıcı bir yenilgidir.

Kaldı ki, gerillanın 86 kayıp verdiği kesinlikle doğru değil. Gerilla kayıplarının 15 geçmediği Botan Eyalet Komutanlığı tarafından açıklandı. Bu durumda Türk ordusunun gerillanın muazzam direnme gücü ve azmi karşısında diz çöküp şapka çıkarması gerekiyor. Askerlik şerefli bir meslektir, asker onuruna düşkün insandır. Türk ordusunun omuzu kalabalık damalarında askerlik şerefi ve onuru varsa, bu muazzam güç dengesizliğine rağmen, nasıl bir güce karşı savaştıklarını ittiraf ederler. "Yiğidir öldür, ama hakkını yeme" diye bir söz var; bu Türk atasözüna uygun hareket ederler.

Türkiye'de devlet içinde sürüp giden bir iç çatışma var. Generaller son yıllarda politikaya ağırlıklarını iyice koymuş durumdalar. Öyle ki, devlet protokolünde generallerin mi, yoksa sivil yöneticilerin mi önde yer alacağı tartışma konusu oluyor. Oluşturulan Batı Çalışma Grubu gerçek yöneten güç olarak görünüyor. Genel Başkanının başkanlık yaptığı bir partinin kapatılması, üyelerinin çeşitli cezalara çarptırılması ve eski başbakanın politikadan men edilmesi, bu iç çatışmanın bir yansımasıdır. Sivil kesimden orduya karşı belli bir tepki uç veriyor. Generaller politikadaki etkin ve belirleyici konumlarını sürdürmek için, sahte zaferlere ihtiyaç duyuyorlar. Çıkarları öyle gerektirirse, Kürdistan'daki savaştan bir mareşal bile çıkarırlar. İhtiyaç kendisini hissettirse, yeni İnönü zaferleri yaratırlar.

Bütün bunlar bir yana, psikolojik savaşın sisleri arasında gözden uzak tutulmak istenen şey, gerillanın her türlü saldırıyı altedebilecek bir güce eriştiğidir. Kürdistan'daki savaş öyle bir düzeye gelmiştir ki, TC'nin sayısız araçlarla geliştirdiği her türlü saldırı, sonuçta ulusal kurtuluş mücadelesine güç katan bir unsura dönüştmektedir. Botan'a yönelik dev boyutlardaki saldırı harekatının akibeti de budur. Bunun sırrı, Kürdistan halkının kurtuluş davasının tartışılmaz haklılığında gizlidir.

TC psikolojik savaşla nereye varmak istiyor?

Kani Yılmaz

Haftalardan beri PKK önderliğini ve özgürlük mücadelesini hedef alan çok ölçüsüz bir psikolojik savaş sürdürülüyor.

Türk özel savaş merkezleri ve basını, Şemdin Sakık'tan yaralı askerlere, Kürdistan'da ölen asker ailelerinden işbirlikçilere kadar konuşturup yazdırabilecekleri herkesi, bu savaşta kullanmaya çalışıyorlar. Kürdistan'da yaşanan savaş gerçeği ve TC devletinin gerçek yüzü tamamen tersyüz ediliyor. İç kamuoyu ve uluslararası çevreler, bu yalan seferiyle kandırılmaya çalışılıyor.

Gerçekten de hem Kürdistan'da yükselen savaş, hem de TC'nin yaşadığı çıkmaz bakımından, görülmemiş yoğunlukta bir süreç yaşanıyor. Özgürlük mücadelesinin kendi içinde hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar netleşme sağlaması ve sınıf mücadelesini partileşme temelinde keskinleştirmesiyle, TC'nin bunalımının kronikleşmesi ve destekçileriyle birlikte psikolojik savaşa sarılmaları, bu yoğunluğun temelini oluşturuyor.

Kürdistan, her zamankinden daha fazla gündeme oturmuş durumda. Sadece PKK tartışılmakta, çarpıtılsa bile, Kürt sorunu konuşulmakta ve devlet güya çıkış bulmak için sarıldığı kendi yöntemleriyle daha da batmakta.

Sadece TC değil, uluslararası güçler açısından da Ortadoğu gibi bütün dünyayı ilgilendiren bir bölgede ve Kürdistan gibi hassas bir coğrafyada yükselen önderliksel PKK ve Kürt gerçeğine ilgisiz kalınmıyor. İlgi, ilişki ve yönelim bakımından politikalar oluşturuluyor ve bu politikaları uygulayabilmek için zemin aranıyor. Kürdistan, bölge ve TC gerçeği dikkate alınırsa, bu politikaların bize yönelimler şeklinde yansıyacağı kesindir. Bu anlamda ve günümüzde daha da açığa çıktığı gibi PKK'nin mücadele tarihi; bütün başardıkları kadar, çok yönlü saldırılarla, koplo ve ihanetlerle boğuşma tarihidir de.

İlk çıkıştan bugüne, özgürlük mücadelesine karşı geliştirilen yönelimlerin biçimi; gelişme düzeyine, mücadelenin kendisini pratiğe uygulama gücüne ve savaşın keskinliğine göre çok çeşitli olmuştur. Burada dönemsel iniş-çıkışlara, birinin öne çıkmasına veya geriye düşmesine rastlamak mümkündür. Özgürlük mücadelesine ve onun şahsında Kürt halkına karşı geliştirilen yönelimlerde, şiddetin her biçiminin yanısıra, kullanılan psikolojik savaşın hiç kuşkusuz ayırtedici bir yeri var.

Psikolojik savaş:

Gerçeği çarpıtmak, faaliyeti bozmak, kendi zayıflığını gizlemek, hedef şaşırtıp çıkış noktalarını muğlaklaştırmak, güven duygusunu zedelemek gibi genel ve mücadelenin gelişimine paralel özel amaçlar hedefler. Psikolojik savaş ve onun yöntemleri kullanıldıkça, kullananı da içine çeken özellikler gösterir, bu da aslında psikolojik araçlarla güçlü olduğunu göstermeye çalışan açısından ciddi bir zayıflık işaretidir. Çünkü psikolojik savaş sonuca ulaşabilmenin değil, sonuç için bazı mevziler "*kazanmanın*" aracı olabilir. Psikolojik savaşın sınırı, onu kullanan gücün niteliği ve ihtiyaç duyma düzeyi ile doğrudan bağlantılıdır, bu nitelik ve ihtiyaç durumu aynı zamanda kullanılan dili ve üslubu da belirler. Psikolojik savaş aynı zamanda keskin bir bumerangdır, kendi inandırıcılığını yitirme başta olmak üzere, ters tepen ve sahibini vuran bir silaha dönüşmesi de her zaman mümkündür.

Kürdistan tarihinde, TC'nin kuruluşundan sonra psikolojik savaşa çok sık ve yaygın olarak başvurulduğunu biliyoruz. Bunun nedenleri var. Devletin kuruluş biçimi, ideolojik ve politik yapısı, bölgenin stratejik konumu nedeniyle uluslararası güçlerin gösterdiği ilgi ve Kürdün toplumsal yapısı, bu nedenlerin temelini oluşturuyor. Başta coğrafyası olmak üzere Kürt halkının hakları üzerine zorla oturan ve imparatorluk sonrası ortaya çıkan coğrafik ve siyasal daralmayı Kürdistan üzerinden genişleyerek önleyebilen TC, bütün bu haksızlıklara her karşı çıkışa uyguladığı askeri şiddet kadar, psikolojik savaşla da cevap vermeye özen göstermiştir. Devletin ideolojik yapılanması ve gelenekleri de bu yöntemin uygulanmasını sürekli olarak kamçılamıştır. Sömürgeci devlet, kuşkusuz Kürt halkının parçalanmış dinamikler üzerinde şekillenen toplumsal yapısını da oldukça kullanmıştır. Geçmiş isyanlarda da çokça rastladığımız gibi, günümüzde Kürt işbirlikçiliğinden de yararlanarak Kürdün kafasını karıştırabileceğini, yalan propaganda ve çarpıtmalarla önceliğini bozabileceğini ve çok tali olan üzerinde kendisini tartıştırabileceğine oldukça güveniyor. Bu konuda toplumsal özelliklerimiz kadar, sömürgeciliğin şekillendirdiği kişiliklerimizin kendisini cesaretlendirdiği de açıktır.

Türk devleti önümüzdeki süreçte de hiçbir kural, ölçü tanımadan bu çabalarında ısrarlı olacaktır. Devletin yalana ne kadar sarıldığını ve ölçüyü kaçırmada hangi noktalara varabileceğini en son Antalya'da yaşanan olaylarda gördük. Faşist gruplar ve önceden hazırlanmış kameralar eşliğinde gerilla cesetlerinin çukurdan çukura nasıl taşındığını, cesetlerin nasıl paramparça edildiğini insanlığımızdan utanarak ve ibretle seyrettik.

"Psikolojik savafl; sonuca ulaflabilmenin de¤il, sonuç için baz› mevziler 'kazanman›n' arac› olabilir. Psikolojik savafl›n s›n›r›, onu kullanan gücün niteli¤i ve ihtiyaç duyma düzeyi ile do¤rudan ba¤lant›l›d›r, bu nitelik ve ihtiyaç durumu ayn› zamanda kullan›lan dili ve üslubu da belirler. Psikolojik savafl ayn› zamanda keskin bir bumerangd›r, kendi inand›r›c›l›¤›n› yitirme baflta olmak üzere, ters tepen ve sahibini vuran bir silaha dönüflmesi de her zaman mümkündür."

Psikolojik savaş saldırılarında bu dönem zamanlamasının tesadüfi olmadığını belirtmek gerekir. Şemdin olayı, Doğu Ergil vb.'lerinin görevlendirilmesiyle işbirlikçileri bir araya toplama çabaları ve psikolojik savaşın yükseltilmesinin çakışması tesadüfi değildir. Devlet, basın ve işbirlikçi çevrelerin bir düğmeye basılmış gibi birlikte harakete geçmeleri herkesin dikkatini çekmiştir. Ama en önemlisi ve bir hazırlığın sonucu olarak düşmanın ve yanındakilerin psikolojik savaş için belirledikleri hedeflerdir. Geçmişte de örneklerine rastlanmıştır, ama günümüzde bütün özgür geleceğimiz açısından çok belirleyici olan ulusal önderlik sürekli olarak psikolojik savaşın hedefi yapılmaktadır. Son aylarda ise, önderliğe saldırıların artık hiçbir sınırı kalmadı. TC, özgürlük mücadelesinde önderliğin oynadığı rolü ve örgütleyici etkisini çok iyi biliyor. Tasfiye edilmiş veya etkisiz kılınmış bir önderliğin Kürtler için ölümden beter olduğunu bizden çok daha iyi görebiliyor ve psikolojik savaşın bütün enerjisini önderliğe yöneltiyor. Sadece devlet değil, ihanete başvuranlar da hep aynı yolu seçmişlerdir. Örneğin, ihanete sığınanlar kişi olarak değişseler ve farklı zamanlarda, farklı zeminlerde ortaya çıksalarda, kullandıkları ortak dil değişmemiş, tümü devletle birlikte önderliğe saldırmışlardır. Tabii ki bunlar nasıl ve hangi kılıf altında yansıtılırsa yansıtılsınlar, aldanmamak ve psikolojik savaşın dolaylı dolaysız devşirdiği kişiler olarak bakmak gerekir.

Bu noktayı açmak gerekiyor:

Mesele ihanete gidenlere kuru propagandalarla saldırmamız meselesi değildir, ortada gerçekler var. Bugüne kadar saflardan kaçan hiç kimse, PKK'nin verdiği genel mücadeleden ve düşmana karşı sürdürdüğü savaştan daha kapsamlısını ve daha keskinini sürdüreceğini söyleyememiş ve yapamamıştır. Kaçanların hiçbirinin gerekçesi, ideolojik bir ayrılığa dayanmıyor. Hatta hiçbiri, kaçtıktan sonra düşmana yönelik tek söz etmemiş, bir bildiri olsun kaleme almamıştır. Eğer alanlar çıkmışsa da, söyledikleri her şey düşmanın olmuş, dillerinde düşman yansıtılmıştır. Kaçanların "*iradesini*" teslim etme anlamında, adres değiştirdikleri söylenmelidir. Bu adres düşmandır. Bunları hain olarak değerlendirmemizin nedeni de budur. Görüldüğü gibi bunlar, düşmanın psikolojik saldırılarının zemini ve bu saldırıların tırmandırılmasının nedeni durumundadırlar. Burada Çetin Güngör'den Hüseyin Yıldırım'a, Mehmet Şener'den Selim Çürükkaya'ya kadar çok net örnekler verilebilir. Bunları ele alırken, konunun bizi ilgilendiren yönünü görmezden gelmemeliyiz. TC'nin psikolojik savaşını sürdürmesinde ve sürekli yaptığı gibi tek tek isimlerimizle provokasyonlar geliştirmeye çalışmasında ona cesaret veren özelliklerimiz oluyor. Ve eğer Şemdin gibilerini tartışma konusu yapacaksak, bunu bir yeniden partileşme zemininde kendimizi daha da yatırmak ve düşmana cesaret veren özelliklerimizi mutlaka ortadan kaldırmak, onlardan arınmak temelinde bir eğitim tartışmasına dönüştürerek yapmalıyız. Kendimize olan güveni asla yitirmeden, ama partileşemeyen yanlarımızın nelere yol açabileceğini ve nasıl kullanılabileceğini de unutmadan yapabilmeliyiz. Belki de her şeyden daha fazla bu yönümüzle düşmanın psikolojik savaşına cevap olabilir, daha güçlü boşa çıkarabiliriz.

Psikolojik savaş bir saldırı aracı olarak devreye sokulsa da, esasta zayıflıktan kaynaklanan saldırı temelinde bir "*savunma*" aracı ve çoğu zamanda bazı şeyleri gizleme, üstünü örtme faaliyeti olarak ortaya çıkıyor. TC'nin son saldırılarına paralel zeminde geliştirilmeye çalışılan hususlardan biri de işbirlikçi Kürtleri toparlama çabasıdır. Geliştirilen televizyon programları, "*sivil inisiyatif*" demogojileri, devlet Kürdünü ortaya çıkarma ve geçmişte Avrupa'ya kaçan parçalarını Ankara'da bir araya getirme uğraşıları, günümüzdeki psikolojik saldırıların üstünü örterek geliştirmeye çalıştığı, ama bir türlü başaramadığı hesaplarının başında geliyor. Yani bu kadar gürültünün bir ucunda, artık çözümü kaçınılmaz hale gelen ve PKK öncülüğünde büyük bedeller ödenerek bu noktaya taşınan Kürt sorununu bu çevrelere ihale etme hesapları var. Kuşkusuz bu hesaplar bugünün işi değil, devlet Kürdü kullanabildiği kadar kullanmak istiyecektir. Geçmişte uluslararası çevrelerle birlikte geliştirilen toplantıları, en açık haliyle Güney Kürdistan'da KDP şahsında yapılanları iyi biliyoruz. Ancak zorlanmanın sonucu olarak ve çözümün kendisini PKK şahsında oldukça yakıcı dayatması nedeniyle bu yöndeki hazırlıkların da arttırıldığı ve psikolojik savaşla bu oyunda rol verilmek istenen çevrelerin "*umutlandırıldığı*" da gözleniyor.

Bu süreçte psikolojik savaşın "*başarı*" şansı nedir diye sorulabilir.

Bu sorunun cevabı özgürlük mücadelesinin tarihinde vardır. Hem devlet, hem hainler ve hem de işbirlikçiler açısından durum oldukça açıktır. Devlet, onbeşinci yılına gelip dayanan savaşta, bütün savaş aygıtını devreye sokmasına, özel savaşın tüm inceliklerini uygulamasına, bütün uluslararası desteğe ve psikolojik savaşı en ahlaksız şekilde kullanmasına rağmen, adım atamamış özgürlük mücadelesi karşısında ve Kürt sorununda çakılıp kalmıştır. Mücadele saflarından kaçan ve dünyadaki örnekleriyle kıyaslandığında sayıları çok küçük olanların geldikleri durak da gözler önündedir. İşbirlikçilerin durumu daha da vahimdir. Bunlar toplumumuzun en çok lanetlediği, en yakınlarının bile kendilerinden kaçtığı ve görüldükleri her yerde Kürt insanının kafasında tarihteki benzerleriyle anında kıyaslandıkları bir utanç durumu yaşamaktadırlar. Devletin daha çok psikolojik savaşla ve kötü kullanmak için sunduğu zemin, özgürlük mücadelesinin ciddi uyarıları karşısında perişan durumdadırlar. Tabii bütün bu söylediklerimizden psikolojik savaşı ciddiye almamak gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tam tersine nedenlerini iyi bilerek ve düşmanın bu kadar ısrarının boşuna olmadığını düşünerek yaklaşmak ve alınması gereken tedbirler konusunda duyarlı olmak gerekiyor. Sonuçta psikolojik savaş; insanın beynine, ruhuna ve moral değerlerine hitap eden, oradan vurmak isteyen bir faaliyettir. Faaliyetin merkezinde inancı zayıf olanlar vardır. Öncelikle inancı zayıflatarak, bitirerek sonuca gitmek istemektedir.

Bizim açımızdan yapılması gereken açıktır.

Önderlik gerçeğinde ve özgürlük mücadelesinin pratiğinde defalarca kanıtlandığı gibi, psikolojik savaşa verilebilecek en iyi cevap, ona zemin sunabilecek bütün özelliklerimizden arınmaktır. Partimizde bu gücü fazlasıyla bulabileceğimiz önderlik çözümlemeleri, parti geleneklerimiz, şehitlerimizin bıraktığı miras, pratik tecrübe ve ideolojik, felsefik özümüz çok kapsamlıdır. Bunları özümsemek ve mücadele kararlılığında daha da netleşmek, düşmanın bütün diğer yönelimlerinin yanısıra, onun bu kadar umut bağladığı psikolojik savaşını hem karşılamaya ve hem de bu sarıldığı silahını bizzat onun başına bela etmeye fazlasıyla yetiyor.

Düşmanın "*zayıf nokta*" olarak göstermeye çalıştığı ve hedeflediği halkımıza, tamamen güvenmek, önderlik ve parti etrafında, her zorluğa göğüs gerek nasıl kenetlendiğini görüp, psikolojik savaşta güçlü bir şekilde harekete geçirmek, bu dönemin canalıcı taktiği olmalıdır. Halkımızın buna hazır olduğunu '98 Newroz'unda çok net olarak gördük.

TC devleti, tarihinde rastlanmayacak kadar zordadır. Yalan dışında başka silahı kalmamış durumdadır. Bu durum onu daha da saldırgan hale getirmektedir. Bu yüzden de önümüzdeki süreçte en akıl almaz iftiralara, bizi sürekli cevap verme noktasına çekmeye çalışacağı karalamalara, en alçakça üsluba hazır olmalıyız.

Yukarıda saydığımız bütün mücadele derinliğini yakalama kadar, moral, coşku ve heyecan açısından da dimdik ayakta olmalıyız.

Düşman en fazla önderlikten rahatsızdır, bu yüzden en fazla önderliğe saldırmaktadır. Hainler, bütün yaşama şanslarını önderliğin etkisizleştirilmesinde görmektedirler. İşbirlikçiler, vatanı pazarlamak için önderliği karşılarındaki en büyük engel saymaktadırlar. O halde, dönemi sloganlaştırarak ifade etmek gerekirse; Önderlikle ve partiyle bir kere daha ve çok daha güçlü olarak bütünleşmeli, ruhta, yürekte ve beyinde bunu mutlaka başarmalıyız.

PKK bir parti olmaktan çok, halklaşan ve fedaileşen bir harekettir

Cuma yoldaş değerlendiriyor

● Baştarafı 1. sayfada

"*kaçış*"ını günlerce işlemeye devam ediyor? Neden buna ihtiyaç duyuyor? Yalan söylemek güçlülerin işi değil, güçsüzlerin başvurduğu bir yöntemdir. Güçsüzler zayıf oldukları için, birtakım olumsuzlukları, eksiklikleri gizlemek için yalana başvururlar. Gerçekten doğru olan, haklı olan hiçbir zaman yalana başvurma gereği duymaz. Eğer TC bu kadar açıkça yalanlara ihtiyaç duyuyorsa, bu biraz da TC'nin ne kadar güçsüz olduğunu, ne kadar büyük sorunlar yaşadığını gösterir.

Ben görevimin başındayım ve bunu herkes biliyor. Benim PKK'den ayrılıp ayrılamayacağımı da az çok PKK'liler, PKK'ye gönül veren insanlar bilirler. Ben siyasal yaşamıma PKK'yle başlamış bir kişiyim. Dünyaya PKK'yle göz açan biriyim. PKK'yle göz açan birinin herhalde PKK'den ayrı yaşayacağını düşünmek sanırım doğru olmaz. Bu, benim açımdan oldukça açık bir gerçek. Ben PKK'yle başladım ve PKK'yle devam ediyorum. Bunun dışında başka bir yaşam tarzım olamaz.

PKK'nin büyük şehitleri, milyonlarca insanı var ve bu insanlar PKK'yi, PKK'nin militanlarını, önderliğini görerek şehadete ulaşmışlardır. Binlerce, milyonlarca insan, PKK Önderliği'ne, PKK'nin insanlarına güvenerek her türlü baskıya, işkenceye göğüs germişlerdir. Elbette ki bütün bu insanların beklentileri vardır. Bu anlamda halkımıza, insanlarımıza, arkadaşlarımıza, önderliğimize karşı borcumuz ve verdiğimiz sözler vardır. Ancak borcumuzu ödemeye çalışırsak, borcumuzu ödersek halkımıza, şehitlerimize ve yoldaşlarımıza layık olabiliriz. Bunun dışında bir başka düşüncemiz, bir başka yaşam tarzımız olamaz, bu mümkün değil.

Aslında bu tür propagandalarla düşman nasıl bir beklenti içinde olduğunu anlatmak istiyor. Yıllardır düşman önderlikle görüş ayrılığı beklentisi içinde. Aslında umduğunu yaratmaya çalışıyor, ama bir türlü de umduğunu gerçekleştiremiyor. Şimdi PKK önderliğiyle, PKK kadrolarını, militanlarını ayrı düşürmek veya ayırmaya çalışmak ancak düşman çevrelerin işi olabilir. Her şeyden önce PKK önderliğiyle PKK farklı şeyler değildir. PKK önderliğiyle PKK'nin veya militanlarının herhangi bir çelişkisi olamaz. Neden bizlerin Başkan Apo ile çelişkilerimiz olsun! Eğer Başkan Apo halka, PKK'ye ve bizlere hitap etmemiş olsaydı, o zaman çelişkilerimiz olabilirdi, bu düşünülebilirdi. Ama bugün herkes çok iyi biliyor ki, Başkan Apo bütün yaşamını halka, partiye ve partinin insanlarına adamış bir önderdir. Bu kadar büyük hizmet içinde olan bir önderlikle neden çelişkiler olsun ki? Ancak böylesi bir önderliğe layık olmaya çalışılabilir. Bizlerin de yaptığı budur. Bütün samimiyetimizle PKK önderliğine layık olmaya çalışıyoruz. Layık olup olamadığımız ayrı bir mesele, tartışılabilir. Gerçekten önderlik tarzını hayata geçirmede birçok yetmezliklerimiz, eksiklerimiz ortaya çıkıyor. Eğer bahsedilecekse, önderliğin yeterince anlaşılamaması, pratiğe zamanında doğru ve tam geçirilememesinden bahsedilebilir. Bunun yol açtığı yetmezlikler ve olumsuzluklardan bahsedilebilir. Başkan Apo birçok arkadaşın, bizlerin güç yetiremediğini yapmaya, yerine getirmeye veya bizim yol açtığımız olumsuzlukları gidermeye çalışıyor. Şimdi böylesi bir önderlikle çelişki niye olsun? Tam tersine böylesi bir önderlikle ancak doğru bir yoldaşlık yapılabilir, böylesi bir önderlikle doğru bir birleşme için çaba içinde olunur.

Düşmanın yıllardan beri geliştirdiği, geliştirmek istediği bir savaş var, bu biliniyor. Nitekim bu yalan haberler bugün ortaya çıkmadı. İşte, buna psikolojik savaş deniliyor. Oldukça kirli bir savaş yürütülüyor. Kirli bir devlet, kirli bir savaş. Kirli bir devletin geliştirdiği savaş da kirli olacaktır. Bu, bugün değil, PKK'nin ortaya çıkışından itibaren yürütülmekte. PKK doğarken böylesi bir durumla karşılaştı. Bugüne kadar da bunlarla uğraştı/uğraşıyor. Şunu açıkça belirtebilirim ki; Parti Önderliği yenilmedi, özel savaş karşısında sürekli kazanarak çıktı. Kaybeden taraf TC oldu. Bu, aynı zamanda PKK önderliğinin çok önemli bir özelliğidir. Zaten PKK önderliğinin özellikleri PKK'nin özelliklerinden ayrı değerlendirilemez. Önderlik gerçeği ve PKK, daha doğarken Türk özel savaş pratiğini çok iyi çözmüştür. Birçok örgütün ve önderliğin nasıl kaybettiğini, nasıl yenildiğini çok iyi bildiği için, ilk adımını atar atmaz Türk özel savaşıyla karşılaşacağını bilerek karşı adımlarını bu temelde geliştirerek gerçekleşmesini sağlamıştır. Zaten bundan dolayı Türk özel savaşı daha başlangıçtan itibaren PKK üzerinde etkili olamamıştır. Bunun için de bugüne kadar PKK'nin yakasını bırakmak istememiştir, halen de bırakmadı, bundan sonra da bırakmaz, fakat bugüne kadar da sonuç alamadı. Bu kadar yılı aşan ve gelişmeye yol açan PKK önderliği olmuştur.

PKK'de PKK'yi hakim kılma hamlesi başarıyla yürütülüyor

Şunu anlamak gerekiyor: Neden Türk genelkurmayı bir taraftan yalan açıklamalar yapıyor, diğer taraftan da -tam da işte ihanet olayı yaşanırken- benim ve birçok arkadaşın üzerinde tahrifatlar yapmak istiyor, yalan haberler yaymak istiyor? Şüphesiz bütün bunlar ancak bir amaç için yapılabilir. Bunu anlamak o kadar zor değil.

Biliniyor, PKK '97 yılında çok kapsamlı bir savaş yürüttü. Bu savaşın olumlu ve olumsuz yönleriyle ortaya çıkardığı çok önemli sonuçlar oldu. Elbette ki PKK çeşitli toplantılarla, konferanslarla bu pratiği değerlendirdi, bunun sonuçlarını ortaya çıkardı. Bu temelde kurallara, kararlara vardı. Güçlerini önemli oranda yeniden düzenledi ve önemli bir ölçüde eğiterek belli bir düzeye getirdi. Bu süreçte PKK'nin yaptığı en önemli işlerden biri de; Zeki unsurunun yıllardır partiye, onun öncülük ettiği savaşa, yönetim tarzına dayattığı çarpıtmaları, bunların yarattığı olumsuzlukları, yol açtığı kayıpları açığa çıkarmasıdır. Parti bütün bunları ele aldı. Komuta, savaş, yönetim tarzındaki çarpıklıkları ortaya çıkardı ve bu temelde hem partide, hem de gerillada, savaş ve komuta tarzında düzeltmeye doğru gitti. Bu temelde gücü yeniden bir eğitimden, yeniden bir düzenlemeden geçirdi. Savaşçı yapısından komuta yapısına kadar önemli bir hamle gerçekleştirdi. Önemli bir adım attı. Bunun önemi var, Türk genelkurmayı da bu gelişmeleri takip ediyor, görüyoruz. İşte tam da buna denk olacak şekilde kitle tabanında atılan adımlar var. Geliştirdiği savaş taktikleri, psikolojik savaşa ağırlık vermesi, yine Zeki unsurunun ihaneti var.

Bütün bunlar şunun için yapılıyor: Belirtmek gerekir ki, her şeyden önce partimiz önemli bir hamleye kalkıyor. Kendisini arındırarak, yanlışlıklarını gidererek, kendi özünü yakalayarak kendini kendinde egemen kılarak yeni bir sürece giriyor. TC bu süreci karşılamak, bunu boşa çıkarmak istiyor. Bunların bir nedeniyse, bütün çabalarına rağmen, PKK'yle savaşta sonuç alamamasıdır. Eğer sonuç almış olsaydı o zaman bu tür haberlere, bu tür bir psikolojik savaşa ihtiyaç duymazdı. Sonuç almış olsaydı bu kadar gücünü, desteğini ortaya koymazdı. Sonuç almak veya PKK'nin dağıldığı, kontrol altına alındığı şurada kalsın, tersinin yaşandığını belirtmek daha doğru olur. Aksine böylesi bir çıkmazı yaşayan TC'nin kendisidir. Gerçekten TC bugün hem içte, hem dışta oldukça kilitlenmiş durumda. Siyasette, politikada, diplomaside, hatta savaşta da büyük zorlukları yaşıyor. Attığı çözümsüzlük adımlarının sonucu elini kolunu bağlamıştır. Hiçbir tarafa adım atamıyor, hiçbir yeni gelişmeyi yaşayamıyor. İçte ve dışta baskılar var. PKK'nin geliştirdiği mücadele TC'yi oldukça sıkıştırmış durumda. İşte bu sıkışıklığı gidermek için böylesi yalan haberlere başvuruyor.

Düşmanın bir diğer amacı da kafa karışıklığı yaratmaktır. Halkımızın iradesiyle, beyniyle, güveniyle, ruhuyla oynamak istiyor. Kitleyi PKK'den kopardığına dair iddiaları var. Buna biraz işlerlik kazandırmak istiyor. Bu tür propagandalarla kitlelerin beynini çarpıtarak sözümona kitleyi PKK'den koparacağını sanıyor. Yine PKK içine seslenmek istiyor, fakat PKK içinden de öyle buna fazla cevap verecek yoktur. Düşman daha PKK'yi tanımıyor. PKK örgütsel, ideolojik ve önderliksel olarak oldukça sağlam döşenen bir hareket. Öyle istihbarat örgütlerinin yönelerek sonuç aldığı örgütlere de benzemez. PKK gerçeğini kavrayamıyorlar. Bizler içinde olmamıza rağmen pek kavrayamıyor ya da çok az kavrayabiliyoruz. Bir yanılgı içindeler. Bu tip özel savaş taktikleriyle, 'belki bazılarını etkileyebilir, bazı sonuçlar alabiliriz' hesabını yapıyorlar. Fakat bu sakat bir mantıktır. PKK'de bunlar geçmez. Evet PKK'de ihanetler oldu. Çok oldu geçmişte, bugün de oluyor, gelecekte de olur. Fakat PKK öyle bilinen anlamda klasik bir parti olmaktan çoktan çıkmış, halklaşan, fedaileşen bir harekettir. Ayrıca kişilerin etkisiyle yürütülüyor olmaktan çoktan çıkan bir harekettir. Evet belki kişilerin rolü küçümsenemez, şu veya bu biçimde etkileri var, ama dava açısından kişilerin rolleri PKK'de artık çok sınırlı bir düzeye düşmüştür. Düşmanın anlayamadığı da işte budur.

Neden düşman bazı arkadaşların isimlerini kullanmak istiyor, ne yapmak istiyor? Bunlardan biri de ben oluyorum. Neden benim ismim etrafında birtakım çoraplar örmek istiyor? Acaba benim zayıflıklarım nedir, bunlara umut veren yanlarım nedir? Bunları görmeye çalışıyorum. Elbette bunlar partileşmeyen yanlarımız oluyor. Propagandaları daha çok partileşmeyen yönlerimizi, eksikliklerimizi, hatalarımızı görmemize, onlara umut veren yanlarımızı gidermemize, daha çok partileşmeyi, daha doğru savaşı geliştirmemize yol açacak. Bunun dışında başka bir şeye yol açamaz. Özellikle bu tip propagandaların veya bu tip haberlerin üretilmesinin nedeni çok açık ki PKK'nin geliştirdiği bir kendi özüne dönüşün önünü almaktır.

PKK'yi PKK yapan özellikler var. İşte işbirlikçi çete çizgisi dediğimiz çizgi -ki öyle bir çizgi de değil- daha çok bir kişide somutluk kazanan bir durumdur. Öyle bu çizginin adamı olan da fazla yok. Özellikle yönetim, komuta ve savaş tarzında yıllardan beri yarattığı büyük tahribatlar var. İşte partinin bunu giderme yönünde oldukça çabaları oldu. Bu, önümüzdeki dönem büyük bir gelişmeye yol açacak, düşman bunu çok iyi biliyor. Bunun önünü almak istiyor, bu tip spekülasyonlar geliştirmesinin nedeni budur.

TC'nin geliştireceği başka bir taktik kalmadı

PKK çizgisinde gerçek gerillayı, gerçek savaşı geliştiremedik. Bunun nedeni TC'nin o bilinen içe yerleştirdiği dolaylı veya direkt uzantılarının etkisidir. Elbette ki, her şeyden önce bunları belirlemek gerekiyor. Gerçekten bunların çizgiyle, komutayla, partiyle, oynama veya çarpıtma çabaları oldukça zarar verdi. Gerçek gerillanın, komuta düzeyinin ve savaşın gelişimini engelledi. Bundan PKK sıyrılmaya çalıştı. Birçok metodlarla, yeniden kendini yaratmayla kendini başarılı kılmaya çalıştı. Önemli adımlar attı. Bu önümüzdeki savaş sürecine önemli bir hazırlıktır. Şimdiye kadar eğer gerillada önemli bir gelişme sağlanamadıysa, bunun nedeni işte bu çizginin yarattığı muğlaklık, karışıklıktı, çizgiye zarar veren yönleriydi. Bunlar önemli ölçüde giderildi. Güçlerimiz bu temelde yeniden eğitildi, düzen verildi. Birliklerden komutaya kadar bir düzenleme gerçekleşti. Şu anda güçlerimiz oldukça nefes almış, oldukça hazırlanmış, netleşmiş durumda.

Savaşın bundan sonraki seyri artık yükselecektir. Düşman cephesinde de bazı gelişmeler var. Bizim de geliştirdiğimiz bir taktik durum var. Düşman Botan'da, Mardin'de, Amed'de, Erzurum'da, Dersim'de daha çok tekniğe, yani hava unsuruna dayalı bir taktik savaş geliştirdi/geliştiriyor. Bizim hamlemizi böylesi bir taktikle engellemek istiyorlar. Elbette bu hem bizim, hem de düşman açısından oldukça riskli bir taktik. İlkin Botan'da denediler. Botan'da ilk denemeleri düşman açısından da önemliydi, ama fiyaskoyla sonuçlandı. Bundan sonra sanırım düşman bazı sonuçlar çıkaracak. Hemen vazgeçiyor demiyoruz, ama böylesi bir taktiğin yeni hamle dönemimizi karşılayıp karşılamayacağını onlar da az-çok ölçüp biçecektir. Fakat artık başka geliştirecekleri bir taktik de kalmadı. Yani en son geliştirecekleri taktik bu oluyor. Daha çok psikolojik savaşa, yalana ağırlık verecekler.

Artık yapabilecekleri fazla bir şey yok. Nitekim psikolojik savaşa ağırlık vermelerinin nedeni, artık sıcak savaşım cephelerinde tıkandıklarını, daha ileri bir adım atamadıklarını gösteriyor. Gerçekten karadan güçleri savaşamıyor. Bu son Botan'da geliştirdikleri operasyonda da çok net ortaya çıktı. Karadaki güçleri savaşamadıkları için tekniğe ve hava güçlerine ağırlık veriyorlar. Bu ne kadar yürütülebilir, bunu TC ne kadar kaldırabilir? Bizce özel savaş bunu kaldıramaz, ekonomisi de buna yetmez.

Bizim güçlerimiz bütünüyle yeni dönem savaşa hazırlar. Yani önemli bir süreçten çıktılar. Gücümüz kendisini yeniledi, donattı, eğitti, düzenledi. Önemli ölçüde kendini bu çarpıklıktan kurtardı. Bütünüyle savaşabilecek, gerçek anlamda savaşı geliştirecek -sadece Kuzey'de değil,

Güney'de, Doğu'da- düzeyde bunun hazırlıklarını yapmış durumda. Önderliğimizin bir mektubu oldu Türk generallerine. Bu mektubun cevabı bekleniyor. Yine uluslararası bazı güçlerin ve kamuoyunun beklentileri var. Bu beklentilere verilen cevaplar var. Eğer Türk devleti buna doğru karşılık vermezse, farklı bir savaşı geliştireceğiz. Olumlu cevap verir ve diyaloga girerse cevabımız da olumlu olur. Önderliğimiz defalarca zaten bunu belirtti. Önümüzdeki sürece ilişkin şunu belirtebilirim: Savaşa da hazırız, diyalog da olursa ona da hazırız.

Üzerimize gelmezlerse KDP ile savaşmak istemiyoruz

Türk ordusunun KDP ile birlikte yeniden bize karşı harekete geçmesi konusunda şimdilik net bir şey belirtmek zor. Türk devleti bütünüyle Güney'den çekilmiş değil. Halen tankları var, bazı alanlarda açık, bazı yerlerde de gizli üslenmiş durumda. Mesela Amediye'de Türk tankları açık, yine Amediye-Duhok arasında belli bir yerde gizli üslenmiş durumda. Hâlâ Türk istihbarat bürolarının denetimi var. Belki '97'ye göre o kadar gücü yok, ama hemen hemen her yerde denetimleri de var. KDP güçlerinin yeniden düzenleme, örgütlenme çalışmaları da var. Bu konuda da ve daha değişik konularda elimizde bilgiler mevcuttur. KDP ve halk kesiminde Türkiye ile olan bu ilişkilere karşı olma, bunu tasvip etmeme ve karşı gelme durumları sözkonusu.

> **"PKK öyle bilinen anlamda klasik bir parti olmaktan çoktan çıkmış, halklaşan, fedaileşen bir harekettir. Evet belki kişilerin rolü küçümsenemez, şu veya bu biçimde etkileri var, ama dava açısından kişilerin rolleri PKK'de artık çok sınırlı bir düzeye düşmüştür. Kişilerin rolü kalmamıştır artık, bunu çoktan aşmıştır. Düşmanın anlayamadığı da işte budur."**

Türkiye ile KDP birlikte bize karşı yeni bir savaşı geliştirebilirler mi? Geliştirirlerse hangi kapsamda geliştirebilirler? '97 kapsamında mıdır? Bu aşamadaki düzeyde olabilir veya daha geri bir düzeyde olabilir. Bütün bunları tartışmış durumdayız. Eğer birlikte bir yönelime girerlerse bunu çok şiddetli karşılayacağımızı belirtmek istiyorum. Güçlerimiz tümüyle buna göre hazırlanmış ve mevzilenmiş durumdalar. Ama biz böyle bir şeyi istemiyoruz. KDP'nin Türk devletiyle birlikte geçen yıl olduğu gibi tekrar üstümüze gelmesini istemiyoruz. Eğer bunu yaparlarsa çok şiddetle karşı koyacağımızı da herkesin bilmesi gerekiyor. Bu bizim en doğal hakkımız. Fakat bu konuda net bir şey belirtemiyoruz şimdilik. Eğer birlikte saldırırlarsa karşılığını görecekler, yok eğer böyle bir şeye girmez de ulusal çözüme gelirlerse bu zaten bizim de arzuladığımız bir durumdur. Biz ille de savaş istemiyoruz. Üzerimize geldikleri için, düşmanla birlikte hareket ettikleri için kendimizi savunduk, en doğal hakkımızı kullandık.

Çeşitli dost çevrelerin anlaşmanın sağlanması için girişimleri oldu, hâlâ da bu yönlü çalışmaları sürdürenler var. Parti Önderliğimiz buna imkan sunmak için oldukça olumlu davrandı. Umutlu olmak, bir ihtimal vermek gerekiyor. Ama TC'nin Güney'de bu güç üzerinde oldukça denetim sağladığını da belirtmekte fayda var. Her ne kadar kendilerini TC'den uzaklaştırsalar da buna iradeleri yeter mi? Bu, bizim açımızdan biraz tartışılır bir konu. Gerçekten iradeleri oldukça zayıf ve ellerinden alınmış bir durumdadırlar. TC'ye ne kadar karşı durabilirler, ne kadar bağımsız karar geliştirebilirler? Oldukça TC'nin kucağına girmiş durumdalar. Ama yine de bu yönlü adım atmalarını isteriz. Eğer atarlarsa elimizden gelen yardımı da sunarız. Belki kendileri çok zorlanabilirler. Yani denetim altından çıkmakta zorlanabilirler. Güçleri belki yetmeyebilir, ama eğer bu konuda samimi olurlarsa kendilerine destek sunarız, orada tutunmalarını sağlarız.

Diğer yandan KDP ile YNK arasında gerçekten sorunlar var. Sorunlar basit ve kısa bir zamanda çözülecek cinsten değil. Bazı sorunları çözdüklerini söylüyorlar, mümkündür, ama esas sorunlarında hâlâ çözüme uzaktırlar. Ulusal, yurtsever temelde birleşmeleri bizim için olumludur. Güvenilir adımlar atarlarsa destekleriz. Biz bir araya gelmelerine, ittifak yapmalarına karşı değiliz. Tam tersine destekliyoruz. Destek istenirse gerekli desteği de sunarız. Fakat bu iki gücün sorunları gerçekten ağır. Hem de bu güçlerin yapısından kaynaklanan bazı sorunlar var. Bu sorunların çözümü bu açıdan kolay olmayacak. Aynı zamanda sorun sadece bu iki gücün sorunu da değil. Onları da aşan bazı sorunlar sözkonusu. Yine Kürt halkının bazı sorunları var, bu sorunların da çözülmesi gerekiyor. Bu sorunlar çözülmeden bu iki gücün sorunlarının çözümü, Kürt halkının sorunlarının çözümü anlamına gelmiyor, gelmez de zaten. Eğer güçler arasında bu denli gergin sorunlar yaşanıyorsa, bu biraz da genelin sorunlarıdır. Genelin sorunları çözülmediğinden dolayıdır ki bu sorunlar çıkıyor.

Kısaca iki güç arasındaki sorunların çözümü biraz da genelin sorunlarının çözümünden geçiyor. Belki şimdi ikili görüşmeler başlamış olabilir, fakat köklü çözüm iki gücün sorunlarının çözümünden geçmektedir. Başka çözüm de olmuyor. Kalıcı çözüm ancak bunları da aşan bütün Kürt hareketlerinin katıldığı bir çözümden geçiyor. Tüm Kürdistan'daki örgütlerin katıldığı bir toplantıda ancak sorunlar çözülebilir. Biz demiyoruz ikili görüşme olmaz, olur, bazı sorunlar burada çözümlenebilir. Fakat sorunlar iki örgütün değil bir halkın sorunlarıdır. Dolayısıyla iki örgütün oturmasıyla sorun çözülmez. Çünkü bazı güçlerin de istemleri, dayatmaları var. Elbette ki dost güçlerin istemleri farklı. Onun dışında düşman güçler var. Yani bu güçleri kendileri için göreve getirmeye çalışırlarken, yine en önemli gündem maddesi olarak da partiyi önlerine koyuyorlar.

'92 gibi bir süreci yine yaşatmak istiyorlar. Elbette bu tehlikelidir. Ne kadar başarılı olurlar bilemiyoruz. Fakat '92 planını önlerine koyarlarsa bu, sorunları daha da ağırlaştırır. Varolan sorunlarına bu sorunları da katarlar. Buna girmeyeceklerini umarız, girerlerse artık dediğim gibi PKK tümüyle bunun karşısında durur. Çünkü PKK'yi de, Kürt halkını da ilgilendirir bu. Kürt halkını, PKK'yi ilgilendiren sorunlar da, PKK'nin onayı olmadan hiçbir şekilde çözüm bulamaz. Bu açıdan da bu güçlerin böylesi bir duruma girmemeleri gerekiyor, girerlerse kendileri daha çok zarar görürler.

Marjinalleştirme TC için geri bir adımdır

Her yıl aslında bütün özel savaş hükümetleri "*PKK bitti, bitiriyoruz, bitireceğiz*" iddialarını tekrarlıyorlar. Onbeş yıl önce savaş başladığından beri bu devam ediyor. Türk devletinin dayanak bulmadığı çok açık. Zafer kazanmaları şöyle dursun, büyük oranda boşa çıkmalarından ve PKK'nin zafer kazanmasından bahsetmek mümkün.

İlk savaş, yani 15 Ağustos Hamlesi başladığından savaşımıza biçtikleri ömür yetmişiki saatti, yani üç gündü. Ama görülüyor ki aradan ondört yıl geçti, nasıl ki üç gün ömür biçtilerse, şimdiki iddiaları da onüç gün ömür biçme gibi ham bir hayalleri var. Bu bir düşman iddiasıdır, ama pratikte herhangi bir geçerliliği yoktur.

Hatırlıyoruz; 1991-92 yıllarında Tansu Çiller'in şöyle bir sloganı vardı; "*PKK'yi ya bitireceğiz, ya bitireceğiz.*" Şimdi bu bir propaganda değildi. Bu, Türk devletinin bir hedefiydi. Gerçekten o yıllarda PKK'yi bitirmek istiyorlardı. Buna göre pratikte plan yapılıyor ve yeni taktikler uygulanıyordu. Bunun yönetimini polis, mafya ve ülkücüler, yani MHP yapıyordu. Buna askerler de dahildi, solcular da dahildi. En sonunda Refah'ı da katarak bütün güçleriyle PKK'ye saldırarak bitirmek istediler. Bunun için binlerce köy yakıldı. Köylerin yakılmasıyla gerillayı kitleden koparmak ve bu temelde gerillayı bitirmek, yani imha etmek istiyorlardı. Binlerce yurtsever öldürüldü. Yurtseverlerin öldürülmesiyle serhildanlar bitirilmek isteniyordu. Serhildan ruhunun bitirilmesinin temelinde de PKK'yi bitirme istemi yatıyordu. Gerillaya yönelik de çok kapsamlı harekatlar bu süre içerisinde düzenlendi. '94'te Kürdistan yeniden işgal edilerek gerilla tamamen imha edilmek istendi. Bunun komutanlığını Doğan Güreş yaptı. MGK'nin son toplantısında; "*PKK'yi kabuledilebilir sınırlara çektim*" diyor. Şimdi marjinallik bitirme değil, kontrol altına almaktır. Demek ki önce "*üç günde bitireceğiz*" dediler olmadı, tamamen çıplak askeri zora, operasyonlara dayanak gerillayı bitirmek istiyorlardı. Sonradan bütün güçleri sağı-soluyla, ordusu ve polisiyle çok kapsamlı bir savaş yürüterek PKK'yi bitirmek istediler. Ama şimdi MGK PKK'yi bitirmekten bahsetmiyor, marjinalleştirmekten bahsediyor. Demek ki, PKK'yi bitirme iddiası iflas etmiştir.

Marjinallik şunu gösterir: Türk ordusu, Türk devleti stratejik bir değişikliğe gitmiştir. Yani bitirmekten vazgeçmiş, bütün gücüyle PKK'nin yeniden hamle yapmasının önüne geçmek istiyor. Bundan da şu çıkıyor; demek ki savunma içerikli bir strateji izliyor. Savunmaya geçerken şunu izah ediyor; biz PKK'ye karşı zafer ilan ettik. Oysa bundan iki-üç yıl önce "*PKK'yi bitireceğiz*" diyorlardı, ama şimdi "*kabul edilebilir ölçülere getirdik*" diyor. İşte o zaman iddiasından vazgeçen Türk devletidir. Demek ki burada bir stratejik yenilgi sözkonusudur.

Zafer bunun neresinde? Stratejik yenilgi diyoruz biz buna, öyle taktik bir geri adım da değil. Yok etmek istediği zaman binlerce köyü yok etti. Serhildanları katliam yaparak dağıttı. Yani bunu pratikte de uyguladı. Gerillaya karşı da yüzbinlerce askeri seferber ederek bunu sağlamak istedi. Ama şimdi diyor 'marjinal'. Bu ne anlama gelir? Siyasal olarak artık serhildanları tümden imha ederek bitirme değil, -şüphesiz yine katliamlara başvurabilir- serhildanlar yeniden yükselmesin diye tedbirler geliştirmektir. Serhildanlar bu sefer kendisini yutmasın, yıkmasın diye müdahale edecekler. Artık katliamların böyle bir hedefi var. Halbuki askeri açıdan da geçerli. Geçmişte operasyon yaptığında imha etmek için yapıyordu. Şimdi yine operasyonlarda şüphesiz gerillayı gördüğü yerde imha etmek isteyecektir, bu yönlü amacından vazgeçmemiştir; ama bütün savaş taktikleri artık gerillayı bitirmek için değil, sınırlandırmak, kontrol altında tutmak içindir. Bu onların iddiasıdır. Bunu da başaramazlar. Ama dikkat edilirse, bu askeri açıdan da çok büyük bir geri adım anlamına gelir. Yenilmemek için bir strateji izliyorlar. Bunun taktiği ve operasyonlarını düzenliyorlar. Şimdi içine düştükleri bu durumu örtbas etmek için yoğun bir psikolojik savaşla zafer kazandıklarını iddia ediyorlar. Görülüyor ki siyasal açıdan da, askeri açıdan da Türk devleti tarihinin en büyük geri adımını da atmış durumda. Aslında fiilen PKK'yi bu tarzda da kabul etmiş, yok edilemeyeceğini itiraf etmişlerdir. Zafer onlarda değil bizdedir.

Bunun dışında şunu da görmek gerekiyor; MGK'de bunu tespit eden tamamen askerdir. Eskiden devlete biraz polisler, MHP'den ülkücüler, mafya hakimdi. Şimdi ordu bunu da ikinci plana atmış, yönetimi tümden ele geçirmiştir. Şu anda Türkiye'yi idare eden Çevik Bir'dir. Yani hem cumhurbaşkanı, hem genelkurmay, hem dışişleri bakanı, hem başbakan. Mesut Yılmaz'ın hiçbir fonksiyonunun olmadığını herkes kabul ediyor. Sağı-solu, islamı-komünisti, sahte Kürtçüsü, ihanetçisi, hepsi ordunun denetiminde. Hepsine liderlik yapan ordudur. Ordu şu tespite gitmiştir: "*PKK yok edilemez. PKK kabul edilebilir ölçülerde tutulmalıdır. Bunu başarırsak bizim için bir zaferdir.*" Bunların zafer dediği budur. Bunun dışında PKK'ye karşı herhangi bir üstünlükleri de yoktur.

Bunu askeri açıdan son operasyonda da pratik olarak görmek mümkündür. Nasıl yansıyor? Şimdi basına da yansıdı. Son dönemde Amed ve Dersim'de ve en son da Botan'da kapsamlı bir operasyon gerçekleştirdiler. Bir alaylık gücü, yani altı taburu gece koşullarında indirdiler. Karadan binlerce askeri yürüterek güçlerimizi imha etmek istediler. Ama savaş pratiği değerlendirildiğinde şu gerçekle karşı karşıya geliyoruz: Darbe vurmak istiyor. İşte, biz "*Amerika'dan sonra askeri indirme yapan tek ülkeyiz.*" Bununla da övünüyor, ama operasyon biçimine bakıldığında bütün askerini tekniğinin gerisine ittiğini görüyoruz. Geçmişte, yani '94'de bizi imha etmek istediklerinde teknik askerin hizmetindeydi. Asker önde, teknik onu destekliyordu. Yani uçaklar, helikopterler, havanlar askerin saldırısını destekliyordu. Esasta asker "*üstünlük*" biçiminde saldırıya geçirtilerek, imha gerçekleştirilmek isteniyordu. Ama son operasyonlarda görülüyor ki, asker aslında arkada, çok arkada, teknik tamamen öne geçirilmiş. Amerika'nın Vietnam'daki deneyimlerine, yine gerillaya karşı savaş sürdüren bütün devletlerin deneyimlerine bakıldığında, bir devlet kendi askerini eğer tekniğin gerisine saklıyor, bu temelde savaşçı kabul ediyorsa, bu artık askerine güvenmiyor demektir. Oysa savaşta belirleyici olan insandır, insanın iradesidir. Gerilla ve asker. Kimin iradesi güçlüyse o savaşı kazanır. Şimdi askeri kaybediyor, yani arkaya gizliyor ve teknikle savaşıyor. Teknikle savaş kazanılmaz. Teknik her zaman bir savunma aracıdır. Stratejik tespitlerine uygun operasyonlar da yapıyor. Demek ki zafer değil, bütün gücüyle Kürdistan'da gerillanın atılım yapmasının önüne geçmek istiyor. Bütün gücüyle yeniden serhildanları engellemek istiyor. Onun için bütün çabasıyla gerilla-halk bağlantısını koparmak istiyor. Şimdi burada yanılmamak gerekiyor, Newroz serhildanı kitlenin büyük bir atılıma, büyük bir ayaklanmaya yeniden girdiğini gösterdi. Gerilla da böyledir. Gerilla kitleden kopuk değildir.

PKK'nin temeli sağlam döşenmiştir

Gerilla hiçbir yerde mevzisini kaybetmemiştir. Bazı alanlarda darbeler yemiş olabilir, ama hiçbir eyalette mevzi kaybetmiş değildir. Toros ve Karadeniz'e de açılarak yeni mevziler kazanmıştır. Güney Kürdistan'da da biliniyor. Geçmişte sadece Behdinan'da mevzilerimiz vardı, savaş sürdürülüyordu. Ama '97'de Soran alanında doğu cephesi, yani Güney'in doğu cephesi dediğimiz alanda büyük bir savaş mevzisi kazanıldı. İhanet burada büyük darbeler aldı. Türk devletinin burada sürdürdüğü operasyon önemli oranda boşa çıkarıldı.

'98 Newroz'undaki gelişmeler umut verici. '90 benzeri gelişmeler ortaya çıkıyor. Biraz da genelkurmayı, Türk devletini ürküten budur. Son MGK'de "*PKK'nin taban bulmaması için her türlü önlem alınmalıdır*" şeklinde bir karar alındı. Bu biraz da gelişmeleri gördüklerini ifade eden durumlardır. Bunlar gerçeği de yansıtmaktadır. Newroz biraz da şunu ortaya koydu ki, bütün baskılara rağmen halk hiçbir zaman PKK'den, gerçeğinden uzaklaşmamış. Halk oldukça diri ve şaha kalkma durumu gelişiyor. İşte bunun tedbirlerini almak istiyorlar. Bunun için de böyle bazı yöntemlere başvuruyorlar. Ama bundan sonuç alabileceklerini sanmıyorum. Belki şimdiye kadar gerçekten oldukça etkili şeyler yürüttüler, gerçekten halkın üzerine de gittiler. İşte birçok insanı kaybettirdiler, işkenceden geçirdiler, köylerini talan ettiler, açlıkla terbiye etmeye çalıştılar. Hemen hemen birçok yola başvurdular, fakat sonuç alamadıkları ortada. Giderek PKK hareketinin gelişme durumu var. Büyük bir ihtimalle de bu gelişme sürecek. Gerilla da bu gelişmeyi kendi cephesinde sağlamaya çalışacak.

Bizler üzerinde düşman oynuyor/oynamak istiyor. Muhtemelen bu oyunlarını sürdürebilir, halkımızın bu konuda uyanık olması gerekiyor. Söylenen her şeye inanmamaları gerekiyor. Gerçi halkımız az-çok bunları kavramış durumda, oldukça da bilinçlenmiş durumda. Fakat yine de düşmanın böyle bazı çarpıtmalar peşinde olduğunu bilmeli, bunlara aldanmamalı, oldukça uyanık davranmalı. Kaldı ki halkımız şu konuda da emin olmalı; PKK'de şu kişinin, bu kişinin rolü kalmamıştır. Kişiler gelebilir de gidebilir de, olumlu da olabilir olumsuz da olabilir. Bu o kadar önemli değil. PKK bunu çoktan aşan bir hareket. Militanlaşmış, kitleye malolmuş bir harekettir. Düşman ne tür oyunlar oynarsa oynasın, bilmem PKK'den ne kadar kopmalar olursa olsun bu PKK'nin hiçbir sağlam taşını sökemeyecektir.

PKK'nin temeli sağlam döşenmiştir. Binasının taşları çok sağlam taşlardır, oldukça sağlam örülmüştür. Başında da her koşul altında dayanabilecekleri Başkan Apo gibi bir önderleri vardır. Bu açıdan ciddi bir tehlike yoktur, bu tehlikelerin hiç olmadığı, oyunların olmadığı/olmayacağı anlamına gelmiyor. Bunlar her zaman olur. Geçmişte de oldu, günümüzde de var, gelecekte de olabilir. Fakat bunlar etkili olamaz. Bu açıdan başkanlarına, partilerine, öncülerine, savaşçılarına güvenmelidirler. Bu konuda en ufak bir ikircikliğe düşmemelidirler. Hatta düşmanın bu tip savaş yöntemine karşı daha çok görevlerine sarılmalılar, daha çok bilinçlerini ayaklandırmalılar, daha çok kendilerine güvenmeliler. Eğer düşman bu denli yalana başvuruyorsa, bu düşmanın artık son nefese geldiğini de gösteriyor. Halkımız bunu görmeli, anlamalı. Madem düşman son nefesine kadar getirilmiştir, o zaman düşmana nefes aldırtmamak gerekiyor. Şunu-bunu öyle sorun yapacaklarına, daha çok kendi değerleri vardır, onlara sarılmaları gerekir, onları esas almaları gerekir. Bu değerlerin en büyüğü de önderliktir. Eğer önderliği doğru kavrarlarsa, önderliği yaşatmasını bilirlerse, o halkın sırtı yere gelmeyecektir. Yani boşluklar da yaşanabilir, şehadetler de yaşanabilir, ihanetler de olabilir, düşman her türlü oyuna da başvurabilir, ama zafer kaçınılmazdır.

> **"Türk ordusu, Türk devleti stratejik bir değişikliğe gitmiştir. Yani bitirmekten vazgeçmiş, bütün gücüyle PKK'nin yeniden hamle yapmasının önüne geçmek istiyor. Bundan da şu çıkıyor; demek ki savunma içerikli bir strateji izliyor. Savunmaya geçerken şunu izah ediyor; biz PKK'ye karşı zafer ilan ettik. Ama sen diyordun ki 'PKK'yi biz bitireceğiz.' Ama şimdi diyor 'kabul edilebilir ölçülere getirdik.' O zaman iddiasından vazgeçen Türk devletidir."**

Ben Başkan Apo ile yaşama gözümü açtım, insanlığımı kazandım. Benim için PKK her şeydir, PKK için yapmayacağım hiçbir şey yoktur. Ben bugüne kadar da kendi şahsım için hiçbir şey yapmadım, kendim için hiçbir şey istemedim. Ne yaptıysam bu halk için yaptım. Verdiğim zararlar ayrıdır, bunları da kendim için bir borç biliyorum. Bu borcu da her koşul altında ödemeye çalışacağım, başka hiçbir düşüncem yoktur, olamaz.

İçiçe savaş

"Zafer, önderlik tarzının militanlarca paylaşılmasından geçer"

Baştarafı 1. sayfada

sıdır. Bu durum, temelde ideolojik bir saldırının çok çeşitli sonuçlarından biri olmakla birlikte, sadece arkadaşlarımızın veya ulusal kurtuluş hareketimizi çeşitli alanlarda destekleyen yurtsever kesimlerde yaşanan düşünce sistemine ilişkin bir aşınma değildir. Aksine, emperyalizmin ve TC hizmetindeki özel savaşın ideolojik saldırıları sonucu aşındırılmaya çalışılan parti değerleridir; bir bütün olarak 20 yıl içinde an be an büyük bedeller ödenerek kazanılan tarihin sıfırlanmak istenmesidir. Geriye çevrilmek istenen bu 20 yıllık tarihsel gelişmedir ve bunun ardında da, PKK'nin dünya ölçüsünde önem taşıyan gerçekleşmesi, emperyalist literatürdeki adıyla, PKK "*misyonudur.*" Özellikle emperyalizm, daha önce reel sosyalizmin çöküşünde gerçekleştirdiği dayatmayı bu kez PKK'ye dayatmak istemekte, PKK misyonunun bittiğine herkesi ve halkları inandırmak istemektedir. Oysa PKK'yi PKK yapan temel "*misyon*", onun devrimci gerçekleşmesidir.

PKK ideolojisi ve onun gerçekleşme tarzı, bugün de, gerek emperyalizmin, gerekse de TC sömürgeci faşizminin korkulu rüyası olmaya devam ediyor. Hatta, TC sömürgeci faşizmi ve global emperyalizm, hiçbir dönemde PKK'den bugünkü kadar korkmamıştır ve tam da bu nedenle, en büyük saldırısını yaşadığımız günlerde gerçekleştirmektedir. Bu saldırı, birçoklarımız tarafından hemen hiç anlaşılmamıştır. Öyle ki, saldırılar çoğunlukla anlama konusundaki yetersizlikler nedeniyle, eski yaşamdan, Avrupa veya TC'den, düzen içi eğitimden getirdiğimiz bazı anlayışlarımız üzerinden yürütülmektedir. Böylesi bir savaş, 1950'lerden başlatılarak onyıllarca soğuk savaş eşliğinde reel sosyalist sisteme karşı yürütülen sinsi saldırılardan daha az şiddetli değildir ve özellikle sıcak savaş alanları dışında kalan bölgelerdeki bütün varlığımızı, haberalma faaliyetlerinden başlayarak polisiye tedbirlere kadar bütün yöntemlerle, denetime almaya çalışmaktadır.

Bu denetime almanın amacı, nihai olarak varlığımızın sona erdirilmesidir, bunu herkes biliyor. Veya en iyimser ihtimalle, PKK'yi kendi ideoloji ve çıkarları doğrultusunda bir zemine çekme niyetleri vardır. Bunun bize olan yansımaları nelerdir? Ve bunlara karşı nasıl mücadele edilebilir?

PKK militanlığının, bazen toplumun en ayrıntıdaki gözeneklerine sızmış olan bütün bu düşman yönelimlerine cevabı çok açıktır. PKK militanı, kendisini ideolojik ve politik anlamda öyle yetiştirmiştir ki, bulunduğu alandaki bütün sisleri dağıtır. Olumlu ve olumsuzun, ulusal kurtuluş hareketi için iyi ve kötü olanın anında ortaya çıkmasını sağlar. Bunu sağlamakla kalmaz, aynı zamanda elverişsiz olan her şeyi yararlı düzeye çıkarır. Bunu da öyle "*kullanayım, kurnazlık yapayım*" tarzıyla değil, bir toplumsal öncü gibi, açık yürekli bir militan gibi yapar. O, her şeyin ve herkesin karşısında insanlığın temsilcisidir. Gerektiğinde bir evliya gibi yaşamasını bildiği gibi; somut düşmana karşı da, gizlilik özelliklerinden tutalım dahice taktiklere kadar, usta bir gerillacıdır. Eski, kötü ve çirkin olan her şeye karşı ölümcül bir silah etkisindedir; öte yandan halk için, yurtseverler için ise; adaletin ve insanlığın bir sembolüdür. Ülke dışı alanlarda çok sinsice, ancak çok planlı dayatılan türden bir içiçe savaşın başarıyla yürütülmesi için, kendisini böylesine gerçekleştirmiş veya gerçekleştirmekte olan PKK militan tarzından başka çıkar bir yol yoktur.

Uluslararası anlamda çok geniş bir alanı kapsayan PKK hareketinin karşısında, çok net olarak iki temel tavırdan sözedilebilir: Red ya da onaylama. PKK, en çağdaş tarzda halk demokrasilerinin, yani insan topluluklarının gerçek anlamda kendi kendilerini yönetmelerinin bir modelidir. Bu konuda PKK ideolojisinin sonderece sınırsız bir ufka sahip olduğu kanıtlanmıştır. Emperyalist sistemin ve TC hükümetlerinin buna engel gösterdiği PKK önderliği ve onun gerek askeri ve gerekse de sosyal yönetim anlayışı, Kürt halkı şahsında ve bölge halklarının nezdinde, halkların kendi kendilerini yönetme anlayışının en mükemmel düzeyidir. PKK'de gerçekleşen yönetimin tamamen bir emek önderliği olduğunu emperyalist çevreler de şu ya da bu düzeylerde itiraf etmektedirler. Bu anlamda PKK, emek yararına, doğru bir toplumsal model özlemi içinde olan tüm halkların en üst düzeyde somut bir umududur. Öte yandan, emek önderliklerine dayalı yönetimin, yani demokrasinin en üst düzeyli ideal biçimi karşısında kimler tavır alabilir? Elbette, bunlar günümüz dünyasına halkların çıkarları doğrultusunda cevap vermeyen yönetim biçimleridir. Emperyalist ve sömürgeci hükümet yönetimleri ile bunların uyduları durumundaki yönetimler, PKK'nin stratejik ve ideolojik gelişimi karşısında elbette tedbir geliştirmek durumundadırlar. Gerek askeri anlamda ve gerekse de ideolojik anlamda, başta TC sömürgeci egemenliği olmak üzere, emperyalizmin tedbir geliştirmediğini, konu üzerine kafa yormadığını düşünmek, en hafif deyimle safdillik olur. Bu konuda sonderece kapsamlı projeler hayata geçirilmektedir ve üstelik, bunların yaşama geçirilme biçimleri sonderece derinlikli teknikler kullanılarak, üzerinde yoğunlaşılmış, sonderece ölçülüp biçilmiş biçimler olmaktadır. Öyle ki, hayata geçirilen herhangi bir projenin daha başlangıcında, çok değişik sonuçlara göre esneklik tanınmakta; her operasyon daha başlangıçta, -özel savaşın karakteri gereği- birden fazla sonuca göre ayarlanmaktadır. Bu anlamda önceden hangi amaçla düzenlendiğinin farkına varmak oldukça güçleşmektedir.

İçinde bulunduğumuz süreçte; yürürlükte bulunan emperyalist operasyon, PKK'nin doğuşundan beri uygulanagelen karşı-devrim operasyonunun gelişmiş bir biçiminden başka bir şey değildir. Bütün gelişmeler, sömürgeci özel savaş faaliyetlerinin kendi tarihsel temellerine uygun biçimde yürüdüğünü ve bu temelde sonuç almaya çalıştığını göstermektedir.

Yani bu konuda bir yenilikten veya bir hedef değişikliğinden sözedilemez. Düşman düşmandır. PKK ise her zaman PKK'dir. Fakat, emperyalist çevreler de, özelde TC sömürgeciliği de, PKK'nin cepheden bir savaşla yenilemeyeceğinin bilincine varmıştır ve bunu günlük olarak itiraf etmektedir. PKK'nin mevzilenmesi, cepheden bir saldırıyı anında kendi zaferine dönüştürebilecek bir yapıdadır. Bu, doğrudan doğruya şu anlama gelir: PKK, kendisi olduğu sürece, yani çizgisi, stratejisi ve ideolojisi sağlam kaldığı sürece, yenilebilecek bir hareket değildir ve sahip olduğu amansız savaş tarzıyla, eninde sonunda sömürgeciliği Kürdistan'dan söküp atacak; bununla da kalmayarak aynı ateşten yöntemi diğer halkların ellerine de verecektir. Tam da bu gerçeğin bir gereği olarak, düşmanın umut bağladığı tek şey, yine PKK'nin kendisi olmaktadır. "*PKK, klasik anlamda savaşılarak yokedilecek bir hareket değildir; hatta cepheden savaş PKK'yi giderek güçlendirir; PKK ancak içten yokedilebilir.*" (*Hatta, askeri çözümün geçersiz olduğunu savunmaya çalışan birçok burjuva aydın-yazar veya politikacısı, ardından hemen, çok daha inceltilmiş savaş yöntemlerini sıralamaktadırlar.*) Yukarıdaki bir düşman yargısı da olsa, bir gerçektir ve yürütülen özel savaş, sıcak savaş operasyonları paralelinde, tam da bu noktada yoğunlaşmaktadır. Yani uzun erimli, kapsamlı herhangi bir operatif saldırısı, kesinlikle ülke dışı gibi sıcak savaşın geçerli olmadığı alanlarda aynı şiddetle yürütülen ve "*içiçe savaş*" diye nitelendirilebilecek bir özel savaş ile birlikte geliştirilmektedir. Ancak bu alanda yine özel savaş, deneyimlerine dayanarak yürümektedir ve bu nedenle de yöntemlerini giderek inceltmektedir. Artık eskisi gibi PKK'de provokatör çıkışların kendilerini yaştama ortamları kalmamıştır. Bunun yerine, çok daha ince, çok daha alt düzeyde yönelimlerle parti yıpratılmaya, zıddına dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Elbette bu, aynı zamanda sıcak savaşımın, ajan ve sabotaj faaliyetlerinin eşliğinde yürütülen bir operasyon olmaktadır.

Bu karşı-devrim operasyonlarının temel hazırlanma biçimlerini elbette sadece sezebiliyoruz veya bazı gelişmelerden çıkarabiliyoruz. Ancak karşı devrimin bir yandan TC sömürgeciliği özelinde, öte yandan ise ittifaklar düzeyinde yürürlükte olduğunu hiç kimse reddedemez; kaldı ki, hatırlanacağı gibi Parti Önderliği'ne karşı gerçekleştirilen en son suikast girişimi ile onun öncesi ve sonrasında yaşanan gelişmeler; bu dönemdeki düşman faaliyetleri doğrultusunda basın-yayına yansıyanlar; birçok detaylarda saklı olan ipuçları; ülke dışındaki kurumsal gelişmelerde yaşanan ve yaşanmakta olan olayların bütünü; karşı devrimin temel amaçlarını ve yönelim biçimlerini gözler önüne sermektedir. Birçok kereler, emperyalizmin ve TC sömürgeciliğinin "*bana göre bir PKK, dişime göre bir PKK*" hayallerinden ve bunu gerçekleştirmek için başvurduğu yöntemlerden sözedilmişti. İşte burada, özellikle ülke dışı zeminlerde ortaya çıkan anlayışların bu karşı devrim operasyonuyla olan bağları görülmelidir. Ortaya çıkan yanılgılı ve sinsice bir aşınmaya yol açan yanlış yönetim anlayışlarının, yanlış kadro ve insan politikasının ve halka yanlış yaklaşımın hizmet ettiği temel nokta, işte bu karşı devrim sürecidir.

"PKK'nin dünya ölçüsünde önem taşıyan gerçekleşmesi, emperyalist literatürdeki adıyla, PKK '*misyonudur.*' Özellikle emperyalizm, daha önce reel sosyalizmin çöküşünde gerçekleştirdiği dayatmayı bu kez PKK'ye dayatmak istemekte, PKK misyonunun bittiğine herkesi ve halkları inandırmak istemektedir. Oysa PKK'yi PKK yapan temel '*misyon*', onun devrimci gerçekleşmesidir."

Peki bunun çaresi nedir? Bu noktada da kimsenin yeni icatlar yapmasına gerek yoktur. PKK'nin net bir Önderliği vardır ve oldukça geniş, bir bütün olarak devrimin gelecekteki sorunlarına sonuna kadar cevap olabilecek bir yöntem ve anlayışı vardır. Varolan yanlış anlayışlarda ısrar etmek bu karşı devrime ne kadar hizmet ediyorsa, PKK'nin kendini kanıtlamış Önderlik tarzı, militan tarz dışında çareler aramak, yeni icatlarda bulunmaya çalışmak da, en azından bulunduğumuz noktada, aynı biçimde karşı devrime hizmet edecektir. Militan tarz bellidir; PKK'nin yaşam ve savaş anlayışı bellidir.

İşte bu noktada, Başkan Apo'nun son dönem çözümlemelerinin değerlendirilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu çözümlemelerde ülke içindeki çeşitli cephelerde gerilla savaşı yaşanırken, ülke dışı alanlarda göğüs göğüse, nefes nefese verilecek bir savaşın da gerçekleşmesi dile getirilmektedir. Daha doğrusu, böyle göğüs göğüse bir içiçe savaş zaten düşman tarafından yürütülmekteydi ve sorun buna gerekli cevabın verilip verilmediğinden önce, bunun anlaşılıp anlaşılmadığı, bu savaşın görülüp görülmediği sorunuydu. Şimdi, bu içiçe savaşın en ustalıklı bir tarzda yürütülmesi gündemdedir. Nedir bu? Kurumsal çalışmalarda, cephe çalışmalarında militanlar ile düşmanın veya daha iyimser bir deyimle düşman özelliklerinin içiçe geçtiği bir savaş sözkonusudur. Üstelik, böyle bir savaş bizim istemediğimiz bir durum olmaktan da çıkmıştır ve eğer birazcık ustaca bir tarzı hayata geçirebilirsek, uluslararası konumlanmalardan tutalım her yöne saçılmış Kürt diasporasının mükemmel hareketliliğine kadar, sonuçları sonderece verimli ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir mücadele sürecine tanıklık edebiliriz.

...

Ülke dışı toplumsal zeminleri, anlayış ve ideoloji olarak oturmuştur ve PKK'nin çağdaş devrim anlayışına yabancıdır. Bizim herhangi bir politik eylem düzeyi dışındaki yaşamımızın kendisi bile, emperyalizmin mutlak egemenliği ve hizmetindeki toplumlar için bir tehdittir. Bu gerçeği biz burada veya başka bir yerde dile getirsek de, getirmesek de, emperyalizm bunun bilincindedir. Her şey bir yana, toplumlar canlı bilinç organizasyonlarıdır. Toplumların, kendileri dışındaki herhangi bir sosyal gerçekleşmeye müdahale etmeleri veya onu eritme, reddetme, yoketme işlevlerini yerine getirmeleri için, tahrik edici bir öncü mekanizmaya her zaman ihtiyaçları olmaz. Belli toplumsal yapılar, zaten diğer belli toplumsal yapıların reddi temelinde kurulmuşlardır ve bunlara karşı gerekli duyarlılığı kendiliğinden gösterirler. Bu, şu demektir. Örneğin Avrupa anlayışının bizimle savaşması için, herhangi birinin bu konuda düğmeye basması gerekmiyor veya herhangi bir toplumun üstyapısı olarak bir devletin bize savaş açmış olması gerekmiyor. Biz, sömürgelerin milyonlarca, belki de milyarlarca insanının emeği ve kanı üzerine kurulmuş bir uygarlığın içinde yaşıyoruz ve biz, sömürgeciliğe karşı bulunduğumuz düzeyde mücadele veren yeryüzündeki tek hareketiz. Bu denli karşıt toplumsal bir yapı içerisinde, acaba yalnızca burada bulunmamızın doğal bir sonucu olarak gerçekleşecek bir savaşımın bırakın gereklerini yerine getirmeyi, ona ilişkin hazırlık veya tedbirleri alabilmiş miyiz? Bu sorunun cevap alanları kesinlikle denetlenmelidir.

Öte yandan örgütlü bir mücadele içinde olan insan gerçeğinin çok iyi anlaşılması gerekiyor. Bir örgütün sözkonusu olduğu bir alanda, her güçlü özellik gibi, her zayıflık da kendini çoğaltma eğilimindedir. Çünkü örgüt, canlı bir organizmadır; hareketlilikle ve politik tutumlarla beslenir veya kişiliklerde gizli olan politik özellikleri açığa çıkararak, zeminlerini ve benzerlerini yaratarak yaşamda etkili olmalarını sağlar. Bizim bazı özelliklerimiz toplum içerisinde çok zararsız olabilir; sadece kendimize zarar verebilir veya bu düzeyde bile zarar vermeyebilir. Ancak aynı özellikler örgüt mekanizması içine girdiklerinde, ortamını bulmuş bir virüs gibi canlanır ve yine tıpkı bir virüs gibi kendilerini çoğaltmaya başlarlar. Bilindiği gibi virüsler, kimi ortamlarda tam anlamıyla cansız bir varlıktırlar; ancak ortamlarını

bulduklarında canlanırlar ve dirilmeye başlarlar. Kişilik özellikleri de böyledir. Toplumda etkili değildirler, ancak işleyen bir örgüt mekanizmasında bütün işlevleriyle ortaya çıkar ve sonderece etkili olabilirler. Örneğin, en basit bir özellik olan sükûnet, politik olarak örgütlenmemiş toplumsal yapı içerisinde en üst düzeyde tasvip edilir. Sakin bir insan, eylemsiz bir insan, kimi toplumsal yapılar için bir erdemin temsilcisidir. Oysa aynı insan, bir örgüt için tam bir felakettir. Bu noktada Parti Önderliği'nin "*toplumda terbiye diye verilen özellikler, gerçek anlamda ve örgüt içerisinde tam bir terbiyesizlik düzeyini ifade eder*" belirlemesi çarpıcıdır.

Görevimiz nedir? Bütün kişilik özelliklerini devrimin yararına geliştirmek, devrime zarar verecek kişilik özelliklerinden kendimizi ve çevremizi arındırmak. Bunu yapmazsak eğer, zaten sistemin yetiştirmiş olduğu kişiliklerin bizim içimizde de düşmanı temsil etmelerinin önüne geçemeyiz. Kendi kendisiyle savaşan bir örgüt durumuna geliriz. Elbette, her organizmada kendi kendisiyle savaşım önemlidir ve gereklidir. Ancak bu savaşım düzeyi, doğrudan düşmanla savaşım düzeyinin üstüne çıktığında, örgüt bir bütün olarak düşmana karşı bir gerilemenin içine girmiş demektir. Hiçbir zaman, somut düşman hedeflerini gözden kaçırtacak; bunun dışındaki hedeflere yanılgılı yönelimlere yol açacak gelişmelere izin verilmemelidir. Burada da, yoldaşlık gerekleri, insanı yüceltme esasları paralelinde yürütülecek şiddetli bir eleştiri-özeleştiri ile, onun sonuçlarını takibedecek örgütsel denetim, bütün yapı başta olmak üzere, öncünün giderek devrim zeminini oluşturan toplumu kucaklaması esastır. Yine bu noktada Parti Önderliği'mizin "*Zafer, önderlik tarzının militanlarca paylaşılmasından geçer*" önermesi, devrim için en yaşamsal ve ihtiyaç duyulan tarza vurgu yapmaktadır.

Dikkat çekilmesi gereken önemli noktalardan biri de, içiçe savaşın niteliği ve düzeyleridir. Ülke dışında savaş, incelebildiği en son düzeye kadar inceltilmiştir. Özel savaş, hiçbir yerde, ülke dışında olduğu kadar etkin ve hassas yöntemlere sahip değildir. O kadar ki, bazen yaratılan sis içerisinde kimin neyi temsil ettiği anlaşılmamaktadır. Öyle ki, halkın güveninin kaybolmamasını sağlayan, Önderlik gerçeği olarak kalabilmektedir ve bunun dışında her şey, halk için gerçek bir ümitsizlik kaynağı oluşturabilmektedir. Bu nedir? Bu düşmandır. Bunun dışında tek tek kimseleri "*Parti düşmanlığı yapıyor*" diye suçlamanın da pek fazla bir anlamı yoktur. Partinin doğru temsilini yaptın mı? Partinin insana yaklaşımını anlık olarak uyguladın mı? Parti ölçülerini gerektiği her yerde egemen kıldın mı? Birer değer olarak yoldaşlarına yaklaştın mı? Kaç kişiyi düşkünlükten çekip kurtararak yücelttin? Bunlara olumsuz cevaplar veren bir öznenin -düzeyi ne olursa olsun- kendisine veya tarzına karşı eleştiri veya suçlama geliştiren veya bu tarzına karşı düşmanlık yapan tek tek kişilikleri, parti düşmanlığı ile suçlaması kadar anlamsız bir şey olamaz. Kim partiye düşmanlık yapabilir? Partide yaşam bulan dev gibi bir toplum var. Bütün bir Kürt halkı, hatta halklar, partiye umut bağlamıştır. Birçok sınıftan gençlik, geleceklerini partide görmekte veya en azından görmek istemektedir. Bu gençlerin parti düşmanlığı yapmaları mümkün değildir. Onların tek bir şeye, partinin doğru olmayan temsiline düşmanlıkları olabilir. Partinin doğru temsilini yapmayan, bu konuda kendisini örgütlemeyen, eksikliklerinde ısrar eden, parti söylemini sözde kullanan ama pratikte bunun gereklerini en asgari düzeyde bile yerine getirmeyen, partiye en belirgin düşmanlığı yapıyor demektir. Söylem ile pratik arasındaki uçurum, giderek toplum ile örgüt arasındaki uçuruma dönüşmeye eğilimlidir. Çünkü doğru gerçekleştirilmeyen her temsil, militanlığın hakkını vermeyen her partili, toplumun en azından kendi pratiğine tanık olan kesiminin partiye bakışında tahribatlar yaratır. Bunun da ötesinde, belli bir kadrolar grubu çevresinde yer alan kadro adayları, eğer kadrolarda doğru bir temsili bulamazlarsa, adaylıklarını profesyonelleştirmeleri beklenemez. Tanık olduğumuz birçok durumda, toplumun içinden gelen kadro adaylarının, başlangıçta oldukça istekli, tutkulu yaklaşmalarına rağmen, giderek kadronun PKK militan tarzıyla ilgisi olmayan tutum ve tarzlarının etkisiyle uzaklaştıkları görülmüştür. Özellikle ülke dışı alanlarda, doğru temsili yapmayan kadronun, toplumun belli düzeylerini veya belli sınıflarını temsilen, kendisine eleştiride bulunan bu kadro adaylarını suçladığı ve giderek uzaklaştırdığı gerçeğine tanık olmayan arkadaşlarımız neredeyse yoktur. Bu yanlış temsillerden rahatsız olmayan adaylar da, genel anlamıyla denilebilir ki, özgürlüğe doğmamış olan ve düzende yer edinemediği için çeşitli sebeplerle kendisini örgüt ortamına atan adaylardır. Oysa o parti, bir dönüştürme mekanizmasıdır. Parti, her şeyden önce içerir; parti bir yaşam ve eğitim ortamıdır. Hangi sınıf ve eğilimden olursa olsun, alır, işler, proleterleştirir ve savaştırır. Yürütülen savaş, zaten büyük ölçüde bunun savaşı değil midir? Yürüttüğümüz, bir insan yaratma savaşı değil midir? Yeni insanın yaratılması savaşı değil midir? Bu konudaki geri-yetmez yaklaşımları en çarpıcı şekilde Parti Önderliği "*İçinizde kadro çalışmasına inanç getirmiş kaç kişi var?*" sorusuyla ifade etmektedir. Şimdi bir yandan böylesine itici, insan tüketici tarzlara tanık olunurken, öte yandan ise katılımların nitelikleri konusunda yapılacak bir araştırmanın sonuçları da son derece çarpıcıdır. Bunlar, büyük ölçüde toplum dışına itilmiş kesimden gelmektedir. Şimdi bunun fazla bir anlamı yoktur. Elbette sorun nicelikler veya hatta nitelikler sorunu da değildir. Partinin sayı çokluğuna da kesinlikle ihtiyacı yoktur. Fakat sözkonusu olan, bir halkın yaratılmasıdır; bir halkın devrimini gerçekleştirmesi, bunun için gerekli donanıma kavuşmasıdır. Bütün bir toplum kendisini devrim içinde ifade edemediği zaman, toplum partinin yaşamını kendisine aktaracak, temelde kendisine ait organlardan yoksun kaldığı zaman nefessiz kalacaktır. Bu, toplumun boğulması demektir. Buna nasıl izin verilebilir, kim buna yol açmak isteyebilir? Öte yandan, halk içinde kaybettiğimiz her insan, daha doğrusu kazanamadığımız her insan, düşmana terkedilmiş bir mevzidir; kazanılabilecekken kaybedilmiş bir kişi, kaybedilmiş bir toplumdur. Devrim içinde sonderece etkili olabilecekken, devrim dışında bırakılmış bir kişilik, düşman yararına son derece etkili bir mekanizma olacaktır. Nasıl ki bir insanın kaybedilmesi partinin doğru temsil edilmemesinin bir sonucu veya partinin insan yetiştirmede defalarca kanıtlanmış sosyalist tarzının pratikleştirilememesi ise, kazanılmış insanların partileşme doğrultusunda dönüştürülememesi de, yine bu doğru temsilin gerçekleşmemiş olmasının bir sonucudur. Yani problemlerin odağında doğru temsil sorunu yatmaktadır ve bu, ilk etapta öncünün doğru söylem ve doğru pratiğin uyumuyla bağlantılıdır.

Diğer önemli bir soru da şudur: Belli ölçülerde aydın kesimde temsil edilen küçük burjuvazinin ve orta sınıfların devrimimize doğru kanalize edilmesi ile; yine toplumdaki çeşitli sınıf eğilimlerinin ulusal kurtuluş devriminin hizmetine koşulması, bir potada eritilmesi çalışmasının sonuç alması için; gerekli olan nedir? Veya bu kesimin zaman zaman dışlanmasına sebep teşkil eden nedir? Parti dışı kimi anlayışlar, parti ideolojisini, her toplumsal sınıfın içinde temsilini bulduğu bir uluslaşmanın önünde bir engel olarak görmektedir. Biraz derinliğine irdelendiğinde, bunun kaynağının, ta düşmanın ana karargahlarındaki yargılarda yattığı görülecektir. Onlara göre de PKK radikalizmi, demokratik gelişmelerin ve toplumsal sorunların çözümünün önündeki en büyük engeldir. Bizde ise, radikal bir temsilin gelişmelerin önünü tıkadığı düşüncesi, gizli veya açık bir tarzda yer yer hayat bulmaktadır ki, bu kocaman bir yalandır. Gerçek, her zaman olduğu gibi burada da tersyüz edilmiştir. Varolan sorunların temelindeki gerçek neden, PKK'nin radikal uygulanmasından değil, hakkıyla uygulanmamasından dolayıdır. Ölü bir halktan bütün bir insanlığın yaşamını yüceltmek doğrultusunda savaşan bir halk yaratan PKK ideolojisinin, PKK dışı anlayışlar tarafından toplumsal gelişimi daraltan bir çerçeveye sahip olduğunu iddia edebilmek için, –ki bu iddia, en önemli dayanağını, söylem ve pratiğini bir türlü birleştiremeyen kadro tipinden almaktadır–, ya kör olmak; ya da karşı devrime hizmet etmek amacını taşımak gerekir. Aksine gerek bir bütün olarak ulusal kurtuluş savaşında, gerekse de örgütsel çalışmalarda PKK ideolojisinden yoksunluk veya onun hakkının verilmemesi, gelişmelerin önünü tıkayan en önemli etkendir. PKK ideolojisi daha anlayıcısını tam olarak bulmamışken, ideolojinin gelişmeyi daralttığı, kalıpçılığa yol açtığı vb. iddialar, emperyalizmin küresel ideolojisizleştirme savaşımının bizdeki temsilinden başka bir şey değildir. Öyleyse nedir? İdeolojiden şu ya da bu ölçüde kendisini soyutlayan, bunun yerine geleneksel teslimiyet ideolojisizliğini kendi şahsında dayatan; kendisiyle yürümek isteyen, ideolojiyle bir türlü bütünleşmeyen; ama gelişmelere de sahiplik etmek isteyen tip, bu erken iktidar hastalığıyla gelişmelerin canına okumak istemektedir.

"Gerek ulusal kurtuluş savaşında, gerekse de örgütsel çalışmalarda PKK ideolojisinden yoksunluk veya onun hakkının verilmemesi, gelişmelerin önünü tıkayan en önemli etkendir. PKK ideolojisi daha anlayıcısını tam olarak bulmamışken, ideolojinin gelişmeyi daralttığı, kalıpçılığa yol açtığı vb. iddialar, emperyalizmin küresel ideolojisizleştirme savaşımının bizdeki temsilinden başka bir şey değildir."

...

Peki, bu kadar inceltilmiş bir savaş içinde, kimin doğru temsili yapabileceğini nasıl bulacağız? Herhangi bir biçimde dile gelenlerin gerçekte ne anlattığını nasıl bulacağız? Doğru işletilen bir örgüt mekanizması, bu gerçekleri ayna gibi gösterecektir. Her söylemin sahibinden, söylemini pratiğe geçirmesi istenir ve bu pratiğin de sonuçlarına bakılır. Lafazan mıdır? Sahtekar mıdır? Yoksa sözünün sahibi bir militan mıdır? Değer yaratabiliyor mu veya hiç olmazsa varolan değerlerin doğru bir korumasını gerçekleştirebiliyor mu? Yoksa, felaket bir pratiğe PKK söylemini giydirerek, onu hiç de haketmediği bir dereceye mi düşürüyor? PKK çizgisi, tarihsel direniş ve kurtuluşun bir çizgisi olarak bu denli kendini kanıtlamışken, onu kötü bir pratikle özdeşleştirmeye kimin hakkı olabilir?

"Bütün alanların şiddetli bir varolma savaşına sahne olması kaçınılmazdır. Bu, tek tek kimselerin veya kesimlerin değil, bir halkın varolma savaşıdır. Militan, kendisinin varolma savaşını verirken, bunun bir halkın varolma savaşı olduğunu asla gözden kaçırmayandır; bir insanlar toplamı gibi hareket edendir."

Bu anlamda militanlığın gereklerini oldukça kötü bir bireycilik sonucu yerine getirmeyen bir kadronun, kendisinde temsilini bulan anlayışa düşmanlaşan kişi ya da kesimleri "*PKK düşmanlığı*" ile suçlaması mantıklı karşılanabilir mi? Sömürgeciler bile, PKK'ye düşmanlık yaparken önce onun köklü bir tarzda çarpıtılmış bir tanımlamasını yapıyor, "*terörist, eşkıya*" dedikten sonra düşmanlığını yapıyor. Gerçek, doğru tanımlanmış bir PKK'ye sömürgecilik ve emperyalizm bile düşmanlık yapmakta zorlanıyor. Şimdi biz, sivil toplumsal zemindeki birçok kişiliği PKK'ye "*düşman*" ilan eden veya "*düşman*" kılan bir pratiğin sahiplerini mi, yoksa yığınları mı PKK düşmanlığıyla yargılayacağız? Birçok alandaki ülke dışı pratiği, en az sahip olduğu veya çıkardığı kadar bir kadro birikimini de dışlamaktadır veya düşmelerine neden olmaktadır veya bunları düşmekten kurtaramamaktadır. Bunun nedeni nedir? Bunun nedeninin PKK çizgisi olduğu söylenebilir mi? Bunun, PKK'yi sözümona koruma amaçlı bir tedbir olduğu söylenebilir mi? Toplum PKK'ye akmaktadır; Kürt toplumu PKK'nin kendisine sunduğu yaşam için, canıyla birlikte varını yoğunu ortaya koymuştur. Böyle bir zemin üzerinde, böyle bir alanda kazanılmış yüzlerce kadroyu kaybetmenin anlamı üzerinde düşünülmeye değmez mi? Eğer bir PKK düşmanlığı varsa, o da bu kadar insanın düşmesi sonucunu doğuran pratiğin sahipliğidir. Bunu hakeden PKK ideolojisi değil, böyle bir pratiğin sahiplerinin geçmişten, getirdiği ucuz ağalık tarzıdır; Kürde, bırakın Kürdü, insana hiçbir yarar sağlamayan ideolojisizliktir.

Sadece yargılamakla elbette bitmez. PKK'nin her anlamda militan bir temsili gerçekleştirilmeden, ne ideolojik saldırılar aşılabilir, ne de bunun bir sonucu olarak ideolojik aşınmanın önüne geçilebilir. Doğru temsil, gerek kadrosal anlamda, gerek toplumsal psikoloji anlamında, gerekse de mevzilerin devrimin stratejik çıkarlarına göre tahkim edilmesi anlamında kaçınılmazdır. Bunun nasıl gerçekleşeceği ise, Parti eğitiminden geçmiş her kadronun mutlaka bildiği veya bilmesi gereken esaslardır.

...

İster bir kurum çalışması olsun, isterse örgütlenme faaliyeti veya bir eylemlilikler dizisi olsun, herhangi bir alan çalışmasında temel olarak iki akım çarpışır. Örgütümüzün varolduğu her yerin bir savaş alanı olması gerçeğinden hareketle, bu alanlarda çarpışan iki temel güç vardır: PKK ve sömürgecilik, Kürt ulusunun öncüleri, dostları ve düşmanları. Pratik olarak, diyelim ki ülke dışı sahalarında, düşmanı nasıl belirleyeceksiniz? İşte: Başarısızlığa ve tahribata götüren her anlayış, düşman kaynaklı bir anlayıştır ve bu nedenle de düşmanın bir anlayışıdır. Sonucu da buna uygun olarak başarısızlıktır. Öte yandan, düşmanın stratejik istekleri ile çalışmalarımız içinde ortaya çıkan sonuçlar eğer birbirleriyle paralellik arzediyorlarsa ve aynı sonuçlara yol açıyorlarsa, orada durup düşünmek gereklidir. Düşmanın en çok korktuğu nedir? Gerçekleşmemesi için son derece tedbir geliştirdiği nedir? PKK ideolojisi, PKK çizgisi, PKK yaşamı değil midir? Öyleyse bunların gerçekleştirilmesinin önünde engel olan her şey, düşmana has bir engellemedir, en azından ona hizmet eder. Gençliğin partiye akışını engellemek isteyen temel güç kimdir? Elbette emperyalizmdir ve TC sömürgeciliğidir. Öyleyse çalışmalarımızda gençliği geriye iten, onları partiyle barıştırmak ve içererek kendilerine yeni bir yaşam sunmak yerine, tüketerek geriye iten, kazanmayan ve kaybeden anlayış, emperyalizmin bir anlayışıdır ve TC ile müttefik bir anlayıştır.

Bu anlayışların en belirgin ve somut gerçekleşme biçimlerinden biri, kendini dayatma biçiminde ortaya çıkmaktadır. Bu, bireysel çıkarlarını parti çıkarlarının önüne koymaktır. Çizgi esasları yerine kendi esaslarını yaşama geçirmektir. Parti iktidarı yerine, kendi iktidarını uygulamaktır. Böyle bir anlayışın hangi felaketlere yol açacağını anlamak için, çok derinlikli düşünmek gerekmiyor. Bu anlayışın adı, erken iktidar hastası bir bireycidir. Herkesi, parti esasları yerine kendi kişisel esaslarına göre mevzilendirmeye çalışır. Buna gelmeyeni, ne pahasına olursa olsun mekanizmanın dışına atmak için elinden geleni yapar. Kişinin parti eğitimiyle kendini dönüştürmemiş hali nedir? Dönüştürülmemiş, parti bilinci ve ideolojisi ile donanmamış ve bunun gereklerine göre bir hareket tarzına sahip olmamış bir kişilik; peygamberce bir iyi niyet taşısa bile, örgütsel yapı içerisinde olumsuz olanı, hatta giderek düşmanı temsil etmekten kurtulamaz. Politik çalışmayı "*nasıl tasfiye ederim*" çalışması haline getirir. Çizgiyi oturtma işini "nasıl dağıtırım" işi haline getirir. Eleştiri, bir bireyci için, hele hele parti ideoloji ve yaklaşımına hakim olmamış biri için, kapanmayacak bir yaradır. Örgütsel mekanizma ise, iyi bir adaptasyonla kendini yaşatabileceği en elverişli bir ortamdır. Bu konuda ülke dışı pratiği çarpıcı örneklerle doludur. Kendi konumunu sağlamlaştırmak için gözünü kırpmaksızın insan harcayan bir bireyci, en küçük bir engelle veya eksikliğini kendisine anımsatan bir örgüt mekanizmasıyla karşılaştığında, bulunduğu konumu çok kolay terkedebilmektedir. Denilmesi gereken şu değil midir: Madem ki bir konumu sağlamlaştırmak için insan harcıyorsun, bari o konumu korumak için biraz diren! Bunun adı bir günlük ağalıktır, bunun adı çingene paşalığıdır.

...

Bu anlayışların gerçekleşme biçimlerine, kaynağına biraz daha inmekte yarar var.

Başlangıç olarak, politik bir düzlemde bulunan her insanın en küçük bir davranışının politik bir değer taşıdığını kabul etmek durumundayız. Sadece davranış değil, taşınan gizli veya açık duygular bile, bir yüz mimiği bile, politik bir anlam taşır. Veya sahip olunan bir ruh durumu, kendisini çok beklenmedik biçimlerde; ancak her zaman belli bir mantık zincirini izleyerek; yani sonuçları önceden kestirilebilecek biçimde etkilerde bulunur. Bunun anlamı nedir? Kendini çizgiye yatırmayan, istendiğinde partinin temel istemlerine kayıtsız kalabilen veya kendisini dayatan bir kişilik anlayışının nereye varacağı önceden kestirilebilir. Bu kişilik, çoğaltsa çoğaltsa parti içinde kendini çoğaltır; kendini üretir. Kendini ürettikçe de, bir güç olur ve partiyi geriletir. Üstelik, olumsuz olan her kişiliğin de, parti çizgisine karşı mücadele ederken kullandığı gücü bizzat partiden alması, partiye dayanarak partiyi yıpratmasıdır. Parti içinde ağalık anlayışının karikatürlerini oynayan kişiliğin en büyük eylemi, bir aile oluşturmak olabilir; ağzıyla kuş tutsa bir aşiret örgütlemek olabilir; her şeyi ve herkesi kendi kişiliğinin hizmetine koşmak için seferber etmek olabilir ki; bunun partiye herhangi bir biçimde hiçbir yararı olması bir yana; eğer engellenmezse giderek partiyi kemiren bir hastalığa dönüşür. Bir kanser durumu yaratır. Herhangi bir organizma içinde olumsuz anlamda kendini üreten daha küçük bir organizmanın adı kanserdir. Ya mümkünse, iyi niyetliyse veya tutulacak yanı kalmışsa tedavi edilecektir, ya kesilip atılacaktır, ya da bünyeyi öldürmesine izin verilecektir. Bu nasıl bir kişiliktir? Bu işte tasfiyeci bir kişiliktir, kendisine ben-

zemeyeni dışlayan, kendi kişilik çerçevesi dışında yaşam hakkı tanımayan; son derece ilkel bir kişiliktir. Bu, parti değerleri üzerinde tasarrufta bulunarak halkı bile sindirmeye çalışan kişiliktir. Bu, şehit edebiyatı üzerinde şehit değerlerinin tarumar olmasına yol açan; öte yandan değerleri pervasızca tüketen kişiliktir. Yaratmaya düşmandır, gelişmeye düşmandır, çoğalmaya düşmandır. Bu kişiliğin beslendiği en verimli alan ise, insan zaaflarının en bol olduğu alandır. Kendisi dışındaki herkesin eksikliklerinin ortaya çıkacağı ortamı yaratarak ve böylece ortaya çıkan eksiklikleri amansız abartarak, oluşan toz duman bulutu içinde kendisini saklayan ve yaşamını böylece sürdüren bir kişiliktir. Bu nedenle de, onun bulunduğu ortamda hiçbir zaman eksikliklerin sonu gelmez. Onun bulunduğu ortama temiz giren, kirli çıkar. Dimdik giren, düşerek çıkar. Kendisiyle uzlaşan ise, düşkünlüğün doruğunu da temsil etse, geçinip gider.

Bütün bunlar, aynı zamanda yönetim sorunlarımızın da kaynağında yatan anlayışlardır. Bir devrim hareketinde yönetim, yöneticinin kendisini aşacak, yöneticinin kendisine hükmedecek bir topluluk yaratma eyleminin adıdır. Kişilikli bir platform, kişilikli bir yapı yaratmayan yönetim, devrimci bir yönetim değildir. Devrimci hakimiyetin anlamı budur. Hakimiyet, yapıya istediğini yaptırmak değildir. Hakimiyet, yalnızca otur dendiğinde oturan, kalk dendiğinde kalkan bir yapı oluşturmak değildir. Hakimiyet, egemen, gelişmelere yön verebilen bir yapı yaratmaktır. Gerektiğinde kötü bir yönetimi de düzeltebilecek bir güce sahip olan, hatta yönetimi, kendi yönetsel eyleminin bir sembolü olarak kabul eden bir yapı yaratmaktır. Kolektivizmin en geniş anlamı da budur. Yapısını kendi kişisel esasları çerçevesinde değil, çizgi esasları çerçevesinde bir araya getirmiş, bütün bir platform topluluğundan başlayarak tek tek kişiliklere kadar, yapı üyelerini gerektiğinde tek başlarına, parti çizgisi doğrultusunda gelişmelere yön verebilecek birer kadro durumuna yükseltmiş bir yönetim, doğru kolektivizmi yakalamış demektir. Yoksa, kendi içinde iyi anlaşan bir yönetim, eğer eyleminin sonucunda çizgiye hakim bir yapı oluşturabilmiş değilse, olsa olsa mükemmel bir uzlaşma yönetimi olur. PKK militan bir harekettir ve kolektivizmi, bir eylem kolektivizmidir; bir mücadele kolektivizmidir; çalışmaları işin stratejik ve taktik gerekleri doğrultusunda bütün yapıyla birlikte yükseltmenin adıdır.

Bunun ötesinde hangi bireysel yönetim anlayışından sözedilebilir ki? Bireysel yönetim anlayışları da, yine olsa olsa birbirini idare eden bireylerin yönetim anlayışlarıdır. Yoksa, böyle bir yönetim anlayışında, birinin diğerini aşması ya da gerisine düşmesi gerekirdi. Tabii ki, militan yöneticinin usta olması gerekir; gelişmeleri dağıtmaksızın sağlaması gerekir; olumsuz anlayışlara sahip kişilikleri, yağdan kıl çeker gibi dönüştürmesi gerekir; mümkün olduğu kadar az rahatsızlık vererek çizgi doğrultusunda iyileştirmeler yapması gerekir. Ancak bunu yapayım derken eğer inisiyatifi olumsuz kişilik anlayışlarına kaptırıyorsa, gelişmelerin partiye zarar veren bir yönde seyretmesini engellemiyorsa, bunun ustalığından sözedilemez. Bu teslimiyetten başka bir şey değildir. Bunun da yüzlerce örneğine rastlanabilir. Pratiğe başladığının ilk birkaç ayından sonra gelişmelere teslim olmuş örneklerimiz çoktur ve bu çoğunlukla açıkça dile getirilmektedir. “Arkadaş da ilk geldiğinde senin gibiydi. Ama sonradan neyin ne olduğunu anladı.” Partinin alana gönderdiği arkadaşların ilk karşılaştığı sözler bunlardır. “Sen de alışırsın.” Denilen budur. Ve gerçekten de alışılabilmektedir. Varolan uzlaşma zemini giderek kanıksanmakta ve uyum sağlanmaktadır. Ondan sonra da, ancak ve ancak kendisine dokunulduğunda kişi konuşmakta; canalıcı biçimde kendisine yönelinmediğinde ise ebedi sessizliğini korumaktadır. Bu korkunç bir uzlaşmadır; bu düşman zemininin bir uzlaşmasıdır ve düşmanın egemenliğini öngörmektedir ve nihai olarak düşmanla uzlaşmaktan farkı yoktur. Yine, uzlaşmanın sözkonusu olduğu durumlarda, kişilere hata yapmaları için zemin bile sunulabilmektedir. Hata sahibi kişi ise, uzlaşmaya en yatkın, hatta ona mecbur bir kişi olmaktadır. Bunun sonuçları ise daha da korkunçtur. Bu anlayışların sonucu olarak oluşan mekanizma, militanlığın ve militanın ideolojik ve ruhsal olarak öldürülmesine yönelik bir mekanizma olacak ve böyle ortamlarda giderek militanca çıkışlara ancak gülünüp geçilebilecektir.

Bütün bu genel duruma bakıldığında, Parti Önderliği'nin de çözümlemelerinde de dile getirdiği üzere, bütün alanların şiddetli bir varolma savaşına sahne olması kaçınılmazdır. Bu, tek tek kimselerin veya kesimlerin değil, bir halkın varolma savaşıdır. Militan, kendisinin varolma savaşını verirken, bunun bir halkın varolma savaşı olduğunu asla gözden kaçırmayandır; bir insanlar toplamı gibi hareket edendir. Halk ne istiyor, devrim ne istiyor? Eğer peygamberce bir mükemmellik istiyorsa, militanın bundan kaçınmak bir yana, bunu tarihsel bir fırsat sayması ve temsilini gerçekleştirmesi için varını-yoğunu ortaya koyması beklenir. Eğer fedailik isteniyorsa, bu da yine bir militan için eşsiz bir şanstır. PKK Önderlik tarzı, Zilan yoldaşın eyleminde olduğu gibi, hiçbir dönemde kendisini bu kadar genişliğine, bütün uzaklıkları kucaklayarak gerçekleştirmemişti. Daha doğrusu, hiçbir dönemde bugün olduğu kadar Önderlik tarzına daha yakın bir hareket tarzıyla devrime yaklaşma şansı, militanlar veya toplumun çeşitli kesimleri tarafından yakalanmamıştı. Hatta denilebilir ki, kitleler bu konuda kendilerini giderek eğitmekte, ideolojik ve politik olarak doğrudan Önderlikten beslenmektedir. Öncüler için ise, tarih bugünkü gibi bir yaratma fırsatını, bir kez daha zorlukla sunacaktır.

---

11. Avrupa Parti-Cephe Konferansı gerçekleşti

Avrupa 11. Parti-Cephe Konferansı 2-9 Mart 1998 tarihleri arasında 138 delegenin katılımı ile gerçekleştirildi. Konferansa ERNK Avrupa Örgütü bünyesinde bulunan eyalet, birlik, kurum temsilcileri ve Balkan sahasından katılım sağlandı.

Tüm alanlar konferansa faaliyet raporlarıyla katıldılar. Parti Önderliği'nin mesaj ve değerlendirmeleriyle, örgütsel sorunlar, düşmanın Avrupa örgütüne dayatmış olduğu anlayışlara karşı geliştirilmesi gereken mücadelede netlik sağlandı. Düşman gerçekliğinin faaliyetlilikler esnasında gözardı edildiği, toprağa yabancılaşmanın olduğu kapsamlı tartışılarak mahkum edildi. Halka yaklaşımda da sekter, kaçırtıcı anlayışlar mahkum edilerek, mücadelenin genel gelişimi sonucu ortaya çıkan kitlesel kabarışların örgütlülüğe dönüştürülmesinin esas olduğu, sürgünde yaratılan değerlerin ülkeye taşırılması ve ülkede verilen mücadeleyle bütünselliğin sağlanması vurgulanarak “savaşta zafer, yaşamda özgürlük” şiarı esas alınarak tüm örgütsel yapı Parti 6. Kongresi'ne hazırlık temelinde kararlaşmalara ve planlamalara gitti.

Parti Önderliği'ne

Tarihin güncelleştiği, günün tarihleştiği bu dönemde Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansı'nı gerçekleştirdik. Avrupa örgütümüzün durumu, yaratılan boyut, sorunlarımız ve çözüm konusunda Parti Genel Başkanlığı'nın konferansa sunduğu perspektif, uyarı ve talimatlar ışığında bir yoğunlaşma süreci yaşadık. Savaş sahası başta olmak üzere, bütün insanlık sahalarında varolan sorunların daha ciddi bir boyutta Avrupa sahasında yaşandığı konferans sürecinde bir kez daha çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı. Her şeyden önce önderlik gerçeği ve partileşmeye doğru bir yaklaşım sergilemediğimiz gibi, düşman gerçekliğine ve toprağa karşı da bir yabancılaşma içinde olduğumuzun bilincine vardık.

Bütün bunların bir sonucu olarak, çizgi devrimciliğinden uzaklaşan anlayışın halka yaklaşımda devrimci ve parti ölçülerinden çok, sekter bir tumum içine girilmiştir. Anlayış gücü ve ciddiyetindeki eksikliklerimiz, irade düzeyimiz ve doğru sınıf temsilindeki yetmezliklerimiz, Parti Önderliği'nin konferans öncesi Avrupa örgütüne sunduğu perspektiflerle bir kez daha anlaşılmış, mevcut kişiliklerimizle dönemin kazanılamayacağı, büyük fırsatların kaçırılacağı, sorunlara yaklaşımdaki önderlik tarzı dışındaki pratiğin kaybettirdiği görülmüştür.

Bizlerin, geldiğimiz aşamada PKK yaşamına anlam vermek zorunda olduğumuz açıktır. Bundan da öte, yaşamı hak etmenin gereğine inanarak PKK'lileşme ve savaşta zafer, yaşamda özgürlükle yüzyüzeyiz.

Bu bilinçle Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansı delegeleri olarak yeni bir bahar hamlesine hazırlanırken, PKK militanı olmanın önündeki geri ve yetmez kişiliklerimizi aşacağımıza, parti önderlik tarzını yakalamanın büyük çabası içinde olacağımıza, her an bunun inanç ve kararlılığı içinde yaşayacağımıza, konferanstan aldığımız güçle söz veriyoruz.

Yurtsever Halkımıza

Kuruluşunun 20. yılında “Savaşta Zafer, Yaşamda Özgürlük”ü müjdeleyen partimiz, siz yurtsever halkımızın bugüne kadarki maddi, manevi desteğiyle 6. Kongre'ye hazırlanırken, içinde bulunduğumuz bahar sürecinde Final Yılını zaferle taçlandırmanın müjdesini vermektedir.

Başta bu amansız mücadele tarihimiz, en kutsal varlığınız olan evlatlarınızı vererek büyük insanlık hareketi olan partimizi onurlandırmakla beraber, bizlere büyük sorumluluklar yüklediğinizin bilincindeyiz.

Bu, zaferi müjdeleyen bahara girerken Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansımızı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Konferansımız yılı planlayarak yeni atılım dönemini karar altına almıştır.

Halkımıza layık olmak için aldığımız kararların hayata geçirilmesinin büyük heyecanı içerisindeyiz. Kazanımları katlamanın yolu güçlü örgütlenmenin yaratılmasından geçmektedir.

Büyük bir duyarlılık ve ülkeye bağlılık duygusuyla desteklediğiniz kampanya amaç ve hedefini aşarak konferansımıza büyük moral kaynağı olmuştur.

Konferansımız kitleye olan yanlış yaklaşımları bilince çıkarıp mahkum etmiş, Başkan Apo'nun “halka değer vermeyene, biz de değer vermeyiz” talimatı bundan sonraki süreçte çalışmalarımızın ve savaşımımızın temel ölçütü olacaktır.

Avrupa sahasında sizlerin şahsında halkımıza dayatılan sadırılar ve eritme politikası partimizin büyük çabaları ve desteğimizle karşılanarak kazanımlara çevrilmiştir.

Yine zaferin çok yakınlaştığı bu dönemde özlemini derinden duyduğunuz ülkeye dönüş için başlatılan kampanya oldukça büyük bir öneme sahiptir.

Devletleşmenin esasları olan kurumları sahiplenmek önem taşımaktadır. Ulusallaşmanın tüm ulusu kucaklamanın derin bilinci ile hareketle, kurumlarımızı işler duruma getirmek, güçlü bir sahiplenmeden geçmektedir. Büyük emeklerle yaratılan değerleri sahiplenmek aynı zamanda güçlü bir denetimle korumayı ve sürgünde yaratılan bu kazanımları ülkeye taşırmayı gerektirmektedir.

Bundan sonraki süreçte başta şehitlerin yarattığı büyük emekleri korumadaki kesin kararlılığımız, bir tarihin başaşağı gidişatını durdurarak onu özüne çeviren Başkan Apo'ya bağlılığımız, dağlarda ve zindanlarda direnen yoldaşlarımıza olan güvenle, siz halkımızı iktidara taşımayı kendimize tarihin görevi biliyor, bu temelde Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansı'ndan aldığımız güçle hepinizi coşkuyla selamlıyoruz.

Kahraman Ordumuz ARGK'ye

Özgürlük savaşı veren büyük Kürdistan halkının tüm haklarını en zor şartlarda ve en onurlu bir biçimde koruyan, mücadelemizin güvencesi olan kahraman ordumuz ARGK'yi tüm devrimci sorumluluğumuzla selamlıyoruz.

Sömürgeci ve emperyalist güçlerin, halkımıza, onun ulusal önderliğine ve siz yiğit ARGK savaşçılarına yönelik geliştirdiği her türlü kirli oyun ve savaş tekniğine rağmen ideolojik, askeri ve siyasi savaşımımız '98 gibi çok önemli bir kazanım yılına büyük moral ve coşkuyla girmiştir. Gerilla ordumuzun böylesi önemli bir yıla büyük coşku ve kararla girişi savaşımızın diğer alanlarında bulunan tüm yoldaşlara büyük güç ve onur kaynağı olmaya devam ediyor. Düşmanın dayatmaları karşısında en zor koşullarda savaşı ve mücadelemizi Karadeniz ve Amanos dağlarına kadar taşıyarak Türkiye halklarıyla buluşturanlar esasta ordumuzun yiğit ve kahraman şehitleridirler. Onların bizlere bıraktığı özgür vatan özlemi her zamankinden daha fazla bu dönemde yerine getirilmesi gereken bir talimat olmaktadır. Halkımızdan, özgür vatan özlemlerini bize emanet ederek şehit düşen yoldaşlardan, Başkan Apo'dan aldığımız güç ve onurla siz değerli ARGK savaşçılarının belki de savaşın tarihimizin en kararlı ve keskin yürüyüşünü gerçekleştireceğinize olan inancımız tamdır.

6. Kongre'ye yöneldiğimiz bu süreçte ülkeyle yalnız yürek bağı değil, varolan maddi ve manevi bağı güçlendirmek, Avrupa sahasındaki parti öncülüğünü güçlü kılmak, yine buradan ordumuza savaşçı kazandırmak temel görevlerimiz arasında yer almaktadır. Bu bilinçle partimizin ve Başkan Apo'nun önümüze koyduğu Avrupa Parti-cephe 11. Konferansımızı gerçekleştirdik. Başkan Apo'nun, konferansımızın başında sunduğu sürece yönelik mesajıyla daha da güçlenen ve doğrultu kazanan yapımız partimize gerek içten, gerekse dıştan dayatılan parti dışı anlayışları yüksek bir performansla tartıştı ve kişiliğimizde netleştirmeye çalıştı. Partimizin sınıf savaşımı çizgisinden uzaklığın aşılması için, örgüt çizgisinin çalışma ve yaşam tarzının öncüsü haline getirilmesi, parti ahlak ve kültürünün kesinlikle oturtulmasının gerekliliği yalınca bir şekilde dile getirildi. Konferansımızda alınan tüm sonuçlar planlamalarla birlikte karar keskinliğine ulaştırıldı.

Tartışmalarımıza damgasını vuran Başkan Apo'nun talamit ve perspektifleri, tüm olumsuzlukları aşmamızda bize cesaret vermiştir. Ve parti savaşım tarzını oturtarak ülke ve savaş gerçekliği ile bütünleşmeyi önümüze hedef olarak koymuştur.

Kürdistan özgürlük mücadelesinde şehit düşen yoldaşlarımızın anısı, Başkan Apo'nun emekleri, ordumuzun fedakarlığı önümüzdeki süreçte pratik sahaya yönelik görev ve sorumluluklarımızı çok açık bir biçimde belirlemiştir. Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansı delegeleri olarak toplantımızdan aldığımız güçle ordumuz ARGK'ye bağlılığımızı belirtiyor, zafer dileklerimizi sunuyoruz.

Zindandaki Yoldaşlara

Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansımızı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Sizleri, yolumuzu aydınlatan tarihin direniş abideleri, halkımızın sönmeyecek meşaleleri, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin ardılları, barbar sömürgeciliğin elinde, zafere götüren iradenin adayları olarak görüyor, kararlılığınızı, devrime olan inanç ve önderliğimize olan derin bağlılığımızın coşkusuyla selamlıyoruz.

Savaşın bütün yoğunluğuyla devam ettiği ve giderek şehitlerimizin kanıyla sulanan kutsal vatan topraklarının parça parça işgalcilerin elinden koparıldığı ve daha da koparılacağı günleri yaşıyoruz. Bu süreçte Parti Genel Başkanlığımızın perspektifleri ışığında gerçekleştirilen konferansımızın, acil görevlerin bilincinde olarak dönemin yüklediği sorumlulukları derinliğine tartışıp karar altına almış bulunuyoruz. Yine savaş sahasında gerçekleşen son eyalet toplantıları başarıyla sonuçlanmış ve bunun ardından tüm parti birimlerimiz '98 zafer yılını Parti Genel Başkanlığı'nın son perspektiflerini içeren çözümlemeler ışığında, eğitimden geçerek savaşın Türkiyelileşmesi kararıyla tamamlamış bulunuyor.

Halkımızın mücadelesini zaferle taçlanacağı bu dönemde konferansımız Kürdistan, Türkiye ve Avrupa zindanlarında bulunan savaş esiri yoldaşlarımızın konumuna ilişkin kararlara ulaşarak beklentileriniz olan savaşı geliştirme, ideolojimizin derinliğini yakalama ve ülkeye dönüşün bilincine varan karar birliğine ulaşmıştır.

Partimiz PKK 6. Kongre'ye hazırlanırken, bu kongrenin temel taşlarından bir olan zindan direnişçiliğinin şahsınızda devam etmesiyle büyük destek bulacaktır.

Sizleri, 6. Kongre'ye hazırlık olarak da gerçekleştirdiğimiz Avrupa Parti-Cephe 11. Konferansı delegeleri olarak, kesintisiz sürdürülen zindan direnişçiliğinin ve şehitlerin takipçisi olacağımıza olan inancımızla, Parti Genel Başkanlığı ve partimizden aldığımız güçle selamlıyor, büyük zindan şehitlerimizin anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Avrupa Parti-Cephe
11. Konferansı delegeleri

İnsan yüreğinin sırrına erdiler

Meral Kıdır

21 Nisan 1998. Newroz'u kutladık o gün. "*Ateşin sırrı*"nı anlatıyordu tiyatromuz. "*Ateşin sırrı*" herkesi, bütün arkadaşları büyüsüne çekmişti. Şiddetinden çok büyüsü hissediliyordu. Halaylar çektik, türküler söyledik. En temiz en güzel giysilerimizle çıktık o gün, birbirimizin karşısına. Dağlarla, kitlelerin aktığı Newroz alanlarıyla buluştuk, birbirimizle kucaklaştık.

O sabah, Türk Tv kanalları bir haber pompalamışlardı. İlk haberdi bu. "*Şemdin Sakık, KDP'ye sığındı, PKK çözülüyor!*"

Hepimiz Newroz alanlarındaydık. Newroz türkülerimiz dilimizde, "*Ateşin sırrı*"na erenlerin bilgeliğiyle, ateş gibi yanan avuçlarımız birbirimizin avucunda halaya durmuştuk.

O akşam hep birlikte seyrettik Newroz alanlarını. Çocukları, kadınları, gençleri, ihtiyarları. Özellikle de çocukları. Küçücük avuçlarında ateşi taşıyorlardı. Korkusuz, güçlü, inançlı ve dev gibi yürüyorlardı. Küçücüktüler ve dev gibiydiler.

Coplar indi kalktı küçücük bedenlerin üzerine. Bir kadını sürüklediler. Öldürüsiye dövdüler. Onlarca ve yüzlercesini copladılar, sürüklediler ve öldürüsiye dövdüler. Sarı, kırmızı, yeşil giysisiyle direniyordu kadın, pırıl pırıldı. Kendini sakınmıyordu. Yerde upuzun yatan, tekme ve cop darbeleri altında acının üzerine çıkmış, bir gence siper olmaya çalışıyordu.

Bir çocuklar ordusu aktı o gün Newroz alanlarından, tertemiz yürekleriyle. Minicictiler, adımları takılsa düşüverecek gibiydiler taşlara. Taşlar ellerindeydi. Çelik paletli, kara, kapkara panzerlerin üzerine yürüyorlardı. Panzerlerin paletleri çelikti; onların yürekleri.

Yeşildi bahar, yeşildi doğa. Yeşildi giysisi o gün. Özellikle seçmemişti, ama yoldaşları bu rengi seçmişlerdi onun için. Newroz kutlamaları için hazırlanan metni o okudu. Haykırarak okudu. Sesini bütün dünyaya duyurmak istercesine okudu. Belli ki belleklere, yüreklere kazımak, nakış nakış işlemek istiyordu. İşte bunu özellikle istemişti. Kendisinin okumak istediğini söylemişti. Yeşildi giysisi o gün; bir yaşam dalı gibi.

Akşam Newroz şehitlerini andık birer birer. Destanlarını söyledik yeniden. Ateşte arınanların aydınlığıyla yüreklerimizi yıkamak istedik. Mazlum Doğan'ın hücresine gittik şiirlerle. Zekiye Alkan'la birlikte Amed surlarına çıktık. Ronahi ve Beriwan'la emperyalizmi ateşe verdik. Rahşan'la Kadifekale'yi tutuşturduk. Eser'le ihaneti yaktık. Ve meydanlara aktık. Çocuklarla, kadınlarla.

O gece içimizden biri Newroz ateşini yüreğinde tutuşturuyordu. Gece sessizdi. Gecenin şafakla randevusu vardı. Sessizce ilerliyordu o buluşmaya doğru. Her şeyi son bir kez yokladı. Aşağıya inip, "*kahve yapalım*" dedi nöbetçiye. İkisi de sigara içmiyorlardı, "*ama bugün bir de sigara yakalım*" dedi. "*Bu hüzün sigarası değil, Newroz coşkusunun sigarası*" dedi. Sigaraları bittiğinde yukarı çıktılar. Yeni nöbetçi kalktı. Aşağıya gönderdi onu da. Gerekçesi makuldü. O gün Newroz'du ve nöbetçi aşağıda kalmalıydı. Nöbetçiler onbeş dakikada bir yukarı çıkarsa yeterliydi. Bu onbeş dakika onun için yeterliydi.

Mektuplarına noktayı çoktan koymuştu. Yüzünde, davranışlarında kararlılığın sükuneti vardı. Hedefine doğru dingin, ama derinden akan bir su gibiydi. Bir fırtına sonrasının ve yeni bir fırtına öncesinin dinginliği gibiydi. Sessiz değildi, suskun hiç değildi. Ama bir sükunet vardı yüzünde. Utangaç bir sükunet.

Gece şafağa dururken, yoldaşları en derin uykudaydı. Saat 05:15'e geldiğinde gazı bitmiş sarı bir çakmakla ateşledi Newroz sabahını. Şafağı patlatan sesle uyandı yoldaşları. Şafak haykırıyordu. "Newroz Piroz Be!", "Hevelno Cejna Newroz Piroz Be!", "Biji Newroz!", "Biji Serok APO!"

Bu, o güne kadar duyulan, bildik, tanıdık sesten bambaşkaydı. Bütün karanlıkları yırtan, şafağı patlatan, bütün yeryüzü varlıklarını uyandıran şiddette bir sesti. Muştulayan, müjdeleyen, kutlayan, davet eden, özgürlüğün sevincini haykıran bir sesti. Artık onun sesi olmaktan da çıkmıştı.

Yoldaşları bedenindeki alevleri söndürdüler. "*Söndürmeyin!*" diye bağırıyordu. Sitemi "*Ateş*"in söndürülmesineydi. Ateşten bir taç yapmıştı başına. En çok yüzünün yanması bundan. Kendi elleriyle geçirmişti bu ateşten tacı başına. Ellerinin bir kuş kanadına benzemesi bundan.

"*İhanete geçit vermeyeceğiz, çocuklarımızı coplatmayacağız!*" diye haykırıyordu. "*Bu Newroz'da ayağa kalkan binlerce çocuk yüreğinin masumiyetiyle buluşmak*" diye yazdığı satırları haykırıyordu.

"*Kadınlar küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdırlar*" diye yazmıştı.

"*Kendimi Newroz ateşi yaptım!*" diyordu.

"*Bizim ateşimiz zaten büyük değil miydi!*" diye soracak olduk.

"*Benim göbeğimi Zekiye kesmişti, ben de o ateşin parçası olmak istedim!*" dedi.

Sema Yüce yoldaş, Nevşehir Cezaevi günlerinde Mart-Nisan-Mayıs 1993 tarihini attığı bir şiir yazmış. Bu şiirin başlığı "Üç Yaşın Biyografisi". Bu şiirin ilk bölümleri şöyle:

"Bugün doğdum
Tam yediyüzotuz gün önce
1 Nisan '91'de,
İlk nefesimi Amed'de aldım
Mardinkapı burçlarında
Ebemin adına Zekiye Alkan derdiler
Buram buram memleket kokuyordu
yanık memesi
Anam acı çekmesin, sancıları artmasın
diye
Vücudundan koca bir ateş yakmıştı,
Birde "*adam*" gibi bir kız olsun diye
Saçının telleriyle bağladı göbeğimi"

21 Mart'ı 22 Mart'a bağlayan şafağa doğru Sema Yüce yoldaş, "*başlangıç*"a bağlı bir "*sonsuzluk*" yaratmak istiyordu. "*Benim göbeğimi Zekiye kesmişti*" diyordu.

15 Ocak 1998 tarihli bir makalesi var Sema arkadaşın. "*Ateşten Bir Büyüdür Mirza Mehmet*" başlıklı bu makaleyi şu sözlerle bitirmiş: "*Mirza Mehmet bir tutkudur. Büyüsü ateştendir. Bozulmaz bir tılsımdır. İnsana ait olan her şeydir. Başında eski zaman kahramanlarında olduğu gibi zeytin dallarından bir çelenk, selamlıyor tüm insanlığı. Bu kadim toprakların bir ucundan diğer ucuna uzanıyor. Yüreği su kadar aydınlık, ateş kadar sıcak. O hiçbir mekana ve zamana sığmıyor. Bakmayın Erzurum'da yükselen seslere kulak kabarttığına. Aslında o kendi içindeki insanı, Mirza Mehmet'i dinliyor. Kendi içindeki insanı dinleyen, kendi içindeki insana ulaşan her ölümlü gibi, Mirza Mehmet'de ölümsüzleşiyor.*"

Sema arkadaş, 22 Mart sabahı saat 05.15'i gösterdiğinde kendi yüreğinin saatini, o yürekte milyonlarca çiçeğin şafakta açarken çıkardıkları o büyülü sesi dinliyordu. Hiçbir hızın ulaşamayacağı bir hızda, hiç kimsenin ulaşamayacağı bir tempoda ve hiç kimsenin dokunamayacağı bir mekanda ve herkesi kucaklayan bir sınırsızlıkla yüreğindeki bütün çiçekleri birden insanlığa sunuyordu.

"*Başında eski zaman kahramanlarında olduğu gibi zeytin dallarından çelenk*" demişti. Kendisi "*Ateşten çelenk*" oturttu başına. "*Ateşten çelenk*", ancak bir kadın militanın başına yaraşır. Militanca bir duruşun ışığıdır o.

Ve 24 Mart 1998 günü sessiz bir haykırış dökülüyor satırlara. "*Hevalno...*" diyor. "*Hevalno...*" diye sesleniyor.

"Bahar geldi, yeşeriyor otlaklıklar,
Fidanlar dallanıp budaklanıyor.
Nergiz çiçeklerinin o muhteşem
kokusu yayılıyor ülkemin dört yanına
Bu koku öyle bir koku ki insana ruh
ve coşku veren bir kokudur.
Bu koku öyle bir koku ki,
insanı sömürgeci güçlere karşı
direnişe
davet eden, insanı dinçleştiren
iradesini çelikleştiren bir kokudur.
Bu koku öyle bir koku ki,
sömürgecilerin
beynini parçalayan, burunlarını
tıkayan
bir kokudur.
Bu koku öyle bir koku ki özgürlük,
bağımsızlık sorunlarını
Ülkemizin dört parçasına yayan ve
iktidarlaşmaya doğru ilk adımı attıran
yüce ve kutsal bir kokudur.
İşte bu muhteşem koku
benimde burnuma geliyor ve
irademi çelikten büyük bir zırha
büründürüyor.
Bu zırh öyle bir zırh ki; ne
kimyasalları ne de boş lafları
kıramıyor, parçalayamıyor.
Çünkü bu zırh Apocu ruhtur.
Bu ruh öyle bir ruh ki; dağları titreten,
uçan kuşları susturan,
nehirleri donduran yüce ve
kutsal bir ruhtur
benim ve bizim bütün çabamız
bütün duyargalarımız, bütün
reflekslerimiz böylesi yüce ve
kutsal ruha kavuşmak için
hareket halinde olmalıdır.

Hevalno
Ayrılık elbet kolay değil
çünkü bizler yoldaşız, ama bir
gerçeklik var. Bizler fiziki
olarak birbirimizden ayrı ayrı
yerlerdeyiz, ama biz hiç ve
hiçbir zaman düşünsel ve ruhsal
olarak ayrı değiliz. Ayrılamayız.
Sürekli aynı düşünceleri, aynı
duyguları, aynı hayalleri yaşarız
ve bu bizim ruhumuzda tüm
benliğimizde kronikleşen bir
olgudur Hevelno"

25 Mart 1998

Fikri Baygeldi yüreğinin zamanında, yüreğinin mekanında, kendi hızında, tempolu yürüyor. Kendi yüreği çiçekler açmış. En güzel çiçekleri. Yüreğinin saati ayrılığı hiç göstermiyor. Yüreğinin saati buluşmanın, o büyük buluşmanın tik-taklarında.

Bu nasıl bir yürek!

Yukarıda okunan dizelerde, sözcükler değil, insanlığın milyonlarca yıllık tarihinin anlatımı var. Her bir güzelliği, rengi ile, kokusu ile, bütün ayrıntıları ile yüreğinde yaşatan, yüreğini insanlığın bir çiçek bahçesi haline getiren bir halk, bir parti, bir militan, bir insan var burada.

Yüreğinin derinliklerine baktığında gördükleri aynı şey değil mi? Aynı çiçek bahçesi, aynı saat, aynı zaman, aynı mekan değil mi? Fikri Baygeldi yoldaş, kendi yüreğine baktığında Sema Yüce'nin yüreğini gören bir göze ulaştı. İşte o an duydu çiçeklerin kokusunu. Bahar geldi o zaman, nergiz kokuları yayıldı ülkenin dört bir yanına. Birliği gördü. Ayrılığın asla mümkün olmadığını. Ve bütün dağlar titredi... bütün duyargaları, bütün refleksleri bu kutsal bahçeye kilitlendi. Bu ateş artık söndürülemezdi.

Gözleri ışıl ışıldı, çiçek çiçekti, sevgi sevgiydi. Yoldaşları onu daha önce hiç öyle görmemişlerdi. Gözlerinden ateşler saçmıyordu, çiçekler sunuyordu. Gülümsüyordu. Zaferinden memnun, zaferinden sevinçli. Kavrulmuş kolları yukarı doğru bükük, parmakları zaferini ısrarla anlatır durumda. Artık et ve kemikten bir beden değil, inanca kesilmiş bir ruhtu. Bedeni kendi ateşinde kavrulmuş bir ruhun yükselişiydi.

Biz yoldaşları, şimdi onları, şehit Fikri Baygeldi'yi nasıl anlatacağız. Dönemin güncel siyasi gerçekleriyle mi? Tarihin kahramanlık sıfatlarıyla mı? Kürtçe'nin, Türkçe'nin, dünyanın bütün dillerinin en güzel, en seçilmiş sözcükleriyle mi? Yüce dağlar, coşkun ırmakların isimleriyle mi? Ulaşılmaz efsanelerle mi? Tanrı ve tanrıça adlarıyla mı?

Hayır!

Onlar bir insan yüreği idiler. Bir insan yüreğinin sırrına erdiler.

Fikri Baygeldi yoldaş, kendi yüreğini yukardaki dizelerde en sade, en net, en yalın sözcüklerle anlatıyor. Ona bu iç derinliği kazandıran, derinleştikçe yükselişi yaşatan ruhu anlatıyor.

Onlar aynı potada eriyen ve tek bir yürek haline gelen kadın ve erkektiler. Militandılar. Militan! İnsanlığın bütün acılarını, haykırışlarını yüreklerinde duyan; insanlığın bütün kahkahaları yüreklerinde çınlayan; dünyanın bütün kuşları yüreklerinde cıvıldayan; doğanın bütün aslanları yüreklerinde kükreyen; doğanın bütün çiçekleri yüreklerine açan, bütün meyveleri yüreklerinde olgunlaşan; bütün ihanetlere, kalleşliklere, cinayetlere, kirli pazarlara, yüreklerinde geçilmez siper ören, insanlığın yücelişine dair bütün kutsal inançları yüreklerinde zirveleştiren; halklarını yüreklerinde özgürleştiren; halkları yüreklerinde kardeşleştiren; kendi cennet bahçesini kendi yüreğinde yaratan insanı temsil ettiler. Onlar, böyle bir yürüyüşün öncüsü, militanı olarak bütün zamanları ve mekanları da buluşturdular. İlk insanla son insanı, kadın ve erkeği burada nasıl ayıracağız; mümkün mü?

Bu insan gerçeğinde, insanlık tarihini hangi aşamalara bölerek anlatacağız; mümkün mü?

Bir yürek çarpıyor, adı Kürdistan olan bir ülkede. Adı Haki, adı Mazlum, adı M. Hayri, adı Kemal Pir, adı Zekiye, adı Mahsum, adı Doğan, adı Harun, adı Dursun, adı Rahşan, adı Berivan, adı Çiçek, adı Çiğdem, adı Salih Kandal, adı Cuma Tak, adı Dörtler, adı Zilan, adı Bermal, adı Eser, adı Fikri....

Bir yürek çarpıyor; bütün zamanlar ve bütün mekanları içine alarak.

21 Mart 1998 sabahı Türk Tv kanalları bir ihaneti müjdeliyorlardı. Zannediyorlardı ki, bir ağız dolusu salyaları Newroz ateşini söndürebilir. Bunun adına "*PKK'nin çözülüşü*" dediler. "*İçten çözülme*" dediler.

Oysa "*içten çözülen*"in kim olduğu ortada idi. Herkes bir kez daha ve bütün açıklığıyla tanık oldu. Çelik yürekten siperleriyle ve yürekten silahlarıyla, yürekten dilleriyle konuşanlar anlattılar zafer yürüyüşünün ne olduğunu. İhanet kendini anlatamaz. Onun artık kendine ait bir dili, bir yüreği, bir beyni yoktur. Onun bütün çiçekleri dökülmüştür, bütün renkleri solmuştur, bütün ışıkları sönmüştür, bütün kokuları yok olmuştur. İhanetçinin dili yoktur, efendisinin dili vardır. İhanetçinin duyguları yoktur. Duyguları hiç yoktur. Onun da kendine ait bir zamanı, bir mekanı kalmamıştır, ama yitirdiği için. Kaybettiği için.

İşte birbirinin tam karşıtı iki yöne doğru yol alışa tanıklık ediliyor. İhanet, bütün mekan ve zamanların, bütün dillerin, bütün yüreklerin yitirilişidir. Direniş, bütün mekan ve zamanların aşılması, bütün dillerin birbirini anlaması, bütün yüreklerin buluşması, bütün çiçeklerin aynı yürekte açıp, bütün kuşların aynı yürekte şarkı söylemesidir.

Kürdistan savaşında, Kürt halkı şahsında insanlık işte bu iki yöne doğru ayrışıyor. Artık, "*kim*" olduğunun çok fazla önemi yok. Hangi ulustan, hangi halktan, hangi cinsten olursan ol, soru şu: Nereye doğru yol almak istiyorsun? Sema yoldaş böyle sormuştu: Hangi merkeze bağlısın?

"*PKK'de neler oluyor!*" diye bir sorunun da tartışıldığı bir süreçten geçiyoruz. PKK'de olan budur. PKK'de olan, Kürdistan halkının, Anadolu halklarının, bölge halklarının ve bir bütün insanlığın önüne bu ayrışmayı koymasıdır.

Herkes kendi yüreğinin yolunda yürür. Fikri ve Sema yoldaşlar kendi yüreklerinin yolunda yürüdüler. Bu yol, bütün özgür yüreklerin yoludur. Bu yolda yürümek isteyenler için, hiçbir sınır yoktur. Sınırsız bir yücelişin, sevginin, sevincin aydınlığın yoludur.

Bazı "*kara isim*"ler de aslında kendi yüreklerinin yolunda yürüyorlar. Bu yola sapışlarında neden, hiçbir biçimde kendileri dışında değil. Kara bir katran gibidir yürekleri. Yol alamazlar. Kendi bataklarından çıkamazlar. Kendi kararmış yüreklerinden başlarını çıkarıp, hiçbir aydınlığı göremezler.

Adı Kürdistan olan bir ülkede yürek çarpıyor. Çiçekleniyor, nergiz çiçeklerinin muhteşem kokusu yayılıyor bu yürekten, fidanlar dallanıp budaklanıyor, yeşeriyor otlaklar..., bahar geldi!

"*Beni vatanıma gömün ve bir tutam saç tellerimi kesip Anadolu'nun topraklarına serpin!*" diyor Fikri yoldaş.

Dünyada bir yürek çarpıyor. Bütün ülkeleri, bütün halkları, kadınla erkeği aynı çiçek bahçesinde buluşturan bir yürek. Bütün zamanları bütün mekanları aynı bahçede buluşturan bir yürek.

Bahar geldi. Nergiz çiçeklerinin muhteşem kokusu yayılıyor. Ateş bütün dağları, bütün yürekleri sarıyor. Her bir saç teli bisiving roketi oluyor dağ başlarını tutan özgürlük gerillasının elinde. Her bir saç teli dağ, ova ova, diyar diyar dolaşıyor rüzgarın kanadında.

Her bir saç teli sökülmez kök oluyor halkların topraklarında. Ağaç dallanıp-budaklanıyor. Anadolu-Kürdistan Birleşik Devrimi oluyor. Bölge devrimi oluyor ve dünyaya akıyor. Dünya bir yürek oluyor...

PKK V. Ortadoğu Konferans Kararları

V. Kongre ve IV. Ulusal Konferans kararlarına ek olarak alınan kararlardır.

Parti öncülüğüne ilişkin

Yirminci yüzyıl devrimler ve karşı-devrimler tarihinden en çarpıcı yüzyıl oldu. Bu yüzyılda yaşanan devrimlerin en belirgin özellikleri proletarya ve halk ağırlıklı bir öze sahip olmalarıydı. Daha önce yaşanmış devrimler egemen sınıfların damgasını taşırken, bu yüzyılda ilk kez emekçi sınıfların ve ezen halkların damgasını taşıdı. Reel sosyalizm deneyimi bu anlamda -tümüyle egemen sistemi aşamamış da olsa- önemli bir deneyimi ifade ediyor. Parti öncülüğü açısından çıkarılması gereken en önmeli sonuç; parti öncülüğünün kendini kişilikte yenileyememesi ve öncülüğünü halkla bütünleştirememesidir. Bu da öncülükte daralmayı, elitleşme ve bürokratlaşmayı geliştirmiş, bu anlamda da devrimi sosyalizmin temel ilkeleri üzerine sağlam oturtamamıştır.

Emperyalizmin genelde dünya, özelde Ortadoğu halklarına, kemalizm ve siyonizm aracılığıyla dayattığı çıkarcı, baskıcı, inkarcı politikaları giderek derinleşmektedir. Buna karşılık Ortadoğu'daki devrimsel çıkışlardan bazıları sisteme yenilirken, bazıları da buna tamamen entegre olmuşlardır. Bu çıkışlardan en iddialısı olan Kürdistan devrimi ulusal karakterli bir devrim gibi gözükse de hızla tarihle, ulusal kimlikle buluşma yanında, diğer halklarla eşit ve özgürce kaynaşıp ortak iradelerini siyasi bir seçeneği olarak Ortadoğu federasyonlaşması gibi bir gelişmeye götürmektedir. Kürdistan tarihi yeniden yazılırken, günümüze kadarki düşüş tarihinin büyük gericilikleri, ihanetleri, kaçışları, yitirişleri içerdiği açığa çıkmaktadır. Bunun yanında Mezopotamya toprakları insanlığın beşiği olma gibi doğuşun ve yükselişin görkemini de yaşayan topraklardır. PKK öncülüğü, onun önderliği bu gerçeğin bitiş noktasından hareketle insanı yeniden özüyle buluşturmanın ikibinli yılların çağdaş sosyalist ideolojisinin en yaşamsal ifadesidir.

Yirmibeş yıl önce sadece "*Kürdistan sömürgedir*" tespitiyle başlatılan PKK öncülüğü, bugün ezilen, sömürülen halkların umudu olmuş ve giderek özgürlükçü yaşam felsefesiyle bütünleşmiştir. Kürdistan gerçekliğine dayalı bu devrim; dostu da düşmanı da, tüm halkı olduğu kadar ona karşıt olanları da ciddi bir düşünmeye, tavır almaya, örgütlemeye ve savaştırmaya doğru yol aldırmaktadır.

Yaratılmak istenilen; düzenlenmiş, kendi içinde örgütlenmiş, ifadeye kavuşmuş, tarzı-temposu olan ve muazzam bir stratejik güçle taktikleşmiş güncel savaşımı başarıyla yürüten, bilinçli, özgüç ve özgüven öncüsü olan Haki, Mazlum, Kemal ve Hayriler'le başlayan Agitler'le ve Zilanlar'la buluşan görkemli bir yürüyüştür.

Konferansımız partiye dayatılan erken iktidar hastalığını, halk savaşımını sürece bırakan, "*olmaz*" teorisini geliştiren, inançsız, silik, ruhsuz, sahte komutanlık yaratan, yaşam ile savaşı birbirinden ayırteden, orduyu reddeden, özerk yaşam tarzını geliştiren ve hak talebinde bulunan, yaratıcılıktan uzak, varolanla yetinen ve tüketen, eğitimin değişim-dönüşümüne inanmayan, kadroyu hiçleştiren, güdükleştiren, kaçırtan, teşhir-tecrit eden ve bastıran, işbirlikçi çeteci anlayışla düşmanla buluşan, marjinal anlayış ve kişilikleri mahkum eder.

Partiye kendini dayatan, adeta kendi yeteneklerini partiye pazarlayan, zafere inanmayan ve zaferi düşmanı yenmekte görmeyen, önderlik gerçeğini sözde kabul eden, ama demogojik bir kişiliği aşmayan, PKK üyeliğini kendine layık gören, ancak onun görevlerini, işleyiş esaslarını uygulamayan, geri, dogmatik ve apolitik özellikleriyle her türlü tasfiyeciliğe zemin olan, kutsal değerler üzerinde tasarruf geliştiren, değer üretmeden hırsız gibi yaşayan, kurnaz, kendine sevdalı her türlü köylü, küçük-burjuva alışkanlıkların ve bu alışkanlıklarla gelenekselleştirilen geri savaş tarzını deşifre ederek mahkum eder.

Partileşme ve merkezileşme önünde engel olan, hem içimizde ve hem de dışımızda işbirlikçi eğilimi görmeyen, bu anlamda tasfiyeciliğe zemin olan kişilikleri, vasat, sıradan, mahalli, bölgeci, eyaletçi ve her türlü bireyci-bencil yaklaşımları mahkum eder.

Konferansımız bütün kadroların vicdan muhasebesi temelinde sorgulamasını geliştirerek ve yine öncülüğün önemini vurgulayarak yeniden partileşme sürecini ele aldı. Ayrıca kadronun ideolojik, politik, askeri, sosyal, kültürel anlayış çizgisini, eğitimle yenilmez kadro militanlığına dönüştürmek, inançlı, kararlı, azimli, zafere göz diken, hep başaran doğru bir partileşme esasına göre kendini, yoldaşını örgütleyen, çizgi doğrultusunda kendini sürekli yenileyen, partileşmeyi her alanda inşa eden, "*öze dönüş*" hamlesi ve "*savaşta zafer, yaşamda özgürlük*" şiarıyla görevin bilinci temelinde hareket ederek, yaşamsal kılmak için:

1- Parti tüzüğü ve yönetmenliğinin bütün çalışmalarda hakim kılınarak pratik sahalarda uygulanmasını, yaşam tarzı haline getirilmesini,

2- Parti işleyişine işlerlik kazandırmak için merkeze bağlı bir denetleme komisyonunun oluşturulmasını ve üç ayda bir önderliğe rapor yazmasını,

3- Çizgi dışı eğilimlerin maddi temelinin kurutulması için bütün alanlarda ideolojik derinleşmenin sağlanması ve eğitim seferberliği ilan edilmesini,

4- Örgüt çalışmalarının kolektif bir ruh ve çalışma tarzıyla yürütülmesini, bunun için de üçlü-beşli yönetim sisteminin oluşturulmasını,

5- Parti tarihimize ışık tutan, günümüzde seri haline getirilen bütün belgelerin tüm çalışma alanlarına ulaştırılmasını,

6- "*Savaşta zafer, yaşamda özgürlük*" tutkusu ile başta bireyin kendisi olmak üzere tüm kadro ve yapıya "***Partileşen Mazlum, Agitleşen erkek, Zilanlaşan kadın***" ruhunun aşılanmasını,

7- Parti öncülüğünün tüm çalışma sahalarında hakim kılınmasını, bütün yönetimlerin kendi yedeğini oluşturmasını karar altına alır.

Parti merkezine ilişkin

Parti merkezi, partimizin idelojik-politik, örgütsel ve askeri çizgisinin en üst düzeydeki organı ve beynidir.

Parti çizgisini oturtmak, geliştirmek ve korumakla görevli olduğu kadar, uzun ve kısa vadeli politika üreterek taktik yaratma kurumudur.

Partiye dışardan dayatılan tehlikelere karşı koymak kadar, parti içi sınıf mücadelesinde sosyalist-proleter çizgiyi temsil ederek, parti karşıtı sınıf ve eğilimlere karşı amansız sınıf savaşımının yürütücüsüdür.

Stratejik önderliğin doğrudan pratik uygulayıcısıdır.

Kendi içinde en iyi örgütlenmiş, kolektif çalışmayı ve ortak kararlara ulaşmayı sağlayarak, bunların hayata geçirilmesinin en üst düzeydeki gücüdür.

Devrimin tüm çalışma alanlarını -siyasi, askeri, diplomatik, basın-yayın, kültür vs.- denetleyen, yönlendiren ve koordinesini sağlayan beyindir.

Devrimsel gelişmenin sürekliliğini sağlayan, devrimin sorunlarını ve ihtiyaçlarını zamanında çözme gücünde olan, olanak ve kadro yaratan mekanizmadır.

Parti merkezinin tanımı ve işlevi bu iken bunun gerekleri yerine getirilmemiştir.

Partimizin ideolojik-politik çizgisini gereği gibi temsil etmek bir yana, tutarlı bir sınıf mücadelesi yürütmek yerine, bireysel, tepkisel ve sonderece örgütsüz bir tutum sergilemiş, bu haliyle her dönem tasfiyeci-işbirlikçi eğilimlerle, en son olarak da Zeki tasfiyeciliğiyle doğru bir savaşım vermek gerekirken, bu yaklaşımlarıyla tahribatlarına zemin olmuştur. Doğru bir savaşım için önce merkezin kendine biçilen rolle onun doğru savaşımına sahip çıkması ve bir kişilik özelliği haline getirmesi en temel görevken, tam tersi bir tutum içerisinde bulunmak, işbirlikçi ve tasfiyeci anlayışla bazı noktalarda buluşturmuştur.

Büyüyen devrim olanakları ve iktidar fırsatlarını kullanamadığı gibi yükselen devrim dalgasını karşılayacak bir öngörü, hazırlık ve yönlendirme işlevini yerine getirememiş, ortaya çıkan devrim olanakları ve tarihi fırsatları kaçırmıştır.

Mevcut haliyle ulusallaşmayan, bireysel kaygıdan kurtulmayan, ortayolcu ve dar pratikçi özellikleri içinde barındıran merkezimiz devrimsel yoğunlaşmayı sağlayamamıştır. Görevlere güç yetirememiş, bunun sonucunda tahribatlara yol açmıştır.

Kendisini idare gücü, savaşın beyni, yoğunlaşmış bir örgüt gücüne kavuşturamadığı için taktik-pratik sorumluluklarını da önderliğe yüklemiştir.

Bütün bu nedenlerle parti merkezimize ilişkin olarak:

1- Partimizin ideolojik-politik hattını ve yaşam felsefesini en üst düzeyde temsil edebilmeli ve bunu kendi şahsında somutlaştırmalıdır.

2- Devrimimizin genel gelişme ve sorunları yanında, dönemsel taktik ve hamleler konusunda kesintisiz bir yoğunlaşmayı yaşayabilmelidir.

3- Devrimin sürekliliğini sağlayacak, geliştirecek, büyütecek bir çalışma ve üretim faaliyeti yürütebilmelidir.

4- Kolektif çalışmayı esas alan, yetenek ve iradeleri açığa çıkararak işlerlik kazandıran, eşitlikçi ve özgürlükçü anlayışı pratik yaşamı ile örnek düzeyde gerçekleştirebilmelidir.

5- Sınıf mücadelesinde, parti karşıtı sınıf ve eğilimlere karşı tavizsiz ve amansız bir öncü ve örgütleyicidir.

6- Devrim, halk ve savaş çıkarları sözkonusu olduğunda hiçbir bireysel kaygı, tutum ve hesaba girmeyen; ortayolcu, liberal, sekter, dogmatik yaklaşımlar yerine radikal ve militan duruş sergileyebilmelidir.

7- Partimizin yaradılış ilkelerini, değerlerini, program ve tüzüğünü her koşul altında yaşatarak uygulayabilendir.

8- Parti Önderliği'nin talimat ve perspektiflerini anı anına anlayan, uygulayan ve uygulatabilendir.

Konferansımız bunları temel çalışma ilkeleri olarak benimser ve karara bağlar.

Merkez Karargah'a ilişkin

Parti Önderliğimizin ikibinli yıllara ulaşmanın bir zaferi barındırdığı belirlemesi doğrultusunda içinde bulunduğumuz zaferleşme, dolayısıyla iktidarlaşma-devletleşme sürecindeki ulusal kurtuluş savaşımızın sonuca ulaştırılmasında, buna denk bir merkezileşmenin gerekliliği açıktır. Bu merkezileşmenin de kurumsal ifadesi merkez karargahtır. Merkezi karargahın oturtulması ve işlevselleştirilmesi çok önemlidir, çünkü bir bütünen yaşamı ve savaşı sevk ve idare eden beyin konumundadır. Merkez karargahın parti öncülüğümüzün siyasi ve askeri çizgisine uygun taktikler üretmesi ve bunu alanlar özgülüne uyarlaması kadar, süreklilik ve güçlenme arzeden bir düzeyde altyapı, kadro, istihbarat vb. olarak da destek rolünü oynaması zorunludur.

Ulusal kurtuluş savaşımımız klasik halk savaşlarından oldukça farklıdır ve başarısının da temeli onun bu özgünlüğüdür. Bu anlamda hiçbir kalıplaşmayı kabul etmeyen bakış açısıyla, Parti Önderliğimizin dönemsel perspektiflerine uygun bir **Genelkurmaylık Harekat Komutanlığı** ilişkisini oturtmak, hareket tarzından muhtemel düşman yönelimlerine kadar alanların özgülüne, dönemin gereklerine cevap olacak aydınlatmanın yapılarak, her alanda komple hareketlenen bir savaş düzeyinin geliştirilmesi bir zorunluluktur.

1997 yılıyla beraber savaşımızın yoğunlaşması ve gelişimi karşısında düşmanın sürekli taktik yoğunlaşması gözönünde bulundurulduğunda, merkez karargahımızın kendini dar bir pratik içine sokan düzeyini aşarak ciddi bir kurumlaşma ve uzmanlaşmayı sağlaması gerekmektedir. Bu yöntemle merkez karargahımız kendini bireylere bağlı olmaktan çıkararak, kolektif bir ekip çalışması ile sürekliliğe kavuşmalıdır.

Yine merkez karargah, YAJK ordulaşmasının geliştirilmesinde karşılaşılan sorunların çözümünde de rolünü oynamak durumundadır. Bu konuda merkez karargah yönetimi ile YAJK yönetimi arasında doğru bir koordinenin sağlanması ve hiyerarşik düzen içinde devrimci sorumluluk ve olgunlukla kolektif bir çalışmanın oturtulması, cinslerin özgürleşmesi sorunlarının çözümü için örgütsel bir birliğin oluşturulması ve bunların en uygun bir biçimde temsil edilmesi gerekmektedir.

Bu amaçla:

1- Merkez karargahta Harekat ve Genelkurmaylığın ayrıştırılmasını, kendi içinde işbölümüne gidilmesini,

2- Yoğunlaşma sürecindeki kadro ve komuta adaylarının eğitim ve üretime katılmasını, komuta kademesinden yoğunlaşmaya alınan arkadaşların en kısa sürede bu durumlarının sonuçlandırılması için gerekli ilgilenme ve yönlendirmenin merkez karargah tarafından yapılmasını,

3- Merkez karargahta sabit gücün dışında -eğitim, yoğunlaşma vb. gibi- atıl güçlerin biriktirilmemesini,

4- Merkez karargahın hareketli ve değişken duruma göre kurgulanmasını,

5- Merkez karargahta genel ihtiyaçlara göre büroların oluşturulması,

6- Merkez karargahın Kuzey'de üslenme hedefini önüne koymasını karar altına alır.

Ordulaşma üzerine

a- Orduda örgütlenme, merkezileşme ve kurumlaşmaya ilişkin olarak;

Ulusal kurtuluş savaşımızın Ortadoğu halklarının bütün haklılık gerekçelerinden güç alması ve onları aynı temelde etkilemesi, bugün dünya gericiliğinin bir blok halinde saldırısının asıl nedenidir. Partimiz öncülüğündeki Halk Kurtuluş Ordumuz'un başarısı, Başkan APO'nun fethedici tarzı Ortadoğu halklarının kurtuluş umudunu daha da canlı tutmakta ve onların direniş mirasını savaşımızda sürdürmektedir. Giderek güçlenen nihai zafer inancının temeli de, hem bu haklılık zemini, hem tarihsel mirasın büyüklüğü, hem de Parti Önderliğimizin yenilmez komutasıdır. Bu temelde gelişen savaşın zaferle

sonuçlanması, ordu örgütlülüğünün, disiplininin, düzen ve işleyişinin oturması ile mümkündür.

Özel savaş saldırgan ve kural tanımaz karakterinden hiçbir şey kaybetmeden yeni taktikle ve teknikle ulusal kurtuluş savaşımıza karşı kendini yeniden örgütlerken, donatırken, temposunu şiddetlendirirken bütün plan ve program, hazırlık ve uygulama safhasına kadarki tüm faaliyetlerini de merkezileştirmektedir. Bunun karşısında ordumuz da bir bütünen koordineli bir hareketle; ihtiyaca, yerine ve zamana göre kendisini sürekli doğru bir örgütlenmeye tabi tutarak düşmanın topyekün saldırıları karşısında askeri planlama ve yönlendirme açısından merkezileşmeye günümüz koşullarında çok daha yakıcı bir biçimde ihtiyaç duymaktadır. Bu örgütlenme, merkezileşme ve kurumlaşma ulusal kurtuluş savaşımızın karakterine uygun bir düzey, işleyiş ve verimlilik esasları üzerine oturtulmak durumundadır.

Savaşımız gelinen aşamada Güney'de ve Kuzey'de çok yoğun, çok değişik taktiklerle yürütülürken, Türkiye içlerine kadar gerilla birliklerinin uzanması savaşımızın yoğunlaşmasının bir başka boyutu olmaktadır. Geride bıraktığımız süreçte, bazı bölgeler neredeyse her gün eylemsel bir hareketliliği yaşarken, bazılarının seyrettiği, hareketsiz, eylemsiz kaldığı bir gerçektir. Kendisini düşmanın yönelimleri karşısında doğru düzenlemeyen, harekete geçirmeyen dar, bölgeci, bireyci yaklaşımlar alınması gereken başarıların önünde engel olmuştur. Bütün bunlar gözönünde bulundurulduğunda merkezi bir koordine ile savaşın yönlendirilmesi, yaratıcı taktiklerin belirlenmesi, uygulama düzeyinin ve sonuçlarının denetlenmesi bir zorunluluk olmaktadır.

Orduda kurumlaşma, savaşımızın merkezileşmesinin hem sonucu, hem de gerekliliğidir. Ordumuzda kurumlar, ordu ihtiyaçlarının düzenli, kesintisiz ve planlı bir biçimde yerine getirilmesi anlamına gelmektedir. Yine orduda kurum, bireysel tasarruf ve çalışmaların sakıncalarını ortadan kaldıran kolektif bir çalışma sistemidir. Büyüyen, gelişen ordunun ihtiyaçlarını da ancak oturan, sistemleşen ve çözüm gücü olabilen kurumlar çözebilir. Bu gerekçelerden hareketle;

1- Partimizin büyük öze dönüş hamlesinin ordudaki temsili olarak, günümüze kadar ordu çalışmalarımızı özünden koparan her türlü sınıf dışı anlayışa karşı, büyük komutan Agit yoldaşın bıraktığı yerden ordu çalışmalarının sürdürülmesini,

2- Ordu güçlerimizin üstten alta doğru bütün mücadele alanlarımızda, gerektiğinde koordineli hareketini sağlayacak düzeyde merkezileşmesi, bu anlamda bir alan güçleri sürekli bir eylemsel hareket içerisindeyken, diğer alanların tümüyle eylemsiz kalma yaklaşımların mahkum edilerek suç kapsamına girmesini,

3- Aktif çalışma alanlarında, çeşitli fiziki-ruhi rahatsızlıkları ve de parti yaşamını genelde zorladıkları gerekçesiyle güçleri karargahlara ve çeşitli diğer kurumlara yığarak bu çalışma sahalarını zorlayan, asıl işlevlerinden alıkoyan ve bu güçleri "*ağır güç*" olarak değerlendiren anlayışların mahkum edilmesini,

4- Savaş kurmaylıklarının esas itibariyle kendisine savaş planlarının geliştirilmesinden, kadrosunun oluşturulmasından ve savaş seyrinin denetlenmesinden sorumlu tutarak ihtiyaca göre merkez karargahtan tutalım eyalet ve bölge karargahlarına kadar kendini örgütlemesini,

5- Kurmayın derin planlama ve denetimi ile hareket komutanlığının üstün sorumluluk, pratik duyarlılık ve ustalığı birleştirilerek varolan sisteme işlerlik kazandırılmasını,

6- Her kurmayın alan geneline ilişkin kurmaylık görevi ile ve hareket alanına ilişkin pratik komutanlık görevini içiçe yürütmesi, geçmişin klasik kurmaylık anlayışının bu biçimde doğru bir işleyişe kavuşturulmasını,

7- Savaş sahamızdaki savaşın gelişim düzeyi, gücünün nicel ve nitel düzeyi ve diğer özgünlükler gözönünde bulundurularak, savaşın ihtiyacına göre, gerekirse ayrı kurumların birlikler içerisinde örgütlendirilmesi biçiminde dogmatik olmayan bir yaklaşımın esas alınmasını,

8- Ordumuzda merkezileşmenin önemini artmasıyla daha da öne çıkan muhabere kurumunun bugüne kadar bizden çok düşmana yarar getiren bir biçime bürünmesinin önüne geçilmesi için, şifresiz ya da varolan şifreleri deşifre eden konuşmaları, gereksiz ve uzun zamana yayılan muhaberelerin, özellikle eyalet tekmillerinde eylem tarzlarını deşifre eden, düşmana bilgiler sunan konuşmaların yasaklanmasını karar altına alır.

b- Güç büyütmeye ilişkin olarak;

Savaşa tek kişiyle başlayan, günümüzde onbinleri bulan ordu gerçekliğimiz yirmibeşinci yılına girerken, nitelik ve nicelik olarak önemli bir aşamaya ulaşmıştır. Savaşımızın zafere ulaşması, ancak ve ancak nitel ve nicel gücün arttırılması, uzmanlaşması, kurumsallaşması ve büyük orduların yaratılmasına bağlıdır. Orduyu büyütmek için de her şeyden önce derin vicdan, büyük yürek, sonsuz fedakarlık, umut ve inancın gelişmesi gerekiyor. Bu olmadan ordu ordulaşamaz, büyütülemez, zafer kazanılamaz. Silah patlatmakla, isyan etmekle, birkaç kez vurmakla canavarlaşan düşmanı yenmek zordur. Kürdistan tarihi bunun somut örnekleriyle doludur. Bu anlamda ordulaşmak ve başarmak, "*Kürtler neden işbirlikçidir, neden kendisinin değil de başkalarının askeri olmuştur, neden toprağına, kimliğine saygılı olmamıştır?*" sorularına doğru cevap vermekten geçer. Taktik önderlik bu sorulara doğru cevap verememiştir. Bugüne kadar ele geçen ordulaşma fırsatları, imkanları yeterince değerlendirilemediği gibi, güç büyütme sorunu varlığını bugün de sürdürmektedir. Konferansımız bu temelde güç büyütmekten korkan, ürkek yaklaşan, varolanla yetinen, hazır güç bekleyen, orduya dayalı bir çalışma yürütme yerine birime dayalı işbirlikçi eğilimi taşıyan, gücü eğitimsiz bırakan, inançsızlık geliştiren, kaçırtan, imhaya sürükleyip tüketen, ordunun geliştirilmesi, büyütülmesi, güçlenmesi önünde engel olan, büyümeye yanaşmayan anlayış ve tutumları objektif olarak savaşın reddi sayar ve bu anlayışları mahkum eder.

Günümüz koşulları göstermektedir ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordumuz ARGK, bundan sonraki süreçte daha fazla rol sahibi olacaktır. Özellikle Güney'de demokratik halk fedarasyonunun garantisi olma rolünü oynarken, Kuzey'de mevcut Türk özel savaşına karşı tek başarı ve zafer garantisidir. Savaşımızın geldiği düzey itibariyle Güney'de, Kuzey'de, metropollerde, eyaletlerde binlere varan ordu potansiyeli mevcuttur. "***Gerçekleşen devrim orduyu büyütmekten geçer***" talimatıyla hareket etmek, özel savaşın her türlü yönelimi karşısında tek yaşam garantimiz olan ordumuzu büyütmek devrimci bir sorumluluk ve vazgeçilmez tarihi bir görevdir. Bu, halk ordulaşmasının özü ve zaferin tek garantisidir. Bu temelde konferansımız;

1- Katılımların şifreli aktarılmasını,

2- Kitleden gelişen kabarmayı dikkate alarak her eyalette ve çalışma sahasında kanal oluşturma, üslenme ve altyapı oluşturma çalışmalarına gidilmesi,

3- Savaşçı alımı için sağlam, örgütlü ve gizli kanalların oluşturulması ve bu kanalların zenginleştirilmesini, özel olarak savaşçı derleme birimlerinin oluşturulmasını ve bu birimlerin de legal sahalara karışmamasını karar altına alır.

c- Askerileşme ve komutanlaşmaya ilişkin olarak;

Savaşın başarıyla sonuçlanmasında esas aldığımız faktör örgütlenmiş insandır. Askerileşme, yaşamda ve savaşta örgütlülüğün ulaştığı en üst düzeyi ifade eder.

Bir halkın çıkarlarının en üst boyutta savunulduğu alan savaş alanıdır. Savaşın başarısı, askerileşme kural ve esaslarının sistemli bir biçimde yaşam bulduğu bir halk ordusuyla mümkündür.

Mevcut gelinen aşamanın kayıp bilançoları, askerleşmeye karşı bir tepki olduğunun göstergesidir. Disiplinsizlik, kurala özensiz yaklaşım, keyfiyetçilik ve mevcut yüzeysellik kayıplara yol açmaktadır. Yine silaha hakimiyetsizlik ve bundan kaynaklı kazalar, askeri eğitimin ihmal edilmesinden ortaya çıkmaktadır, ama esasta askeri kişiliği tam sindirememekten kaynaklanmaktadır.

Askerileşme ve komutanlaşma sorunlarının aşılması, silahlı güçlerimizin bir sistem çerçevesinde biçimlendirilmesi ve savaşın gereklerine göre uyarlanması savaşı geliştirmenin mutlak koşuludur. Parti dışı anlayış ve askeri kültürden uzak alışkanlıklara izin veren tarzla savaşın gerekleri yerine getirilemez, savaşılamaz ve savaş bitirilemez. Savaşımızın gelmiş olduğu bu aşamada emperyalist sistemle savaşabilmek ancak en sistemli, incelikli örgütlenme olan gerilla ordulaşmasıyla mümkündür. Evrensel önderimiz Başkan Apo'nun ifade ettiği gibi "***Emperyalizm çağında en tutarlı devrimcilik gerilla devrimciliğidir. Gerilla yaşam tarzı en özgür yaşam tarzıdır.***" Savaşımızın başarısı da bu tarzın ordulaşmada hakim kılınmasıyla mümkündür.

Halen ordu düzenimizin oturtulmayışı, amaçsız, asi-avare, grupçuluğu bölünmeye hizmet eden, ideolojiden uzak apolitik yaklaşımlar parti öncülüğünün yitirilmesine ve sonuçta partinin ve halkın başına bela grupların doğmasına yol açmıştır.

Parti öncülüğü ve doğru komuta esaslarının yitirilmesi, sivilleşmeyi ve sonuçta da marjinaleşmeyi geliştirir. Son bir yıllık savaş pratiğinde, komuta kişiliğinde marjinalleşmenin yaşanması açığa çıkmıştır. Bunun aşılması ancak karar ve uygulama bütünlüğüne ulaşmış askeri ve komuta kişiliğiyle mümkündür. Komuta yapısının her şeyden önce ideolojik, politik donanımı, halk sevgisine sahip olması, savaşta yaratıcı olması ve kazanması açısından belirleyici bir öneme sahiptir.

Bunun için ordunun sistemli çalışma disiplinine ve tavizsiz uygulama, uygulatma gücüne ulaşması başarı için şarttır. Orduda kurumlaşma devletleşmenin ilk aşamasıdır. Komutanlaşmada yetkinlik düzeyinin yakalanması şarttır. Bunun için atamalarda parti ölçülerini esas almak, ideolojik, politik bütünlüğü yakalamış, taktik derinliğine ulaşmış, ilkelleri uygulamada ve uygulatmada disiplinli, iradesine, karar düzeyine ulaştırmış doğru komuta tarzının oturtulması esastır. Keyfi, bireyci, kaba savaşçılığın esas alındığı ve kolektif çalışma tarzına gelmeyen kişiliklerin atanmasının kaybettirdiği ortadadır.

Siyasi komiserlik olgusuna da doğru yaklaşım sergilenmediği için pratikte işlerliğini kaybetmiş, rolünü oynayamamıştır. Bütün bu gerçeklerden hareketle;

1- 4. Ulusal Konferans'ta kabul edilen sınırlar çerçevesinde, I. Takım Komutanlarının (Bölük Komutan Yardımcısı) iki ayda bir eyalet komutanlığına partinin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizginin uygulama düzeyi hakkında rapor sunmasını

2- Silah ve teknik kullanımı konusunda uzmanlaşma eğitimlerin verilmesini karar altına alır.

Savaş tarzı üzerine

'97 yılı partimiz açısından bir final yılıydı. Özellikle Güney'de emperyalizmin, TC'nin ve dayanakları durumundaki işbirlikçi, ihanetçi güçlerin ortak planları doğrultusunda geliştirilen karşı saldırılar boşa çıkarılmış ve savaş mevzilerimiz korunmuştur. Hatta hem Güney'de, hem Kuzey'de derinliğine ve genişliğine yayılarak iktidarlaşma dayanaklarını sağlamlaştıran bir savaşım karakterini kazanmıştır.

Özel savaş son yıllarda mücadelemizi yalnızlaştırmak ve halk dayanaklarını kesmek, daraltmak için birçok yöntem uygulamıştır. Kitle bağlarımızı koparmaktan lojistiğe kadar, üslenme alanlarımızı sınırlamaktan savaşçı alımına kadar her yolu, her kanalı kontrol altına almaya çalışmıştır ve bu politikasını işbirlikçi çete çizgisiyle tamamlamayı hedeflemiştir.

İşbirlikçi, ihanetçi çete "*savaş olmaz, savaş gelişmez*" teorisiyle bir süre içimizdeki geriliklere dayanarak kendisini gizlemeye çalışmış ve gerillanın kendi esas rolünü oynamasını engellemek istemiştir. Gerillayı başarı ve kazanma hedefine yöneltmeyen ve fethedici özelliğinden uzaklaştıran ne kadar aykırı tarz varsa onu meşrulaştırarak, savaşı durdurmayı dayatan işbirlikçi çeteçilik tamamiyle deşifre olmuş, sahte ve gerçek dışı savaş teorisinin iç yüzü iyice açığa çıkmıştır.

Birçok alanımızda üslenmeden lojistiğe kadar, sosyal yaşamdan hareket tarzına kadar gerillayı yozlaştırıcı, etkisizleştirici ne varsa onu uygulamaya ve yaşam tarzı haline getirmeye çalışan bu çetecilik içte parti dışı, yetmez, geri eğilimlere, yenilenmeyen, dönüşmeyen zeminlere dayanmıştır.

Önderlik tarzı ve halk savaşımızın gerilla karakteri karşısında yaşam şansı bulamayan bu çeteciliğin etkilerini tamamen kıracak sağlam bir üslenme anlayışının, derinliğine ve genişliğine yayılan bir savaşım çizgisini hakim kılmak çok önemlidir. Düşmanın daraltma ve yayılmayı önleme taktiklerine karşı, yeni açılım alanları da dahil her alanda derinliğine gerillayı yaygınlaştırarak, uygun koşulların olduğu alanlarda hareketli ve koordineli savaş taktiklerini esas alarak ve giderek diğer alanlarda bunun zeminlerini yaratmak önümüzdeki süreçte en temel görev olmaktadır. Aynı şekilde tepe saldırı tarzı, salt taciz ve sonuç almayan çatışma biçimleri yerine, yaratıcı ve sonuç alıcı, başarı kazanmayı getiren çok yönlü eylemliliklerin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması mücadelemize çok şey kazandıracağı gibi yersiz kayıpları da önleyecektir.

A- Temel taktik:

Halk savaşımızın temel taktiği gerilla taktiğidir. Savaşımızın bu karakteri, gerilla ordulaşmasını yaratmıştır. Bu en çok da Agit arkadaşın askeri sanat tarzında somutluk kazanmıştır. Gerilla yaşam tarzı, onun askeri üslubu, fethedici ruhu, savaşımıza yeni hamle yaptırmış ve halkımızın gerillaya olan güvenini geliştirmiş ve onun vazgeçilmez savaş tarzı olduğunu kanıtlamıştır. Daha sonraki süreçte birçok sahte komuta kişilik, askeri çizgimizi saptırmaya çalışmıştır.Dar isyancı, geri köylü savaş tarzıyla temel taktikten uzaklaştıran, gerillada büyümeyi engelleyen, sınırlı bırakan bu komuta kişiliği uzun süre zorlamış ve tarzda yenilenmeyi olumsuz etkilemiştir.

Sonuç olarak düşmanın son dönemde tamamen tekniği öne çıkartarak yöneltiği saldırılar karşısında gerillayı daha etkin kullanacak, koordineli ve hareketli savaş tarzını geliştirerek, aynı zamanda savaş çizgimizi Agit arkadaşın tarz, tempo, planlama, üslenme ve saldırı ruhu temelinde yeniden canlandırarak hakim kılmak kaçınılmaz olmaktadır.

Bu temelde konferansımız;

1- Gerilla savaş tarzının yaratıcı ve sürekli kılınmasını,

2- Güçlerin verimli bir biçimde kullanılmasını, konumlandırılmasını engelleyen , işlerliğini bozan, zayıflatan yaklaşımların aşılmasını,

3- Bütün taktiklerin araziye dayanarak, yer, zaman ve hedef doğru belirlemek şartıyla tümünün (pusu, sızma, baskın, suikast, sabotaj, mayınlama) uygulanmasını,

4- Kurmaylık ve harekat komutanlıklarının ayrıştırılması ve inisiyatifin birlik komutanlıklarına verilmesini, pratik uygulamada ise inisiyatifin harekat komutanlığında olmasını,

5- Yaşamın bir bütünen gerilla savaş tarzına uygun bir şekilde örgütlendirilmesini,

6- Gerilla savaş tarzını imkansız kılan her türlü yaşam ve örgütsel düzenin bertaraf edilmesini,

7- Savaş alanlarımızda teknik imkanlara dayanarak savaşı yozlaştıran tutumlardan kaçınılmasını, yine teknik yetersizliği savaşın gelişmemesinin gerekçesi yapan her türlü anlayış ve tutumun mahkum edilmesini,

8- Altyapının, gerilla ve hareketli savaş esaslarına göre hazırlanmasını,

9- Kapsamlı eylemlerin boşa çıkması durumunda güçlerimizin atıl kalması tehlikesinden hareketle, bu tip eylemlerin hazırlığının nitelik ve küçük güçlerle yapılmasını, bitince haber verilmesini kara altına alır.

Sürecek

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın PKK V. Ortadoğu Konfernası açılış konuşması

PKK V. Ortadoğu Konferansı

tarihe, zafere ve büyük yenilmezliğe dönüştür

"Gerekli olan doğru hisler, doğru düşünceler ve onlarla doğru yaşamak."

Partimizin bir bahar hareketi olarak, 25. yıldönümünde, Ortadoğu'nun kutsal bir sahasında büyük bir kararlılık, azim ve aydınlanma temelinde 5. Konferans adı altında yüce bir çalışma daha sonuca doğru götürülmektedir. Burada en başta şehitlerimizin anısına karşılık vermek kadar, halkımızın vazgeçilmez beklentileri, ilerici insanlık ve yine tarihimizin bu en çözümleyici aşamasında, çok sınırlı da olsa bir özgürlük imkanı her şeye değer diyoruz.

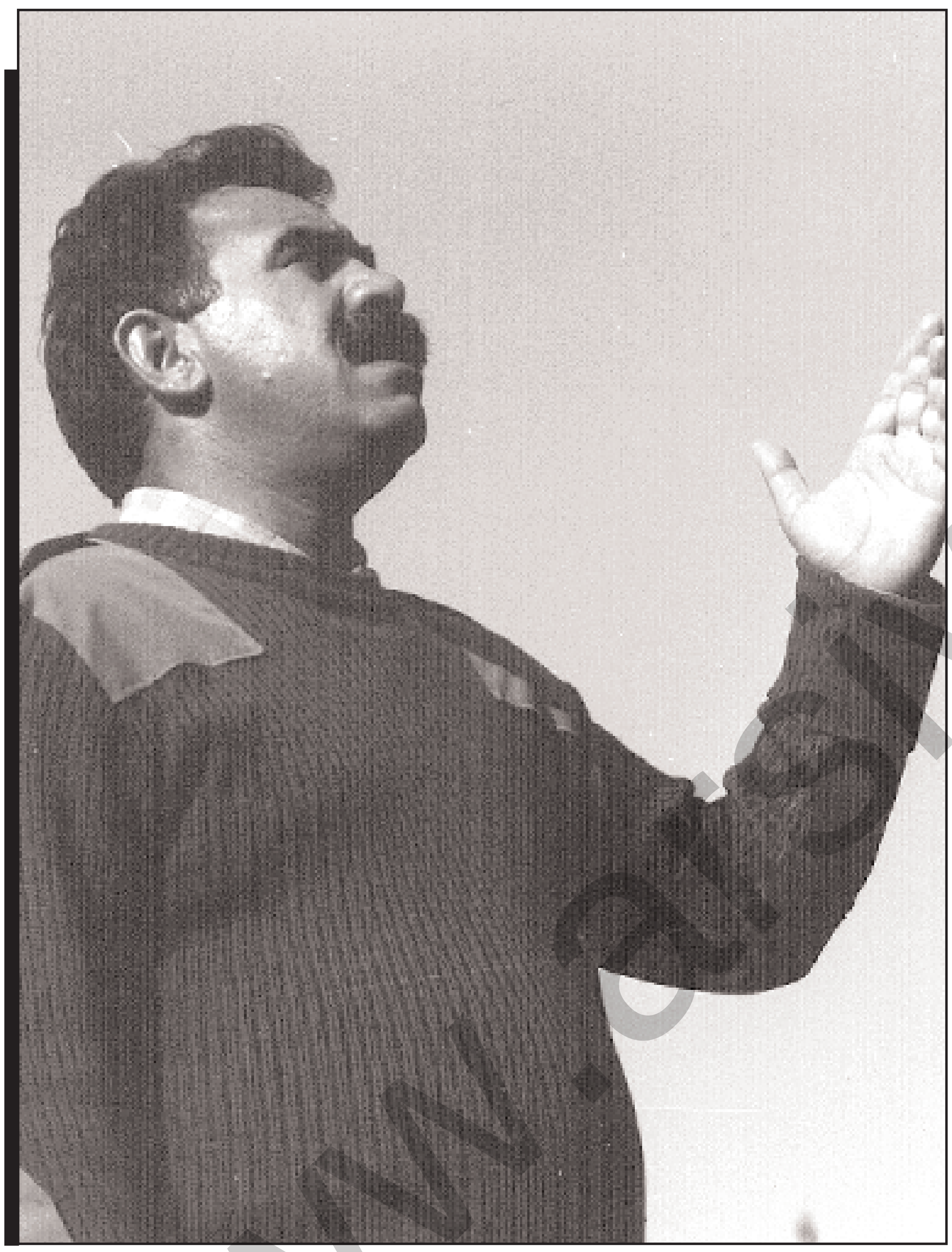
Bunu başarı şansı yüksek bir aşamada gerçekleştirirken, bize gerekli olan her şeyi yakaladığımıza derinden inanıyoruz. Gerçeklerin derin bilgisiyle hareket etmenin, ilerleyen, başaran insanın en temel yeri olduğuna da emin olarak, bir kez daha baharla birlikte toplumsal baharımızı yakalamaya çalışıyoruz. İşte bunun önünde engel teşkil eden, en başta kimliğimizde, kişiliğimizde düşmana ait olan ne varsa ve yine karşımızdaki açık cepheden savaşan düşmanı da bütün yönleriyle tanıyarak, en önemlisi de ona karşı ayakta durmayı, giderek etkili darbeleyerek, yaşamın önünde engel olmaktan çıkartmanın yaşamın gayesi olduğunu bilmek durumundayız. Böyle çalışmaların bize her zaman gurur verdiğini, hiçbir zaman bıkmadan, vazgeçilmez bir tutku olarak bizi biz yaptığını, kimliğimizi bize kazandırdığını ve artık bu yaşamdan değil geriye dönülmesini, dünya da birleşse önümde engel teşkil edemeyeceğini bugün çok daha çarpıcı görmekteyiz, yaşamaktayız.

25 yıl önce, belki de umut bile demeyeceğimiz bir hissin, birkaç kelimenin hareketiydik.

Ama iyi bir his.

Birkaç doğru kelimenin de en büyük silah olduğunu, bugünkü gelişme düzeyimizle çok çarpıcı ve tüm insanlığı etkileyen bir biçimde görmekteyiz. Düşkünler, alçaklar, umutsuzlar, inançsızlar ve sürekli kaybedenler ne adına sığınırsa sığınsınlar, kendilerini nasıl gizlerlerse gizlesinler, hangi sahteliklerle kendilerini savunurlarsa savunsunlar ve hatta saflarımızda geriliklerini, kaybediş nedenlerini bir halka mal etmeye ne kadar tehlikeli bir biçimde cüret ederlerse etsinler, kendi gidişlerini en kara bir cehalet biçiminde, gafletten de öteye en aşağılık biçimlerle dayatırlarsa dayatsınlar, bugün görmekteyiz ki; ayakta olanın, şerefli, onurlu olanın, yaşamsal olanın bu büyük çaba olduğunu ve tüm düşmanlara, geriliklere ve kahredici cevabın böylesine bir çalışmadan geçtiğini çarpıcı bir biçimde görmekteyiz.

Ağlayanlar, sızlayanlar, kendilerini beş metelik duruma düşürenler, satanlar, sürekli kaybetmekten başka çarelerinin olmadığına dair kendini kandıranlar, devenin hendeği atlayamaması gibi zafer adımlarına bir türlü sahip olamayanlar kahroluyorlar. Bugün her zamankinden daha fazla ve büyük bir öfkeyle belirtebiliriz ki, böylelerine karşı savaşım da, en az çılgınca karşıdaki düşmana karşı verilen savaş kadar değerlidir. Bunlar ki bir ülkeye metelik kadar, tarihe hiç anlam vermeyecek kadar, insanlıktan da hiçbir şey anlamayacak kadar, ama insanlığın çöplüklerinde pis böcekler gibi kendisine yem arayanlar gerçeğimizde vardır ve bunlar da bir daha bu topraklarda ürememecesine kaybolup gideceklerdir. Bu, düşman için de böyledir. Hiçbir insanlık kuralına uymayan bu düşmanın, en güçlü olduğu süreçlerde bile başaramayacağı ortaya çıkmıştır. Ve kendi çılgınlıkları içinde, insanlığın ilerleyen seli içinde, o gideceği günler de fazla uzak değildir.

Bu yıllar, büyük kanıtlama yıllarıdır.

Bir gerçeğin, bir halk gerçekliğinin kendini kanıtlamasıdır. Bir bireyin kendini kanıtlamasıdır. İşte, kendini bu kadar kaybetmiş bir birey, halk ve hatta bir tarih, yeniden kendini tanımlamaya, kanıtlamaya ve yaşamsal olduğunu ileri sürmeye çalışıyorsa bu bir devrimdir. Bütün önemli toplumsal devrimlerde, devrim öncesinde alabildiğine bir düşüş vardır. Karanlık ve aydınlık, iyilik ve kötülük, güzellik ve çirkinlik büyük bir boğuşmaya sahne olur. Yücelik ve düşkünlük, yurtseverlik, özgürlük ve ihanet, uyanış ve gaflet, dürüstlük ve münafıklık yoğun bir biçimde içiçe yaşanır. Tabii trajiklik ve komiklik de bu işin içindedir.

Düşüş tarihine büyük cevabız

Gerçekten bu 25 yıl yürüyüşü, şahane bir yürüyüştür. Öfkeleriyle, tutkularıyla, heyecanlarıyla çok büyüktür. Yine acılarıyla, üzüntüleriyle büyüktür. Alçaklıklarıyla da çok ünlüdür. Kısacası insanı etkilemenin müthiş yürüyüşüdür, -hatta bir halkı, insanlığı bile. Boşa gitmediği kesin, tam başarısı için de acele ve telaşla hareket etmenin de fazla anlamlı olmadığı açık. Fakat bir o kadar da görevlerin kutsallığı ve gereklerinin yerine getirilmesinin en değerli iş olduğu ve her şeyden üstün kılmak gerektiği de bir o kadar kesindir.

Aslında bu tarihi fazla açma gereği duymuyorum. Bütün yılların, kaybedilmiş bütün tarihlerin bir anlamda yeniden dirildiği yıllar olmaktadır. Bu 25 yılı, 2500 yıllık diriliş hikayesi olarak da değerlendirebiliriz. Mezopotamya'daki uygarlığın bir 2500 yıllık gelişimi vardır. Bir de 2500 yıllık bir düşüş tarihi vardır. Med'lerin düşüşüyle günümüze kadarki düşüş. İşte, bütün bunlar yeniden diriltilmek isteniyor. Büyük tarih bilinci, gerçekleştirilen uygarlıklar temelinde olmayan, bu temelde büyük arayışları kadar, büyük vuruşların heyecanıyla kendini yaratmayanlar asla ciddi bir devrim süreci içine giremezler, girseler de gerici yumak olmaktan kurtulamazlar.

2500 yıllık tarih en büyük gericiliğin, ihanetin, kaçışın ve büyük yitirilişin tarihidir. Kaldı ki Mezopotamya insanlığın beşiği olma gibi, doğuşun ve yükselişin görkemini de yaşayan topraklardır. Buna tepki olarak düşüş de bir o kadar ünlüdür. Bu bizim 25 yıl içinde de hem yükselişin, hem düşüşün bir tarihçesi vardır, -bir gerçeği vardır. Bir yanda büyük insan olmak kadar müthiş yücelen, diğer yanda pislik üzerinde yuvarlanan böcekler misali yaşayanlar da var. Böylesine çelişkili ve boğuşma halinde olan bir tarih. Bu tarih içinde azim, iradenin amansızlığıyla, iradesizliğin lime lime olmuşluğu, müthiş insanlık bilinci kadar ondan uzaklığın, coşku, heyecan kadar, ondan yoksunluğun gerçeği; büyük acılar kadar, özgürlükle kendini tatmin etmenin gerçeğidir. Müthiş çirkinlik kadar, güzelce tomurcuklanmanın tarihidir.

Parti tarihimize önem veriyorum. Bu savaşın çok daha kapsamlı olmasında kim ne ise, ne kadar ise onun açığa çıkmasına, hakkı olan ne ise onun anlam bulmasına, yerle bir edilmesi, ölmesi gereken, hatta yaşam bulması gereken kimse onun da açığa çıkmasına büyük özen gösteriyor ve bunların hepsini de adilce yapıyoruz. Kaba yöntemlerle değil, sonuna kadar ikna, adaletli olmanın gerekleriyle yürütüyoruz. Yaşamımızın, gelişmemizin en temel bir nedeninin de önderlik gerçeğinde bu olduğuna eminiz.

Gelişmek isteyenlere hemen şunu vurgulamak gerekir ki, hayırlı bir işe başlamak için çok fazla olanağa gerek yoktur. Tarihimizin bize öğrettiği budur. Birkaç söz ve iyi duygular birleşirse ve bu işe inan, -onun için yaşa, fırsat buldukça onun gelişmesine büyük ilgi göster, gerisi gelir. Düşman başkentinde belki her şey olurdu da, böyle bir hislenme ve birkaç doğruya ulaşma olmazdı. Ama hani "*soysuzun haramzade olması*" gibi, çok sınırlı da olsa bizi biz yapan topraklara ihanet etmemek, sömürgeciliğin, kapitalizmin haraç-mezat çok ucuzundan bizi kapmasına rıza göstermemektir. Ne kadar "*beş paralık değerim yoktur*" denilse de, yoksa kendimi değerlendiririm biçiminde bir anlayış bizi sağlıklı bir hisse ve birkaç doğru kelimeye götürmeye yetti.

Biz bu partiye böyle başladık. Bunun için ne kadar güçlü bir sosyal zemin var, arkamızda ne kadar güç var, ne kadar maddi imkan var, ne kadar savaş araç-gereci var, bunları düşünmek bile istemedik. Çünkü önemli bir dava. Zaten ne bunlar mümkündür gerçeğimizde, ne de başlangıçta gereklidir, olsa da başa bela getirir.

Gerekli olan doğru hisler, doğru düşünceler ve onlarla doğru yaşamak.

Bu tarihten çıkarılması gereken en önemli bir sonuçta budur. Halen bakıyorum olanaksızlıklardan şikayet edenler var. Bunlar hiçbir zaman partimizi anlamadıklarını ortaya koyuyorlar ve öğrenemeyecekler, başaramayacaklar. Bu iş öyle bildiğiniz gibi değildir. Hele hele bu partiye beş para etmez kişiliğini yaşatmak için gelenler var, bunlar tam bir karacahil örneğidirler. Bunlar nasıl yaşayacaklarını da bilemiyorlar. Her şeyin başına bela kişilikler. İğrenç! Çok söylendiği gibi ne yerin altında, ne yerin üstünde yerleri var. Bunları atacak bir yer bulamamanın öfkesi de sürekli var. Gereksizlik ancak bu kadar olabilir. Ama bir şeyler yapma iddiasında olanların bunu halen yapma tarzını bilememeleri yüzkaralığa yatkınlıktır.

Çoktan zafer denilebilecek ortam yaratılmış, düşmandan, onun açığından, gizlisinden, ideolojisinden, askerinden hesap sormak için bütün olanaklar önlerinde serili olduğu halde, kendini silahlandırıp savaşamamayı büyük bir düşkünlük ve parti gerçeğimize terslik olarak değerlendiriyoruz. Aslında düşmanın kendisi için yarattığı bireyin çoktan objektif ajanlığa oynadığını söylüyoruz. Bu tarih er geç bunları da çözmüştür ve gerisini de halledecektir.

Israrla düşüş tarihini, yenilgi tarihini bu 25 yıla amansız dayatanlara ne diyeceğiz? Sizlere ne diyeceğiz? Hep açıkta olan düşmanı bir tarafa bırakalım diyorum. Bu tarihe göre çok müthiş olmanın -ki kahramanları var, zaferli olanları var-, ama buna rağmen bir kurt gibi bu tarihin içine girip kemirmeyi, tam bir alışkanlık haline getirip, tıpkı düşüş tarihinde olduğu gibi parti içinde de "*zafer olmaz*" teranesine kendini kaptırıp bize dayatanlara ne demeli? Düşmanı bile aydınlatmak, emperyalizme bile bir şeyler öğretmek bu kadar açıkken, bunları bile düşündürtmüşken, bizimkilerin bir türlü düşünememeleri, hem de en ileri düzeyde, merkezi, önde gelen kadro-komutan olduğunu söylemelerine rağmen, bir karacahilden daha beter olanlara ne diyeceğiz? Anlamakta zorluk çektiğimiz bu kişilikleri bu yaşam gerçeğini nasıl ifade edeceğiz?

Düşüş tarihi incelenirse, aslında partimiz içinde dayatılanın bu tarihin bir tekrarı, bir hortlaması olduğunu belirlemek yerinde oluyor. Yücelikleri de şüphesiz bu topraklarda görkemli, ilerici insanlığın yeniden dirilişi olarak da değerlendirmek, daha anlamlı geliyor. Dolayısıyla içimizdeki bireyin her ne kadar çok tekil, hiç tarihle ve toplumsal gerçeklikle ilişkisi olmadığını söylersek, aslında bunların bir fosil olarak kaldığı söylenebilir. Fosiller çok bizde. Ayıklamak gerekir. Halen canlılık belirtileri olanlara fosil demeyelim de, bir canlılık virüsü diyelim, ama iyi bir virüs dersek, onların da canlanışıdır. PKK'deki kahramanlıklarda, tıpkı büyük şehadet sahiplerinin ger-

çeğinde yeniden açığa çıktığı gibi. Yaşamsal, yaşamın önünü açan virüsler, bizim gibi ayaktaki cesetlere girip canlandıran virüsler olarak değerlendirmek daha gerçekçi olur.

Düşmana zemin olan bütün duyguları ve hisleri öldürdüm

'73 baharından '77 baharına kadar, düşman il merkezinde ve yaşam hakimiyeti alanında gerçekleştirdiğimiz; en çok çelişkili, en çok yok etmek istediği, ama bağrında yeşerttiğimiz bu yeni yaşam, tıpkı böylesi günlerde Kürdistan'a doğru kendine yol aldırmaya çalışmıştır. Böyle bir baharla birlikte, tohumların serpilip tomurcuklanmasına benzer bir çaba daha sonraki yıllarda serpilip büyüyen tohumlar gibi... Başka bir biçimde tarihi hiç anlatmaya gerek yok. Yine burada çokça istediğimiz gibi olanaklar da yok. Olanaklar insanın kendisi, iyi duyguları, bazı doğru düşünceleri. Bundan daha fazla olana ne ihtiyaç görüyorduk, ne de bekliyorduk. En büyük olanak kendimdim ve en büyük silahım sözüm, en büyük tekniğim de adımlarımdı. Birleştirip gittiğim her yerde adeta başarıya kadar yürütüyorum.

Neler yapıldı bu yıllarda?

Çok ilginç!

Tartışmaktan öteye veya zorlukları da hatırlatmaktan ziyade, ilişki tarzını özümsetmek daha çarpıcı olur. Tıpkı bugün olduğu gibi bütün süreçleri, baharları hep böyle karşıladık ve başlattık, sonuçları da hep olumlu oldu. Biz bu yılları halkımızın bahar yılları olarak değerlendiriyoruz, ama bir kara kış gibi, kurutucu bir yaz gibi kendini dayatmak da gerçeğimiz olmaktadır. Gördüğünüz gibi buna izin vermiyoruz. Bir de bu tarihi böyle çok çarpıcı anlatmak fazla anlam vermiyor. Bir anına bile doğru bakıp, en büyük sonuçları çıkartmak, şehidine bakıp, düşmanına bakıp, vahşete bakıp en çarpıcı sonuçları çıkarmak mümkündür. Hatta bir özgürlük tutkusunun canlandığına bakıp, her sonucu çıkarmak yine mümkündür. Fakat bütün bunlara rağmen, kendi basit, bireysel sorunlarından bahsetmek, neden çok hata yapıldığını, başarısızlığa uğradığını söylemek, olsa olsa kara tarihin, düşmanın bir izdüşümünü dile getirebilir ki, bu haliyle iflah olamazlar.

Şunu tekrar söylemekten kendimizi alıkoyamıyoruz; kör, cahilce bakmaktan da öteye yaşama haince, inkarcı ve hiçbir yürek değeri olmayan, tamamen ilkel, -mesela timsahlar gibi- en kötü yiyiş ve tüketiş tarzına sahip olanların bakış açısı. Doğru hislere anlam veren, onu aydınlatan düşüncelere ve ardısıra pratik adımlara sahip olamama, insanlık kategorisi içinde bu en geri -timsahlar da var insanların içinde- duruma dayandırıyor. Kaldı ki biz timsah olup yiyemeyiz de. Sadece onların ağzında en kötü yenilenler oluyoruz. Bu sızlanmalar bundan başka bir şey değildir. İyi anlayamadım, iyi hissedemiyorum, iyi yapamıyorum dediğiniz yerde, timsahı andırır gibi düşmanın ağzında en pis tarzda yutulmak halidir.

Ben burada talihsizliklerden, kahramanca şehadetlerden bahsetmiyorum, bahsettiğim farklı. Bunun mutlaka anlaşılmasını istemek bu tarihe saygılı olmanın en değerli yoludur. Beni düşman düşündürtmüyor. Neredeyse, en az üzerinde düşündüğüm düşman gerçeğidir. Bana göre düşman çözülmüştür. Zaten gereken cevabı benden sürekli alıyor. Benden, partimizden, savaşımızdan düşman son yıllarda şunu öğrenmiş: "*Bunların içinde dişime göre olanlar var, işime göre olanlar var.*" Bunu sezmiş. Sizler düşmana cesaret veriyor. İşte, beni en çok düşündürten budur.

Bana hiçbir gerekçeyle, hiçbiriniz şunu yutturamazsınız: "*Benim de hislerim var, benim de duygularım var.*" Kensinlikle bunlar doğru olsaydı, değerli olsaydı sizleri bu durumda ve bu kadar başarısız bırakmazlardı. Bunlar daha çok düşmanın gerçeğine göredir. Bundan dolayı ben başından beri düşmana yolaçacak hisleri öldürdüm, düşmana zemin olanları da hor gördüm, lanet getirdim ve kendimi asla böyle yaşatmamam gerektiğine karar verdim. Ama şimdi siz hiç utanmadan, aslında gittikçe hissizleşme, duygusuzlaşmayı beraberinde taşıyarak, sanki yüce duygu olmayacakmış gibi ve çarpıcı düşüncelerle birlikte başarı adımları çok zormuş gibi bir hava dayatıyorsunuz. İşte, ben bunu haince buluyorum ve nefret ediyorum.

Son zamanlarda beni en çok düşündüren, öfkelendiren ve oldukça engel teşkil eden hususlar bunlardır. Uğraşacağım, gerekirse bir 25 yılımı daha bunlara vereceğim, yiğitlikleri göstereceğim. Birbirine, yiğitliğe karşı, ona karşı düşkünlükle dayanmanın, diretmenin ne anlama geldiğini de göstereceğim.

Kimi kandıracaksınız? Hangi duyguları öldüreceksiniz? Hangi çirkinliğini yutturmaya çalışacaksınız? Bunları kimden, nereden alıyorsunuz, kimin adına? Ya yap, ya da bütün yolları tıkatacağım ve seni en pespaye bir kurşun bile vurmaya değmeyecek kadar pis bir ölü gibi bir yere bırakacağım. Bu, şunun için gerekli oluyor: Yüce duyguları edinemeyenler, bir çırpıda doğru düşünceyi kavramayanlar, çok rahatlıkla atılabilecek bir pratik adımı gerçekleştiremeyenler, müthiş bunun demagojisi kadar, tersliklerini rakipmiş gibi bize dayatanlar... bunları yutar mıyım? Ne kadar sahipleri pasif olsa da, hatta çok dürüst olup yakınsalar da, "*sen bu oyunu bırak, senin bu oyunun bozulacak*" diyeceğim. Dilimi böyle en anlaşılmaz veya kemiksiz sözlerle doldurur, adımlarımı da en çarpraşık bir biçimde, dört dörtlük, ancak düşmana iz olabilecek şekilde atanlar, yüz mü bulacaklar? Kendini bizden gizleyecekler mi, yaşamı mı ele geçirecekler? Hele iktidarı mı? Hayır! Kendine bunu layık görenler anlamsız kıldıkları yaşam tarzında ve savaşla en kötüsüne düşecekler.

En büyük silahı anlamamak, tersinden okumak, her şeyi tersinden okumak... Ama dikkat edin, en okunmayacak olan yöntem tersinden okumaktır. Savaşı tersinden oku, duyguları tersinden oku, düşünceleri tersinden oku, partileşmeyi tersinden oku. Mesela ben PKK mi diyorum, sen KKP diyorsun. Bu kadar tersinden okumanın ancak şu anlamı olabilir: Birey anlamsızlaştırılmış, anlamsız olanlar da hep tersinden okur.

Düşmanı bu yıllarda bütünüyle açığa çıkardık, sadece açığa çıkarmakla kalmadık, çözdük. Çözmekle de yetinmedik, aşındırdık. Onunla da yetinmedik parça parça yendik, yok ettik, ediyoruz.

Bütün devrimlerin başına musallat olan eğilimin, bizde başından beri tehlikeli bir biçimde, ciddi bir başarısı olmadan musallat olma hikayesidir sözkonusu ettiğimiz. Fakat onun üzerinde de bu duruşu her pahasına gerçekleştirme, yılmama ve karşıdaki ne kadar çılgınsa onu çözme, ne kadar yenilgiyi dayatıyorsa, ne kadar başarısızlığı dayatıyorsa ona da bir çareyi bulmamız oldukça değerlidir. Bu anlamda da oyun bozulmuştur içinizde. Düşüş tarihinin bütün yenilgi sistemleri bu anlamda bozulmuştur.

Bütün partililer, savaşanlar, dostlar!

Eğer bir değer ifade etmek istiyorsanız, çok istediğiniz sadece başarı demiyorum, anlamlı, yerinde bir yaşamın sahibi olmak istiyorsanız bu hikayeye, bu tarihin en özlü ifadesine, mümkünse bundan sonra sahip çıkın. İnatlarınızın ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Alışkanlıkların "*can çıkar, huy çıkmaz*" kabilinden olduğunu da biliyorum, ama eğer çıkacak canın da beş metelik değeri yoksa, o inatlarının da hiçbir kazandırdığı yoksa, bu canda da, bu huyda da ısrar etmenin anlamı yok ki! Bir duygu ki, düşünceyi tahrik ediyor. Bir düşünce ki, doğru bir çalışmaya teşvik ediyorsa, bu da hep zenginlik yaratıyorsa, senin artık hep buna ilgi duyman gerekir. Buna karşı bu kadar direnmenin anlamı yok ki! İşte, esef ettiğim bu.

Partimizin içinde neden yıllarca kaldınız? Hâlâ neden bunda ısrar ediyorsunuz? Bakın, dünya sizleri kabul etmiyor. En sevdiğiniz yerler sizleri kabul etmiyor. Düşmanınız, yalvarsanız yine sizleri kabul etmiyor. Toprak sizi kabul etmiyor. Özgürlük ortamına zaten dayanamıyorsunuz. O zaman bu kişilikte neden ısrar ediyorsunuz? Neyi tartışıyorsunuz, neye tenezzül ediyorsunuz? Direniyorum da demeyeceğim gerçeğinizden veya beni çok zorluyorsunuz demenin de hiçbir anlamı yok. Yakıştıramıyorum kendime. Sizin buna hakkınız olmadığı gibi, bizim ortamın yücelikler ortamı olduğu giderek dostun da, düşmanın da kabul ettiği bir durumdur. Peki yetmeyen bu kişiliğinizle, bu çirkin duygu da demeyeceğim, kaprislerinizle, bozgunculuklarınızla, kaçış kişiliğinizle neyi kurtarmak istiyorsunuz? Ona alet olarak, onu anlamayarak ortaklık ettiğinizi unutmayın. Yaramazlık olur, kötü alışkanlıkların sahibi olunabilir, ama bu kadar boş, anlamsız olanına insan anlam veremiyor.

Bunu hep şunun için söylüyorum: Biz bütün bu savaşı özgürlük dağlarında çok daha büyük anlam, duygu ve imkan kazandırdığımıza çok emin olduğumuz halde, bu pisliği en çok orada yaşatmanıza büyük öfke duyuyoruz. En zor koşullarda, emperyalizm ve sömürgecilik koşullarında değerleri kurtardık. Hepsini özgürlük dağlarına taşıdık, ama çoğunuzun buna anlam bile verememesi, özgürlük havasını bile koklayamaması, bundan en oportünist de demeyeceğim, en düşüş, en bozguncu, en soysuz bir yaşam alışkanlığını ve savaşında da en basit bir kuralı bile doğruca uygulamaya geçiremeyişi düşmanın bile şu anda en çok hoşuna giden gerçeğiniz oluyor. Siz bunu yapamıyorsunuz ve bunda da halen ısrarlı oluyorsunuz. Biz bunu anlayamıyoruz.

Bu demektir ki, siz yaşamı hiç anlamıyorsunuz. Tarihten hiç haberiniz yok, dünyadan da haberiniz yok. Bu aynı zamanda bizi çok üzüyor. Karacehalet, gaflet, yani düşüş, çaresizlik neden bir kader gibi yakanızı bırakmıyor? Bu kadar olumsuzluklarda ısrar ne veriyor? Haydi bir ayı oynar hiç olmazsa onun etrafında gülenler olur. Peki sizin böyle oynamanızla kim gülüyor? Düşmanın kahredici yumruğu altında ezilmekten başka bir güleniniz var mı veya bu da gülme değil, kahretme yumruğudur.

PKK önderlik gerçeği en büyük disiplin gücüdür

Bu 25. yılda partimize katılmak isteyenler, ona dahil olduğunu ısrarla belirtenler ve hele hele onun özgürlük dağlarındaki savaşımında yer almak isteyenler, artık bazı doğru gerçeklerle oldukça bağlantılı hislere, düşüncelere ve bir anlık hatası bile olsa, onu anında düzeltme gücüne sahip olan adımlara artık alışın. Bu iş böyledir, bu tarih böyledir, yürüyüş böyledir, başarısı da budur, çok açık. Bunu bugün dolayısıyla belirtme gereği duyuyorum. Kötü doğduğunuzu anlıyorum. Düşmanın terbiyesinden daha beter bir tarzın yoğrulması olarak da bu hale getirdiğinizi biliyorum, ama yine de yaşam değerlidir. Bir özgürlük, bir yaşam kokusunu almak bile bana göre çok çarpıcı bir dönüştürücü etkiye yol açar. Neden bir türlü aklın, sözün ve pratiğin en başarılısına bu kadar uzak duruyorsunuz? Bu sizi hiç üzmüyor mu? O zaman ben bu partide oldukça yaşayamayacağınızı bilmelisiniz.

Sessiz-sedasız kaçmanız, herhalde tek doğru yolunuz olabilir. Onlar bunu kanıtladı ve bu da bizim bir başarımızdır. Bir hırsızdan daha sessiz ve kurnazca kaçış... İşte, bunu sağlamakla bir yerde gerçekliğinizin bazı yönlerini açığa çıkarıyoruz. Ama nereye gideceksiniz? Nereye kadar kaçacaksınız? Savaş bitmedi ve kaçakların takibi de biteceğe benzemiyor. Mesela bunlara karşı; bir, nasıl vurma planı. İki, ölümlerden hangisini hazırlamalıyım. Politik engelleri bunlar için nasıl daha derinden planlayacağım? Hatta diplomasinin her tarafına nasıl ulaştıracağım? Yani hain Kürdü, kaçan Kürdü veya -isim takmaya da gerek yok- ona yaşamı nerede olursa olsun başına korkunç yapacağım. Bu da hem tarih adına, hem bir ülke, bir halk adına sevdiğim bir iş oluyor. Dikkat edin, şimdi vurmuyorum. Yarınız ajan da olsa dahi hiç vurma gereği duymayacağım, çünkü bana göre bu vuruş ucuz bir vuruş olacak. Daha müthiş vuruş hoşuma gidiyor.

Düşmanı büyüterek vurmak, vurulabilecek bir düzeye getirdikten sonra vurmak, benim savaş tarzımda bir özellik. Zavallıyı vurmam, ölümden beter olana hiç yumruk vurmaya gerek yok, onu hatta biraz daha yaşamaya doğru çekeceğim, ama tam yaşayacağı zaman ona nefes aldırmayacağım. Sen çünkü bir yaşam hainisin ve yaşamayacaksın! Böyle ilginç sahneleri hazırlayıp duracağım. Yani savaşta intikamcılığı da, böyle hak edeni istediği noktalara kadar götürürüm. O "*rahatım, ulaştım*", hırsızın tıpkı altınları çalarken "*zengin oldum*" dediği yerde baştan yıkacağım. Kusursuz bazı polisiye yöntemler var, ona benzer yöntemlerle yaklaşacağım. Şimdiye kadar hazırlıktı. Bu benim kendime verdiğim sözdür, kendi eylemimi yürütüş tarzımdır. Direkt vurmama hiç gerek yok, benim sistemim vuruyor, çok acımasız vuruyor. Benim ricam bu gerçeği biraz bilerek, olup bitene anlam vermenizdir.

Her gün vuruluyorsunuz. Bu vuruş tarzına karşı biraz daha anlayışlı bir vuruş tarzıyla karşılık verin. Görevlerinize karşı başarısızsanız, daha iyi bir komplo yapın, başarısızlık tam olsun. Kendinizi mi yaşamak istiyorsunuz, onu da iyi anlayın ki size bir şey kazandırsın. Bunu mutlaka iyi anlayabilmelisiniz. Yaşam için de böyledir. Yetersiz duygularınız varsa yeterli hale getirin. Güzelce yaşamak kesinlikle bayıldığımız bir şeydir, ama gerçekten yaşamaya değer olsun. Zaten bu büyük savaş gerçekten bunun içindir.

Demek ki hiç yaşamayı bilmeyenler var. Mutlaka ölmesi gerekenlere, iyi bir ölüm şekli, yaşaması gerekenlere de iyi bir yaşam şekli vermek, bizim yiğitlik savaşımımızın özüdür. Bunu anlamanızı istiyorum. Dikkat edin, bu bir dayatma değil. Ölümlerden ölüm beğenin, sizin tercihiniz olmalı, ama bu tercih değerli olmalı. Yaşam için de bu böyledir. Bu tercihi sağlam yapın.

Şunu iyi biliyorum: Yaşamı da, basitçe ölüm şeklini de dayatmanız bir savaş tarzı. Fakat buna karşı tedbirlerimizin olduğunu da söylemek istiyorum.

Bir savaş vicdanını geliştiriyorum.

Ölmenize bir gerekçe kadar, nasıl yaşamak durumunuza dair de bir gerekçe hazırlıyorum. Siz partili olmak istiyorsunuz. Bu 25 yıllık büyük tarihe kendinizi katmak istiyorsunuz. Bu gerçekten büyük bir tarihtir, çünkü dünyada buna ilgi duymayan yok. Ama bu küçüklükle de olmuyor. Şimdi benim ızdırabım burada. Ne böyle ölümünüzü, ne de yaşamanızı kabul etmiyorum. Yaşamayacaksınız ve istediğiniz gibi ölmeyeceksiniz de. Önderlik gerçeğinin en anlaşılması gereken yanlarından birisi de budur. Neler neler hayal ediliyor yaşam adı altında ve ne kötülükler planlanıyor. En dürüst, sözümona iyi niyetler adına. Bu hiçbir biçimde bizim savaş gerçeğimizi anlamamak demektir. Anlamamak herhalde benim kusurumdan ileri gelmiyor. Ben savaş tarzına olduğu kadar yaşam tarzımı, her şeyi çok açık dile getiriyorum.

Bunları ben böyle istediğim için değil, gerçekten şehadet gerçeğimizin en temel bir özelliği olarak da adeta vasiyetlerinin gerçek bir sözcüsü gibi söylüyorum. Siz bunları küçümserseniz, sözümona yaşıyor musunuz, yaşamanıza değer vermem mümkün mü? Karar çıkıyor burada. Ne kararı bu? Böyle yaşamama kararı, böyle savaşa yaklaşmama kararı, böyle ölümü dayatmama kararı. Dayatırsanız, çünkü belki hani bazıları der, "*sen şu kurala ters düştün, gel seni cezalandırıyorum*", bizde de bu kabalıklar var. Benim öldürme şeklim böyle olmayacak, böyle yapsam zaten oyununuza düşmüş olacağım. Korkunç bir dayatma halinde böyle bir öldürmekle bu işi sonuçlandırmak istiyorsunuz, ben bu oyuna düşmem. Sizin istediğiniz tarz bir ölümü, ister düşmana karşı, ister içimize karşı ben yapmam. Kim PKK içine girin, kim gelin bu silahları kaldırın dedi. "*Sevdalandık, babamızda yoktu PKK'de vardı, yetki gücü gördük, bayıldık, hoşumuza gitti bir paşalık, isterse asılalım gerisi hiç önemli değil*" diyorsunuz. Bu iş o kadar kolay değil, keyfinize göre olmaz!

PKK önderlik gerçeği en büyük disiplin gücüdür.

Bunu araştırın, sorgulayın. Önderlik gerçeğinde disiplin gücü, örgüt gücü, bakış gücü, an gücü, en önemlisi düşmanına göre adım atma gerçeği nedir? Hiç bunlara ilgilenmeyecek misiniz? Sadece silah iyi, yetki iyi, olanak iyi, sözümona yaşam da mümkün ve bununla kandıracaksınız. Karacahiller bile bunu yapmaz. Bu bir tehdit değil, sizleri bir sağduyu veya bir anlayışa doğru getirme çabasıdır. Kendi özünüze karşı saygılı olmaya davet ediyorum, yaşatmak istiyorum. Bakın analar kutsal varlık derler, ben ona karşı en ufacık bir görevimi yerine getiremedim, ama bana göre en büyük ana topraktır. Toprağın yaşamsallığı, oradaki halk benim için daha değerli. Parti de bunun için, sizler de bunun için, her şey...

Ölüm teorisine karşı şiddetli bir tepkiyim

Sizler bütün bunları anlamazlıktan gelip "*ben*" diyorsunuz. Lanet getiriyorum. Anam da olsa dövüyorum, seni ciddiye alabilir miyim? Benim için en büyük değer toprağına göre nasıl yaşıyor, halkına özgürlük anlamında ne verebiliyor? Bunun tarihi de var. Şimdi bakıyorum ki hiç bunlara anlam veren yok. Kırk yaşına gelmiş kendi çocukluğunu bana dayatıp yaşatacağını sanıyor ve en kötüsü de ölüyor.

Bu ölüm teorisine karşı şiddetli bir tepkiyim. Ben öldüm mü şimdiye kadar. Ölüm hiç yanımdan geçti mi? Düşman düşüncede, duyguda ve kılıcıyla ulaştı mı bana? Yok! Peki sizlerin bu ölüm tarzı nedir? Her tarafınızı düşman doldurmuş, kalbinizi tümüyle sarmış, beyninize de örümcekleriyle dolmuş ve böyle savaşacağınızı sanıyorsunuz. Bunları artık çözmeniz gerekiyor.

Dediğim gibi, bunun için biraz iyi hisler, anlamlı düşünceler ve her adımı tutarlı atma. Ne az, ne çoğunu kabul etme. Tam o güne, o yere göre adım atma. İşte bunlar hemen hepinizi büyük bir zafer yürüyüşçüsü haline getirebilir. Bunu istiyorum sizlerden ve bunlar sizler için gerekli. Ama sizler kendinizi bir çırpıda feda etmek istiyorsunuz. Siz ki en zor yaşam tarzına katlanıyorsunuz. Peki tutarlıysanız, neden hisler, düşünceler ve adımlar bununla bağlantılı değil? "*Kontrol edemedim*" demek, "*asla ben militan, asker olamam*" demektir. "*Bu kadar yanlış yapıyorum*" demek, "*asla bu partide bir saat bile yaşayamam*" demektir ve yaşamamalısınız. Sıvışıp kaçma-

mam" demektir ve yaşamamalısınız. Sıvışıp kaçmalısınız. Ama bu tarzda kaçmanızı öneriyorum. Açıkıkla söyleyin; ben ille bunları savaşa mı gönderirdim? Hayır, belki kolaylıklar sağlardım. Ama bu da bir düşmanlık tarzı. Biz ikna olmayan halkımızdan tek bir bireye bile "*gel benimle şöyle iş yap*" demeyiz. Baştan beri bizim savaş ikna savaşı, azim savaşı, coşku ve büyük direniş savaşıdır. Dikkat edin, kimseyi zorla savaştırma diye bir sorunumuz yok. Varsa böyleleri, böyle olmadıklarını söyleyebilirler. Sıradan halkımız gibi "*benim elimden dua etmek geliyor, ben ancak çalışırım, iki kuruş para yardımı yaparım*" demek de değerlidir. Ama bunu ısrarla bozmanın, böyle acayip hale getirmenin anlamı yok ki!

Bunları düşünün ve bu partiye öyle katılın. Katılamıyorsanız da ona göre yerinizi bir düşman gibi değil, bir dost gibi belirlemeye çalışın. Hatta düşman bile artık dost olmaya çalışıyor. Anlamsız düşmanlığı bırakıyor.

Düşmanın çıkmazı, savaşının çağla, tarihle tezat teşkil etmesindedir

Düşman cephesindeki durumu birkaç cümleyle izah etmek istersem; asrın, belki de tarihin en lanetli halk gerçekliğimizden sorumlu olan günümüzde TC kimliğinde, ama tarihte eski Bizans'tan kalma zorba yöntemlerden tutalım, Ortadoğu'nun tüm İran kökenli, Arap kökenli egemenlik, despotik yönetim gerçekliklerini taklit edip kendi şahsında birleştiren Osmanlıdan, bugünkü dünyayı bile şaşırtan oldukça çelişkili despotizmine kadar, bir egemenlik tarihinin bu lanetli gerçekliğin tek sorumlusu olduğu biliniyor. Dünyada eşi olmayan olay budur. Tarihi hiç deşmeye gerek yok.

Tarihi zaten güncelleştirdik.

Güncel tarih, lanetli gerçeğimiz ve bugün savaşan; sözcüsüyle, askeriyle, siviliyle, siyasisiyle, bütün yaşam alanlarını bir saldırı kolu haline getirmiş özel ordusudur. Bir Amerikalı profesör dün şunu soruyordu? "*Bu büyük bilinci nereden alıyorsun?*" "*Savaşanlar için bilinç sorunu olamaz*" dedim. Şimdi bu karacehaletinize bırakacaksınız. Eğer yeterli bilince ulaşmıyorsanız, aslında savaşmıyorsunuz demektir.

Çarpıcı savaşanların bilinci çarpıcıdır.

Bu kadar savaşıp da bilinçten bu kadar uzak düşmüşseniz kesinlikle savaşmamışsınız. Duygular, düşünceler savaşı olmadığı gibi, askeri savaş da yok. Kendi savaşımında düşmanını tanıyamıyor.

Düşman cephesinin kendini çok bilinçsiz bıraktığını sanmıyorum. Onun büyük çıkmazı, savaşının çağla, tarihle, insanın kendisiyle tezat teşkil etmesindedir. Yoksa müthiş bir düşman. Onun kadar yoğunlaşan, örgütlenen ve müthiş tarzı, temposu olan, başka bir düşman tasavvur etmek mümkün değildir. En büyük şanssızlığı, yürüyemeyecek bir savaşta ısrarıdır. Ama sizin gerçeğinizde durum daha farklı, savaşımımızın karacahili olmaktır. Her yönüyle zaferli olabilecek bu savaşımın ne duygu, ne de düşüncelerini, en basit sonuç alıcı bir pratik adımı bile kestirememek... Bu da bir çıkmazdır, ama savaşımımızın bir çıkmazı değil, savaşa doğru katılamayan bireyin çıkmazıdır. Bu çok anlamsız bir çelişki.

Düşmanı güncel olarak da fazla çözme gereği duymuyorum. TC'nin ne olduğu ortaya çıkmış, bütün dünya artık tanıyor. Yalancı olduğunu, kirli savaş sahibi olduğunu kendisi itiraf etti. Benim bir Susurluk raporu yazmama gerek yok artık, onu başmüfettiş yazdı, yazdırdık. Hainlerin tarihini de yazmama gerek yok, o da hepinizin gözleri önünde. Yine en önemlisi, bu kadar çözümlenen bir düşmanın, -ki özel savaşı çok daha çarpıcı çözümlenmiştir- kendi savaşımımız neden aynı bilincine kavuşamıyor? Düşmanı ve özel savaşımını açığa çıkardık. Gerçekten sadece bilinç anlamında çözmedik, aslında almış olduğunuz tedbirlerle ve bütün savaşı yaydığımız mevzilerde kaybediş noktasına getirdik.

Kendi savaş cephemizden baktığımızda PKK, ARGK veya ERNK adını ne koyarsanız, kendi mevzilerini düşmandan daha fazla tahrip ediyor. Burası çok daha düşündürücü. Bunu da şunun adına yapıyor: "*Biz iktidar olmuşuz.*" Hele o bazı çingenelikler var, sözümona komutan -hiç adını bile ağzıma almak istemiyorum, nefret ediyorum- bir mevzi ki, bir çırpıda iyi düzenlenirse kahramanlık yaratması işten bile değil. Ama o mevziyi çingene çadırına dönüştürüyor ve her yerde böyle yarışan yarışana. Mesela bu mevzide iyi bir eylem mi planlanabilir, yıllarca uyuyor. Biraz gizli mi kalmak gerekir, "*ben buradayım*" diye bayrağını sallıyor. Bir teknik imkan mı var, onu peşkeş çekiyor. Bir eğitim imkanı mı var, hiç aklına bile getirmek istemiyor. Hatta bir azığı, yiyeceği mi var, kendini aç bırakacak biçimde sağa sola dağıtıyor. Bu beni çok düşündürüyor.

> **"25. yılda düşmanın dayattığı savaşmaya karşı tekrar öze dönüş; büyük yabancılaştırmaya karşı kimliğe dönüş; sadece ülkeye değil, tarihe dönüş; sadece savaşa değil, zafere dönüş; sadece kendimizi kanıtlamaya değil, yenilmezliğe dönüş adımlarını atıyoruz. Ne mutlu böyle bir adımın sahibi olabilme. Bu yıllar, büyük kanıtlama yıllarıdır. Bir gerçeğin, bir halk gerçekliğinin kendini kanıtlamasıdır. Bir bireyin kendini kanıtlamasıdır."**

Gerilla teorisinin nesini öğreteyim? Gerilla tarihi, siyasi amaçları, coğrafyayla bağlantısı, halkla ilişkileri, eğitim, moral, teknik düzenleme, bunları tekrar mı anlatmam gerekir? Ama şunları, sadece söylem düzeyinde değil de, amansız bir kararlılık olarak yürütmem gerektiğine dair de en ufacık kuşkunuz olmasın. Sizin bu mevzileri böyle çarçur etmenizin cezasını ağır ödetiyorum, dahasını da ödettireceğim. Düşmanın savaşı böyle bozulmuşken, sizin kalkıp en sonuç alıcı savaş mevzilerimizi, savaş imkanlarımızı böyle ayağa düşürmenizi affedemem. Eğer sıkıntıdaysanız, "*neden bu böyle oluyor*" diyorsanız, suçlu sizlersiniz.

Bir mevziyi, bir imkanı müthiş değerlendirememenin izahını yapamazsınız. Bu tarih iğne ucu kadar imkanlarla savaşım tarihidir. Bu kutsal tarihle neden böyle oynuyorsunuz? Aslında burada kendinizle oynama var. Bu can sizin değil. Bu kadar ucuz mu öldüreceksiniz? Bu savaş araç-gereçleri kolay elinize geçti diye kolay mı kaptıracaksınız? Özgürlük dağlarına böyle rahat çıktınız diye o dağların içine mi edeceksiniz? Bunlar doğru değildir. "*Savaşılamaz, savaşılsa da başarılamaz*" veya "*özgürlük yaşamı bir aldatmacadır, asıl yaşam bizim sigara dumanına bağlanmış yaşamdır.*" Bunu mu kanıtlamak istiyorsunuz? Bu bir felsefe. Biliyorum, bunun bir savaşı da var, ama bu bir gericilik savaşı, hiyanet savaşı, en iğrenç Kürt savaşıdır. Ama çaresiz, çünkü ben onun tedbirini de almakta halen büyük bir hırs küpüyüm. Ne kadar gözümün içine baka baka, bilmem yıllarca sözümona kendini bir şey sana sana, etkili de olsa bu oyunu bana yutturamayacaksınız.

Dün gibi hatırlıyorum, borçla başladım bu işe. Bir tüfek için nefes nefese kendimi yatırdım. Bacaklarımı yüzbinlerce adımlarla propaganda için kullandım. Bu kişiye, bu oyunu yutturabilir misiniz? "*Ağlarız, bozarız sen de yap.*" En berbat bazı bebekler vardır, işi gücü pisletmektir, hem de dakikada bir pislerler, ana gelsin temizlesin diye. İşte, sizler politik ve askeri olarak bu yöntemi gelip bana dayatıyorsunuz. 40-50 yaşındaki bebekler... Bazılarını mağaradan çıkarıyorlar, bağlamışlar böyle, gerçekten en talihsiz insanlar. Bunu bırakın! Size filmi getirip seyrettirmek istemiyorum, çok çirkin. Gözümün içine bakıp beni uğraştırmayın. Bu tablo seyredilmeye gelmiyor.

Savaş en büyük bilinçlenme hareketidir

Şunu tartıştırıyorlar benimle; neymiş, parti öncülüğü bitmiş, ideolojik-politik moral düzeyi gerillada kalmamış, ne kalmış? Hediyelerle, yetkilerle partinin imkanlarını peşkeş çekme. Bunları konferansımızın politik raporları diye okuyacağım. Saygıdeğer arkadaşlarım, bunları bana tartıştıracaklar. Yüzünüz zaten kara ve bir türlü de bundan kurtulamıyorsunuz. İki köylü, köyü kurtaracaklar, "*vay yaşattı o gün kendisini, vay sigarayı kurtardı, vay o iğrenç bazı güdülerine tatmin fırsatı verdi.*" Olabilir, öyle sanabilirsin, öyle olabilirsin de, ama benden kurtulamazsın. En büyük silahınız karacehalet. Yani, "*yaptım, kimse görmedi*" sanma, "*içimde hepsi gizli kalıyor.*" İşte, bu münafıkçadır veya bunlarla tarih yazıldığı, bunlarla yaşam kazanıldığı da görülmemiştir.

Halen büyük bir kısmınızın dürüst olduğuna ve gerçekten kendini çok fedakarca bu işlere verdiğine inanıyorum. İnanmasam zaten bu kadar üzerinizde durmam. Ama bu savaşın gerçekten böyle anlaşılması hiç de zor olmadığı halde, bu mevziler, mevzilerin tüm savaş olanakları; bir kelimesinden bir fişeğine kadar, bir kuru ekmek parçasından tutalım bir özgürlük havasını teneffüse kadar, bunları hâlâ anlayamamayı yakıştıramıyorum. Neden bu kadar anlayışsızlık, gerilik? Oysa bu savaşla her şeyinizi yaratabilirdiniz. En gelişkin anlayış savaşta kazanılan anlayıştır. Ben bile bu savaş çabalarıyla bu büyük bilinci kazandım.

Savaş, ölmesi gereken duygularla yaşanması gerekenleri açığa çıkarır. Savaş, en büyük düşünce gücünü ortaya çıkarır. Savaş, bizim gerçeğimizde en yalın bir bilinçlenme hareketidir. Savaşa girişen filozof bile olabilir veya estetik olarak kendini en iyi şekilde gerçekleştirebilir, güzel kılabilir. Savaş tam bir kendini yeniden gerçekleştirme eylemidir, yaratma olayıdır. Çözmeye çalışıyorum, çözmüşüm de. Bunların tanımı, anlatımı çok kapsamlıdır. Fakat halen bir karacahil gibi, bu savaş gerçeğimizden sonuç çıkarmıyorsunuz. "*Savaşın olduğu yerde düşünce, siyaset, örgüt olamaz, bireyin vahşi duyguları, güdüleri egemen olur*" diyorsunuz. Şimdi bu, düşman karşısında düşen, kaybeden savaşçı da demeyeceğim, teslim olanın gerçeği. Belki tam kontrolünde değil, ama objektif olarak teslim olma gerçeğidir. Bunu bırakmanız gerekiyor.

Ordu ve savaş gerçekten kendinizi yeniden yaratmanızın en çarpıcı, hem imkan dahiline girmiş, hem de yegane çaresidir. Bu kadar bunun anlayışından ve pratiğinden kaçmanızla en büyük kötülüğü kendine yaparken, yüzeysel savaşçılık ve onun en tehlikeli pratiklerine de böyle girişiniz kendinizi inkar ve çok cahil olmak kadar, düşmana da av gibi bırakmaktır. Biz "*tercihinizi doğru yapın*" diyoruz. Anlaşılmayan hiçbir yanı yok. Düşünce gücü, tarzı, temposu, hitabı, doğruları ve gücü olmayan savaşçı. Nesi var? Dağınık, keyfi, çaresiz. Yani orduya gelmeyen, eylem planı olmayan, başarma kararlılığından uzak savaşçı.

Utanmadan, "*hele bir eylem yapayım da altı ayımı kurtarayım.*" Vay utanmaz! Kim sana söyledi bu amaçla savaşılır diye? Ben bu kadar savaş uğruna çalıştım, bir gün bile, "*bu savaşla bir şeyimi tatmin edeyim*" demedim. Tam tersine, her kurşun atıldıkça korkunç bir sorumluluk altına girdim. Sizde hiç mi anlayış, yoldaş saygısı yok? Sizlere söylüyorum ki, bir asker vurulduğunda, bir mermi patlatıldığında bütün yük omuzlarıma bindi. Neydi bu yük? Bir dünya üzerime geliyor. Düşmanın gerçeği ortada. Sizler aynı zamanda çok büyük duyarsızlarsınız. Açıktır, gidin bakın ana-babalarınıza, bir jandarmaya sert bir tek söz söyleseler, en büyk aşiretbaşı da olsa, ağzına-gözüne indirirler ve it gibi yalvarır. Babalarınızın hepsi böyledir, bunu inkar edemezsiniz. Ama biz sizlere büyük savaş teorisini, büyük savaş planını, büyük savaş imkanını verdik, ama sizler bunları tüketiyorsunuz. Hoşunuza gidiyor, hatta bununla gururunuzu okşuyorsunuz, ama bu sizin işiniz değil.

Bu savaşın 24 saat sorumluluğunu bile üstlenmiyorsunuz. Tıpkı yine ağa-babalarınızın babası Barzaniler gibi. Emperyalistin, bir sömürgecinin desteği olmasa, yüzbinlik orduyu da dağıtan gerçeğin içindensiniz. Ama biz böyle değiliz, bizi böyle yorumlayamazsınız. Biz 25 yıldır bu savaşın sorumluluğunu iliklerimize kadar taşıdık. Sadece lafla değil, teorisi ortada. Psikolojik-sosyolojik bütün bağlantılarıyla ilk defa bir halk savaşı bu biçimiyle ortaya çıkarılıyor ve imkanlarını kuruş kuruş, fişek fişek, silah silah hepsini biz sağladık. Ama bütün bunları çok ikiyüzlüce gözardı ediyorsunuz. Silahı eline alıyor, kutsallığını bilmiyor, silahı patlatıyor hedefi görmüyor, görse de sorumluluk nedir, düşman arkasından nasıl gelir, hiç düşünmek istemiyor. Mevzisine hiç ilgisi yok, birliğine hiç ilgisi yok, utanmadan komutan olmuş ve en acısı da hepsi kendisini dayatıyor ve bana geri adım attırmak istiyorlar. Yani dört dörtlük yenilgi -ki başı da kendisini böyle dayattı- "*ben savaşı durdurmaya geldim*" dedi, başkomutanınız. Halen anlamak için bırakmışım, sizleri de daha iyi tanımak için seyredeceğim.

Kimsiniz, nesiniz?

Anlamak her zaman hoşuma gider. İşte, onun için sizleri yaşatacağım. Şimdi bilemiyorum ben neyin başıyım? En ayak takımı işleri yapsaydım bile insan biraz düşünürdü, "*bu neyin başı, bu neyle uğraşıyor, hangi hizmeti var bunun*", çünkü günlük olarak sizleri bununla beslemeye çalışıyorum. Tek bir düşüncesi bile olmayacak savaş konusunda. Kendisinin de yürüttüğü savaş konusunda bir tane eylem, o da bu partinin binbir emekle emrine verilen değerleriyle, savaşçısıyla yapıyor. Diyor ki, "*komutan bir eylem yaptı, altı ay istediği gibi yaşama hakkı kazandı.*" Savaş teorisi bu mu? Bunu nereden çıkardınız? Ama diyor ki bu bir kültür, egemen olmuş. Utanmadan gelip bu Ortadoğu Konferansı'nda savaşı tartışacaksınız.

> **"Bu konferans, aslında içimizdeki düşmanla hesaplaşmanın en çok verilip sonuca gideceği bir konferanstır. '96-'98 yılına düşmanın dayattığı marjinalleşmeyi boşa çıkarıp sonuçlandırıncaya kadar, içimizdeki yansımalarını kökünden çözüp boşa çıkarmak ve gerçek PKK militanlığının örgütlemesini, duygularını hakim kılmak, çalışmaların özetidir. PKK'nin bütün savaş mevzilerine dayatılan kemalist anlayışlara karşı, gerçek militanlık anlayışının nasılına, nedenlerine ve olanaklarına en iyi anlam veren büyük bir sonuç çalışmasıdır."**

Zormuş ülkesine doğru koşmak, zormuş ülkesine doğru anlamlı bir savaşın içine girmek, zormuş doğru mezilerin hakkını vermek, yoldaşın hakkını vermek. Peki size kolay gibi gelen nedir? Haince, hırsızca kaçabilmek ve değer çalmak. En kötüsü de kendini nereye taşıyacak? Bu tarzı bırakmak gerekiyor diyeceğim de, ama mesele bununla bitmiyor. Biz savaştık, -bakın sizin hiç anlam vermediğiniz bu kişiliğinize büyük hürmet gösteriyorum. Sadece o Kürdistan dağlarında yürüdüğünüz için, büyük değer veriyorum. Bana göre o toprakları basan ayaklar önemlidir, onun için değer veriyorum başka bir şey için değil. Düşünceniz, ruhunuz için değil, çünkü bu ruh bana hep düşmanı çağrıştırıyor, bu bilinç bana bir kara leke gibi, -bilinç değil.

Biz Mazlumların, Kemallerin, Agitlerin ruhunu ve bilincini çok önemli görüyoruz, -Zilanların da. Bu ruh kutsaldır ve vazgeçemeyiz. Çok savaşmadılar belki, ama çok güzel duygular ve düşüncelerin kişiliği, adımıydılar ve bastıkları her yer kutsaldı. İşte, bizden bunu vazgeçirtemezsiniz. Yaptığınız oyun, onların değerini gözardı ettirmek. En çıkarmanız gereken sonuç, varsa bir ciddiyetiniz, kalmışsa sağlam bir yanınız, bu kutsal savaşımın gerçeğiyle bağdaşmayan her türlü sahteliği, bilinçsizliği, duygusuzluğu aşma kararını vermeniz gerekir. Ama samimice, ama yiğitçe olmak zorunda. Demagojiye, ödlekliğe gerek yok. Zaten adım da atmışsınız, savaşın içindesiniz, adımlar sizindir. Onun doğru düşüncesini, değerli duygularını edinmek neden zor gelsin?

Birçok eyaletimiz mi, bölgemiz mi oluyor, kendi aralarındaki savaşçıların ilişki tarzına bakın, en değme düşman kontrası böyle bir bozgunculuğu dayatamaz. Birbirini hiçleştirmeler, birbirine düşmanlık... Savaşın içindeki kontracılığı kendi kendine yapma. Hiç mevzilenememe, hiç düşmanı yanıltmama, bütün kurnazlıkları birbirine karşı yapma, düşmana karşı tek bir kurnazlık eylemini bile planlayamama, yoldaşına hiçbir şey vermeme, ama onun canına okuma... Bu nasıl bir vicdandır, nasıl bir ahlaktır? Kimsiniz, nereden geliyorsunuz? Ben ana-babamı beğenmiyordum, neden beni doğurdunuz diye? Ama sizin babalarınız o fukaralardan demek ki daha olumsuz, neden böyle doğurup büyüttüler? O mevzilerde, o savaş alanlarında, o yaptığınız tartışmalar, o birlik anlayışınız, o komuta anlayışlarınızdan esef ediyorum. Diğer alanları söylemek bile istemiyorum. Legalitede, Avrupa'da onlar bana göre ağıza bile alınmayacak basitliklerdir. Savaşçılara çok değer verdiğim için üzerinde fazla duruyorum.

Bu karar düzeyine şunu nakşetmek durumundayım: Yaptıklarınızı reddediyorum, doğruları ortaya koyuyorum. Bu tepki hareketinizin bitirilmesi gerektiğini vurguluyorum. Yine tercih sizindir, ama benden bir şey istemeyin. "*Kaçın, ben sizden, siz benden kurtuluyorsunuz*" da demiyorum. Çünkü bir savaşçılığım olacak, kaçana bir şeyler yapmayacağım, ama içimizde olup da kaçırtana da bir şeyler yapacağım. Benim hep kendime verdiğim sözlerden en önemli olanından birinin de **aldanmama** ve **aldatmama** olduğu, yine benim arkadaşlarımın emek hırsızı olamayacağı, beni kandıramayacakları çok açıktır. Ayrıca çirkin kalamayacakları da çok nettir. Zavallı kalmaları asla olamaz!

Bu arkadaşlıkta çaresizlik yok.

Karar düzeyimize katılmak istiyorsanız, ki hiç sizleri suçlamadan ve bana bu zorlukları dayatmadan tercihinizi doğru yapın diyorum. Savaş arkadaşlığı zor bir iş değil. Kaldı ki sorumluluğunuz altında binlerce şehit var. Onlara biraz saygılı olmak zor değil. O insanlar bir çırpıda unutulacak insanlar değildir, ne tez unuttunuz? Bir tanesinin bile size vereceği yürek ömür boyudur, anısına bağlılık sürekli savaştırır düzeydedir. Ama bunlar olmamış gibi bir havayla kendinizi dayatıyorsunuz, olmaz bu! Daha dün yarı askeri konsey adı altında yaptıkları toplantıdaki seviyesizliğe bakın. Alet bile olmayacağım. Laflara bak, demagojiye bak.

Savaşın bir yiğitlik işi olduğu açık. PKK savaşçılığında duygular en anlamlı olanlar kadar, gerçek bir düşüncesi olanların ve gerçekten attığı her adımın değe-

sindir. Ben bile bu büyük savaşanlara, şehitlere dayanarak, kendimi ancak onların şu ana kadar iyi bir sözcüsü, iyi bir alt hizmetlerini yürüten sıradan hizmetçisi gibi görüyorum. Başka işlerimin anlamlı olup olmaması ayrı bir husus. Savaşçılığa verdiğim anlam bu. Ama düşünün ki, en sorumlu düzeyde olanlar neler neler yapıyorlar, farkında bile olmuyorlar. En sıradan hizmetçisi bu kadar yıllarını vermiş, bunu sıradan görüyor. Ama o hiçbir şey yapmamış, her şeyi bitiş noktasına getirmiş ve kendisini bir şey sanıyor. İşte, bu çelişkiyi mutlaka çözeceksiniz.

Diğer savaş sahalarında böyledir. Halk için, sözümona diplomasi diyorsunuz, bilmem neresi, bu kelimeleri de fazla anlamdıracağınızı sanmıyorum, ama öğrenin. Bu ilkel PKK'liliği, öncülük düzeyini aşın. Aşmak iyi bir şeydir. Şu anda dünyayı kendimizi dinletecek düzeye getirdik, hem de saygıyla. En katı sömürgeciyi bile laf anlar düzeye getiriyoruz. Lütfen kendinizi sürece doğru adapte edin. Bunlar öyle kendiliğinden, sandığınız gibi sizlere sunulmuyor. Büyük savaşçılığımızın bir sonucudur, sahte komutanlığın, militanlığın değil. Bizim büyük bir emekle, büyük bir hassasiyetle düşmanlarımızı bile bir noktaya getirmemizin ve bütün duyarlı dostları yürekten kazanmamızın bir sonucudur. Biz yürekten bu savaşa insan çekiciyiz, bunları çözeceksiniz.

Madem eski, Kürtlük de demeyeceğim, düzen kalıplarını, o sülale kalıplarını, -ki beş para etmez hiçbirisi- hiç saygılı bile olmuyorum, en kutsal, namus bildiğiniz hiçbir şeyi ciddiye almıyorum, savaşçılığımda bunu cidiye alma yok. Ciddiye aldığım şeyleri de size söylüyorum. Bir şeyler verdiğime inanıyorum. Savaş konusunda, onun teorisi, onun pratiği, onun bütün olanakları konusunda. Bütün ülke mevzi haline getirildi. Bütün komşu topraklar cephe gerisi haline getirildi, dünya -ABD'si de dahil- bir cephe gerisi haline getirildi. Siz halen neden anlamayacaksınız? Bir ölüyü koysam o mevzilere daha fazla düşmanı ürkütür, ama siz çağrı yapıyorsunuz: "*Gel burayı ele geçir.*" Bu aksiliği bırakacaksınız.

Bana şu ruhu dayatıyorsunuz: "*Bu topraklarda hep işgalci kazanmıştır, hep zorba, hep hırsız, hep kaçan yaşayabilmiştir. Senin gibileri hep kaybetmiş veya kaybettirmişiz.*" Şimdi bu oyunu biraz muğlak, biraz böyle komplovari ama daha çok da ödlekçe, sinsice dayatıp beni böyle kaçırtmak istiyorsunuz. Ben kırk yıldır bunu tanıya tanıya, teşhis ede ede savaştım. Dolayısıyla bu hesaplarınız tutmayabilir.

Zaten parti içinde ve ordulaşmada dayattığınız bu düzeyin aslında düşmanın bile "*ülke biraz senin olsun, halk senin olsun*" diyecek noktaya getirilmesine karşın, siz kaçırtma hareketinizi -burada iyi niyetiniz tartışılmıyor, iyi niyet meselesi de değil, bu tarz meselesi-, bana dayatmak istiyorsunuz. Bence yanlış, vakti geçti. Hem ileri görüş, hem de ileri düzey temsilcisi olarak belirtiyorum ki, bu sizi kötü duruma düşürür veya en azından bunun çaresini bulmuşum, yazık olur size diyorum, -bırakın. Doğru önderliğe gelme, doğru askeri düzeye gelme, doğru örgütlülüğe gelme, doğru disipline, hitaba, yani asker olmak gerekiyor, her anlamda bir görevlisi olmak gerekiyor. Buna gelirseniz kaçma ve kaçırtılma hareketi durdurulmuştur, birlikte yürüme hareketi başlatılmıştır demektir.

Bugün dolayısıyla en söylenmesi gereken söz, bu işler yalan işleri değil, bu işler oynanacak işler değil. Bu işler hem askeri, hem siyasi, hem örgütsel, hem duygusal ve en güzel özgürlük işleri, özgürlük yürüyüşüdür. Bunu bozamam. Bunu söylerken düzenin göstermelik başı Demirel aklıma geliyor. "*Ben bırakmam, ben bekçiyim, ben her şeyden sorumluyum*" diyor. Ben de onun gibi konuşuyorum, ilginç! Ama o oraya konduruldu, fark çok büyük. Onun gibi yönetmiyoruz, bizim yönetimimiz çok açık.

25. yılın PKK'sini yakalamanız gerekir

Siyasi durum, parti ve parti içi durum, örgütsel durum, ordu ve savaş gerçeğimiz ve onun altbaşlıkları. Bunları madde madde tartışma gereği duymuyorum. Zaten yeterince anlatılmıştır. Mesele onun bazı çarpıcı kararları ve hiç olmazsa bu döneme bir saygının gereği olarak, hatta kendinize de çok değerli bir anlam vererek, "*ben de bu işte doğruya yatkın katılıyorum*" diyebilmenizdir. Hepinizden en yaşlısı benim. Gördüğünüz gibi coşku, heyecanla bu işin içindeyim. Daha yeni yetmesiniz ve çoğunuz kördüğüm olmuş, çözülüyorsunuz, -katılın!

Bazı deliler vardır, tımarhane kapıları açılır, nereye giderler, başını şuraya, buraya vurmaya. Kürdün kaçışı da böyledir, kaçsanız bile kafanızı her tarafa vura vura kan-revan içinde kalacaksınız. Bunu bırakalım.

Oldukça anlamlı olabilecek bir yürüyüş ve onun imkanları mevcuttur. Aklı budur. Zaten savaş aklın yaratılmasıdır. Örgüt akıldır, parti en büyük akıldır. Aklın durduğu yerde delilik başlar. Delilerin de herhangi bir yer aramaları boştur. Görünüşe göre bir sigara için ölüme atılıyor veya elin memleketinde bir şeyler görmüş, gidip orada yaşayacak. Ya da düşman sıcak çorba çağrısı yapıyor, gidip çorbaya ulaşacak, bir karı veya bir koca bulacak. Onun böyle iğrenç güdüsünü yaşamış, onu bulacak. Başka amacı yok. Çünkü aç kalacak, çünkü kimse onu öyle yaşatmayacak. Delilik dediğimiz olay işte bu.

Çılgınlık!

Delilere de fazla yüklenmemek gerekiyor. Haince ve iğrenç! Lanetli gerçeğin dışkıları gibi anlamak herhalde en doğrusu. Bu ülkeyi yaşanılır hale getirmek için bunların gerçekten soyunu sopunu kurutmaktan başka çaremiz yok. Ama tarzına göre. Eğer burada sorun daha anlaşılır taktikler olsaydı anlatırdım. İyi bir parti nasıl olunur, cümleler düzeyinde olsaydı anlatırdım. Bazı imkan, fırsatlar meselesi olsaydı, onları ortaya çıkarırdık.

Dolayısıyla biz bu baharı gerçekten baharsal olarak karşılamak durumundayız. Bahar yeniliktir, yaşama karşı yeni bir diriliştir, taptaze yaşama bakıştır, yaşama selam duruştur. Hatta gerçeğimizde sert rüzgarlarla kavrulmuş köklerin üzerinde taze filiz vermedir. Bu bahar böyle bir bahardır. Bütün baharlarımız birer umut baharıydı ve bir şeyler de verdiler. '98 daha büyük bir bahar olacak. Özgürlükle buluşmanın, özgürlüksel baharlaşmanın en çarpıcı bir oluşumudur. Neyle olmalı? İşte, bu duygularınızla olmuyor. Bu yürüyüş tarzınızla ancak baharlar çiğnenir. Bahar yaşanmaz, bahar kara kışa, kurutucu yaza dönüşür. Bunları tartışabilirsiniz. Sonuna kadar tartışın! Hatta bana göre kaçış sürecinde olanlar da tartışabilir. Hiç korkmasınlar. Çünkü onlara daha iyi yol gösterebiliriz, hiç olmazsa çok kötü bir karşılaşmayla sona ereceğine, daha anlayışlı bir gelecek çizebiliriz. İddialı olanlar vardır, halen büyük başarma hırsı olanlar olabilir içinizde, onlar doğru tartışsın.

Büyük çalışmalarla büyük tartışma gücünü yarattık. Hatta bu bileşimimiz bile bütün ülkeye yeterli, her alandaki görevlere yeterli. Ama bunun için 25. yılın PKK'sini yakalamanız gerekir. İdeolojik düzeyinden tutalım moral düzeyine, ince tarzından tutalım duygularına kadar yakalamanız gerekiyor. PKK gerçekten doğruların en çok tartışılıp kararlaştırıldığı bir hareketin adıdır ve bu büyük direnişle mümkün olmuştur. Herkes bunu söylüyor. Yeni insanın kendini bulduğu bir yerdir. Bunun için tartışın, kaçmayın, gizlenmeyin, korkmayın, bu iyi bir şeydir.

Aynı zamanda aşkın gerçekleştiği bir zemindir.

Bir sigaraya kaçılır mı? Büyük aşka, büyük tutkulara, büyük vuslatlara insanın anlam vereceği bir büyüklüktür. Büyüklük sadece bilinen iki karşı cinsin buluşması değildir. Hayır, onu hayvanlar da yapar, mesele güzel tarih çizmek, mesele ülkeye doğru yol almaktır. Ülke güzel olmazsa senin için güzel yer olur mu? Ülkende yiğit insanlar olmazsa seni kim yaşatır? Hatta sığındığın güçler, düşman bile, mümkün mü seni yaşatsın? Onlar da ülkeye bakarlar, oradaki yiğitliğe bakarlar.

> "*Savaşanlar için bilinç sorunu olamaz*" dedim. Şimdi bu karacehaletinize bakıp, eğer yeterli bilince ulaşmıyorsanız, aslında savaşmıyorsunuz demektir. Çarpıcı savaşanların bilinci çarpıcıdır. Bu kadar savaşıp da bilinçten bu kadar uzak düşmüşseniz kesinlikle savaşmamışsınız. Duygular, düşünceler savaşı olmadığı gibi, askeri savaş da yok. Kendi savaşımında düşmanını tanıyamıyor."

Bunlar çok anlaşılır hususlardır.

Yaşamı tartışın.

Hiç kimse size canınızı verin demiyor, sadece doğru yaşayın diyor. Bütün bu yaptıklarımız anlamlı bir yaşam içindir Savaşta bir teori icat etmişsiniz: Kendini ölüm noktasına getirme. Tıpkı bir eylemle kendini yaşatmak gibi. Her ikisi de yanlış. Ne bir eylemle kendimizi yaşatmak için savaşıyoruz, ne de ölüme yatırmak için savaşıyoruz. Hayır, pis ölümü boşa çıkarmak için ve basit "*şu kadar çalıştım, karşılığını istiyorum*" gibi küçük-burjuva mülkiyet anlayışını kazanmak için de savaşmıyoruz.

Sosyalistiz, sonuna kadar coşkulu, zevkli ve emek katılımını ilk aşamada esas alıyoruz.

İlke şu:

En çok başarılı emeğe göre hakkını vermek. Ama daha sonraki aşama -ki komünizm olursa ayrıdır-, herkese istediği kadar. Ama bu aşamada herkese istediği kadar olmaz, herkese emeği kadar. Yani, nedir devrimde bu? En iyi örgütleyen kimse, en başarılı savaşan kimse, kendileri için fazla bir şey istemezler. Ne isterler? **Yetki,** daha fazla başarmak için. Ne isterler? **Sorumluluk,** daha fazla değere sahip çıkmak için. Ne isterler? **Görevler,** daha fazla başarmak için. Bunun dışında bir sosyalist emek kahramanının, bir savaş kahramanının isteyeceği bir şey yoktur.

PKK'nin militanlığının tanımı budur. Kendimi yaşatayım derken, rahatlıkmış, keyfilikmiş, hediyeymiş, bir sosyalist böyle talepler için savaşır mı? Bunları bırakın, tenezzül bile etmeyin. "*Ben amansızım, duramıyorum, daha fazla düşmana yumruk indirmek istiyorum, daha fazla partileşmek istiyorum, daha fazla görevleri başarmak istiyorum*", bunları isteyin. Eylem de yaptığınızda "*bak becerebiliyor, demek ki bu bana göreve uygundur*" dedirteceksiniz. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yanı yok.

Savaşta istemek, talep etmek bu temelde olur. Bir de "*gittim ölüme*" diye bir durum yok. Ölümü düşman dayatmıştır. Doğal ölüm, ölüm değil zaten. Ama bizim reddettiğimiz, hem yaşamsal, hem ölüm boyutunda kabul edilmemesi gereken bir yaşam var ki, işte bu dayanılmaz bir ölümdür. Biz bunları ortadan kaldırmak için savaşıyoruz. Yani savaş yaşam savaşı, özgürce, anlamlıca ve ölümü de ortadan kaldırmak içindir. Bu ölüm teorisi düşmanın ölüm teorisidir. Yaşam tarzı da düzenin yaşam tarzıdır. Sizler bunlara sahip çıkıyorsunuz. Bunlar çok tehlikeli. Örgütün yaratıcılığını durduruyor. Bırakın bunu, zor da değil. Sizi uyarma gereği de duymuyorum.

Yakışmayanı, anlamı olmayanı neden ısrarla dayatıyorsunuz? Anlaşılması zor mudur? Görevler, siyasi, örgütsel, askeri boyutuyla neler neler... Eğitim, diğer bir sürü faaliyet, lojistik... Bir çoban bile azığını nasıl hazırlayacağını, ağustos böceği bile kış hazırlığını yazın nasıl yapacağını bilir. Yapmayın, bunları bana tartıştırmayın. Yaptığınız ağustos böceğinden daha geri bir durum. Bu ölüm ve yaşamın tersinden okunmasından böyle oluyor. Bırakın bunları! Doğaya bile ters. Bakın etrafınıza; kuşlar, tilkiler, kurtlar sizin gibi mi yaşıyor? Bu kadar terslik yeter artık. "*Ben bu ülkeye gelemem, ben özgürlüğe gelemem, ben tarihe gelemem, çünkü ben kaçırtılmışım, ben düşmanın eşeği olmuşum.*" İşte, bunun ardındaki teori budur. Bu kadar insafsızlık yapmayın, tersinden lanetliliği kendinize layık görmeyin.

Örgüt işleri, yoldaşlık işleri güzel işlerdir. Yoldaşıyla iyi anlaşmak, yoldaşıyla işbölümü yapmak hep sizi güçlendirir. İşbölümü yapmak, gücüne göre herkese iyi görev vermek güzel. İşte, bunun neresi bozulacak, neresi anlaşılmayacak. Düşmandır değil mi birliği bozan! Tek tek bırakıp, hepsini en kolay yönetir duruma getiren veya canına bile kasteden... Peki neden düşman işlerine talip oluyorsunuz? Örgütü zayıflat, komite olmasın, kolektif karar olmasın. Zayıflattığın oranda sırtına bin. İşte, düşman yöntemi. Zaten zayıf olacağınız kadar zayıf kalmışsınız. Bir de kendi ellerinizle mi bu partinin imkanlarıyla her şeyi zayıflatacaksınız? İzanla da, ahlakla da bunun izahı mümkün değil. Bu bir düşman tarzı, kontra tarzı.

Anlaşılır doğruları sahiplenin

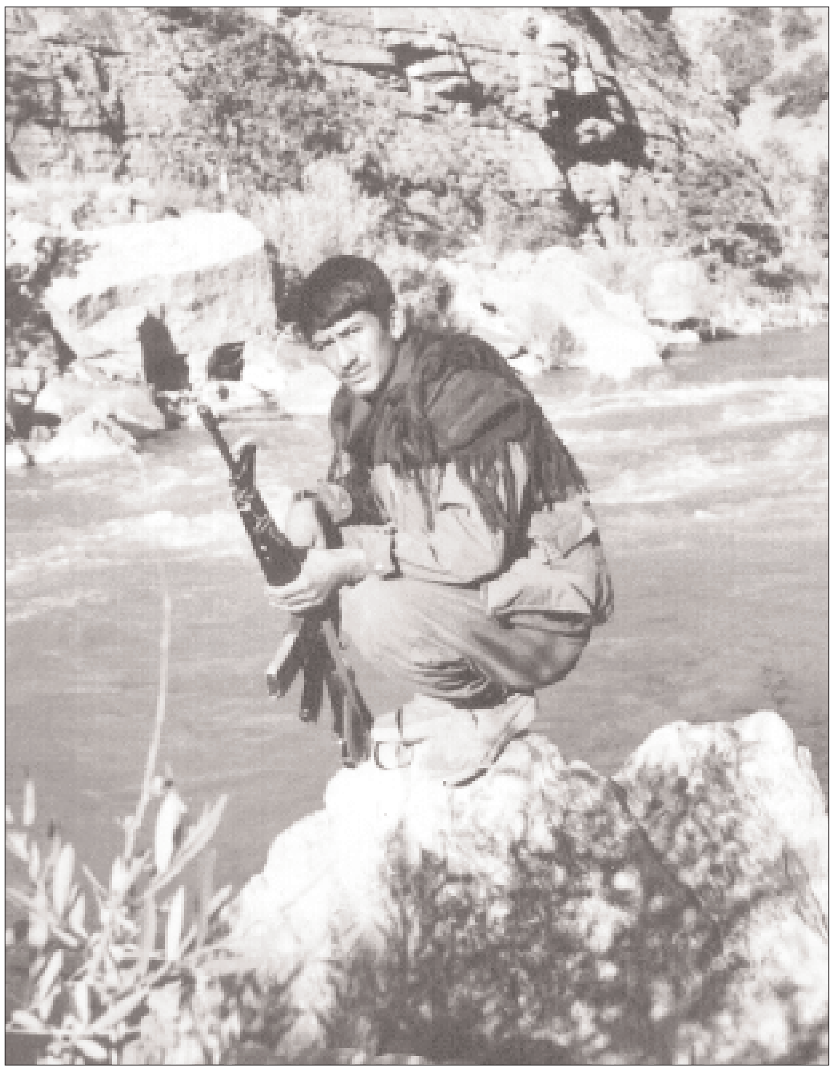
Askeri taktikleri de tartışın: Gizlilik, çok gerekli bir şey değil mi? Kendini alem yapmanın ne anlamı var? Bir mangalık güç bir dağı kurtarır. Kalkıp da düz köye inmenin ne anlamı var? Düşmanı korkutacak tarz bellidir, bir an düşünseniz bile tespit edebilirsiniz. Donkişot gibi, Donkişot'ta böyle değil, ona da hakaret etmeyin. Yeldeğirmenlerine saldırı; tepeler, karakollar savaşı... Zaten en büyük tekniği de dünyadan harıl harıl alıyorlar. Yerin altını-üstünü beton yapmış, nasıl ele geçireceksiniz? Ama ufak bir kurnazlık, çaktırmadan bir yerden onu canevinden vurmak... Böyle sonsuz ve öz taktikler zor mudur? Ama yaptıramıyoruz. Kürdistan dağlarına ta Kardukyalılar zamanı, yani 2500 yıl önce geldiklerinde derler, mancıklarla taşlar önce yuvarlanır ve sapanlarla uzaktan vururlar. Yani en eski yöntemleri bile uygulasanız, şu anki yöntemlerinizden kırk kat daha başarılı olursunuz.

Ya öfkeden, ya kahkahadan patlayabiliriz bu terslikler karşısında. Savaş, yaşam istiyorsunuz, ama abc'esine de uymuyorsunuz. Avrupa dünyayı sömürerek yaşıyor, şimdi Avrupa'ya gidip yaşayacak mısınız, gel de işin içinden çık. Demek ki en büyük kararımız, her düzeye dayattığınız bu terslikleri durdurmaktır. Bazı çok çarpıcı doğrular var, baksanız hemen anlarsınız.

Anlaşılır doğruları sahiplenin!

Demek ki, reddedeceğiniz kararlarla, benimseyebileceğiniz kararları burada çarpıcı bir biçimde ele almalısınız. TC'yi, Kürdistan'ı tartışın. Kuzey'ini, Güney'ini, eyaletlerini tartışın. Emperyalizmi tartışın. Kriz var bölgede bizi çok ilgilendiriyor. Bütün bu yönlü raporlarımı kapsamlı vermişim, isteyen okuyabilir. Reddedilecek hususlar çok çarpıcı, red kararlarını müthiş geliştirin. Olumlu, kabul.

Kararlar çok nettir, alın alabildiğine. Her yönlü, örgütsel, siyasal, düşmana karşı ve onun özel savaşımına ilişkin, onun düzen yaşamına dair, yine ordu, savaşın bütün esaslarına dair yanlışlıkları mahkum, doğruları da egemen kılma kararları... Sosyal yaşama ilişkin, hatta kültürlü yaşama ilişkin de kararlar alabilirsiniz. Nedir kültürlü, sosyal yaşam? Hatta ekonomiye kadar, ekonomik olarak en iyi nasıl yaşayabiliriz, zor değil. Kültürlü, terbiyeli, güzel yaşama kararı. Bunları çok iyi çözümledik bu çalışmalarımızda. Aileyi çözdük, erkeği-kadını çözdük, duyguları çözdük. Rededilmesi gerekenler var, reddetme kararlarıyla karşılayın. Doğruları var, doğru kararlarla karşılayın. Gerçekten bu sosyal savaş alanı da çok çarpıcı ele alınmıştır. Çok bayıldığınız o duyguların red ve kabul ölçüleri ortaya konulmuştur. Kadın ve erkeğin kabul edilebilir gerçekleri ortaya konulmuştur. Reddedilecek aileyle girilecek yaşam netleştirilmiştir. Çok açıktır ve bu konferans en çarpıcı karar süreçlerini burada örnek düzeyde alabilir. Sosyal boyutuyla bireyi müthiş çözümledik. Kadını, erkeği, aileyi ve en önemlisi de aşkı çözümledik. Cesurca tartışın ve cesareti de verdik. Hatta güdüleriniz; açlık ve cinsel güdüleri de çözümledik. Bunlar hakkında da karar alabilirsi-

niz, hiç ayıp değil. Nasıl karın doyurma, nasıl cins, cinsellik hepsi hakkında karar da alın, hakkınızdır. Ama haince ve çirkince olmasın ve güzelce olsun. Neden olmasın ki?

Burada yüzyılların, binyılların kaybedilmiş yaşamını çözdük. Eski tanrı ve tanrıçaların toprağından, cüceliğe kadar süreci çözdük. Adı yıldızla özdeşleştirilen İştarlardan Zilanlara kadar bir süreci de yarattık. Gerçekten sevmek mi istiyorsunuz, gerçekten kendinize derin bir duygu dolu yaşam mı yaratmak istiyorsunuz, onu da doğrularıyla birlikte ortaya koyduk. Bunları sadece ortaya koymakla kalmakdık, sizleri böyle yiyebilir, içebilir duruma kadar geliştirdik. Artık bu konuda da dürüst olun, doğru konuşun ayıp değil.

Şimdiye kadarki yaşam çirkindi. Şimdiye kadarki yaşam korkunç kirletilmişti, işte biz bunu temizledik. Onu kirletmeyin artık, ona doğru karar, doğru moral değerleriyle karşılık verin.

Kendi içinizde çok içeriksiz ve haince duygulara kapılmaktan tutalım güdüleri en kontravari başkaldırılara dönüştürüyorsunuz. Avrupalılar bile rönesansı yaratırken, işte bugünkü kullandıklarını ve güçlerinin temelini atarken, bizim bir çırpıda burada yaptığımızı onlar yüzyıllarca yapmışlardı, ama sonuçları onları güçlü kılmıştı. Bizim hainlerimiz, yaşam çirkinleştiricilerimiz, yaşamı korkunç perdeleme güçlerimiz, tarihimiz de karabasan gibi. Biz bütün bunları çözdük ve bu sizin için büyük bir açılımdı. Cinsinizin, soyunuzun üzerindeki bütün karabasanları kaldırdık. Bu da yiğitçe bir çalışmaydı. Bunu istismar etmeyin, bunun üzerinde dedikodu yapmayın, bununla kendinizi, birbirinizi kaçırtmayın. "*Yaşam onurudur, cinsimizi anladık, soyumuzu anladık, güzelliği anladık, hakkımız olanı, yaşanması gerekeni kavrıyoruz, onun savaşla bağlantısını kurduk, örgütle bağlantısı çok çarpıcı*" deyin. Bunlar hakkında doğru kararlarınız olsun. Red kararları, kabul kararları. Kötülüğe ilişkin karar, iyiliğe ilişkin karar, çirkinliğe ilişkin karar, güzelliğe ilişkin karar, hepsi mümkündür.

Böyle büyük bir kararlaşma süreci zirvedir. Bu alan çalışmalarımız da bu konuda bütün alanların en ilerisindedir. Oldukça şanslı ve imkanları yüksek olan bir durumu yakaladığımız kesindir. Büyük bir çabayla kişilikleri sadece eleştiriye-özeleştiriye çektik demeyeceğim, itirafa doğru aldık. Adeta psikolojik-sosyal temelde kişi burada kendini kustu. Yani bütün pisliklerinden, içindeki köhnemiş duygularından, aslında düşünme de değil, toplumsal gerçekliğin çok dışında olma noktasındaki kişiliği çözdük. Bu itiraftı, artık halkımız da kendini itiraf ediyor. İtiraf düşman karşısında olursa kötüdür, ama kendi kendimize karşı olursa iyidir, yani iflah olmak, ıslah olmaktır.

Müthiş eleştiriyim, tarihin en büyük eleştirmeniyim

Sizler eleştiriyi tek boyutlu olarak kullanıyorsunuz. Eleştiriyi sadece yıkma, bir kötülüğü bahane edip canına okuma olarak anlıyorsunuz. Eleştiri, yıkılması gereKeni yıkmak kadar, onun yerine konulması gerekeni de -kesin, anı anına birlikte

> **"Halkın bağlı olduğu güç en büyük güçtür. Şimdi gelen soruyor: '*PKK'de, orduda durumunuz nasıl?*' demiyor, '*bu halk neden size bağlı?*' diyor. Elbette biz halkımızın sadık, bağlı evlatları olduğumuz için, lafta değil, özde ve bütün yaşamımızda onun ihtiyaçlarına göre kendimizi ayarladığımız için bu halk bize bağlıdır ve yıkılmaz bir bağlılığı var. Kırk tane PKK satsa da kendini, ihanet etse de, bu halk yine bağlı."**

geliştirilmesi gereken bir yaklaşım yöntemi olarak düşünülmeli-, insanı gülçendirme yöntemi olarak geliştirmektir. Bir partiyi bununla güçlendirme yöntemi, hatta bir halkı, bir orduyu da bu silahla böyle ele almak gerekiyor. Bu konuda vahim hatalar içindesiniz. Her şeyden önce özeleştiriyi düşman karşısında bir itiraf gibi yapmak doğru değildir. Benim de ayıplarım var, bu anlamda ben iyi bir itirafçıyım, ama onun yerine daha iyisini koymak için yapıyorum. Çünkü doğduğumuzdan itibaren pisliklerle doğmuşuz. İtiraf kaçınılmazdır. Ama bu başkalarının zoruyla değil, kendimizi ıslah etmek içindir.

Eleştiri yıkmak için değildir, eleştiri şurası kusurlu, al şu iyidir, onun yerine koy demektir. Ama şimdiye kadarki gerçeğinize bakıyorum, eleştiriyi -eleştiri de değil-, suçlamayı birbirlerinin canına okuma hem de haksız bir biçimde yürütüyorsunuz. Bunu bırakmak lazım.

Müthiş eleştiriyim.

Tarihin belki en büyük eleştirmeni benim, ama gerçekten yüzde bir tutulacak yanı kalmış insanları yapan da benim. Bu çok açık, bunu dünya görüyor. Bu halkın tutulacak çok az yanı var, sizin de tutulacak az yanınız var. Ama dikkat edin, ölü gibi gelen buradan müthiş güçlü çıkıyor. Buradan bir fedai gibi çıkanı da eleştirip suçlama adı altında komutanlarımız öldürüyor. Bu düşmanlıktır, böyle yapılamaz. Hiç kimse içimizde eleştiriyi böyle kullanma hakkına sahip değildir ve en ağır bir suç olarak görülmek durumunda.

Herkesten daha fazla hem eleştiri gücüyüm, hem de eleştiriyle insanları öldürebilirim. Çünkü ben en ufacık bir eleştiri yönelttiğimde herkes bana, "*bizi öldürebilirsin, haklısın*" diyor. Ama dikkat edin, yüzde bir tutunacak yanı olanları, bir yığın haini, gafili halen yaşatıyorum. Belki de yüzde bir kurtarılacak yanı var diye. Ama siz yüzde doksan sağlam olan adamın yüzde bir zayıflığını yakalıyorsunuz, onu onunla öldürüyorsunuz. Bu büyük bir zulüm, büyük bir anlayışsızlık, yapmayanınız da kalmamıştır.

İçinizde konuşan düşmandır.

Bir kusurla bir insanı öldürmek ve doksandokuz iyilikle onu değerlendirememek, büyük bir yöntemsizliğiniz de demeyeceğim, büyük bir karaçalma, insanı kovma tarzınız oluyor. Burada sizi çok iyi eğittik. Öyle eleştiriler yaptık ki, gördüğünüz gibi, eğer benden gizlemeseydiniz, o kaçış kişiliklerinizi bir günde halledebilirdim. Benim pratiğimde çok sınırlı da olsa, ilgili olan bir kişiyi tuttuktan sonra bırakmak yoktur ve o insan ancak melekleşebilir, başka bir şey gelişmez o insandan. Ama kendi yöntemleriniz, uydurmalarınız maalesef düşmanı da gözümüzün içine kadar tehlike olarak dayatıyor, ama kurtarılacak birçok değeri de yerle bir edip kaybettiriyor.

Eleştiri-özeleştiri gerçeğini bilince çıkarın. Birbirlerinizi sözümona bu silahla vurmadan önce, bu silahın niteliğini doğru kavrayın. Toplumumuz zaten sizi fitne fesada boğmuş. Eleştiri adı altında göz çıkarma hareketleri dolu. Bir de kusurlu olmayan olmadığı için hemen herkes birbirini öldürmeyi mübah görüyor. Bu çok tehlikelidir, günahtır. Bunun için eleştiri silahını, en etkili silahlardan biri olarak, önce iyi öğrenmek, ama en ağır operasyonları yapan bir hekimin inceliğiyle kullanmak gerekir. Tıpkı hekimin ufak bir bıçağı yanlış kullanması sonucu damar kesilir ve hasta elden gider ise, eleştiri silahı da böyle bir olaydır. Yerinde kullanmadın mı kişiyi öldürürsün. Bu silahla birbirinizi ameliyat edeceksiniz. Yani en hasta yerinden vurup, akıtılacak irin varsa akıtacak, temiz kan gerekiyorsa, onu yerine koyacak ve böylece sağlığa kavuşturacaksınız. Bu silahın anlamı, tanımı, kullanılması bu çerçevededir. Kime burada ne kadar gerekiyorsa, başka yerde ne kadar gerekiyorsa kullanın.

Özeleştiri itiraf, eleştiri yerine bir şeyler koyma. Ve bununla mutlaka hainse açığa çıkar, iyiyse açığa çıkar, hastaysa sağlığa kavuşur, zaten ölmesi gerekiyorsa ölür. Etrafına mikrop yaymaz ve çok kişiyi de böylece düşürtmez, öldürtmez. Birisi sürekli öldürtüyorsa herhalde sağlar adına ona ölüm hakkı yerindedir. Suç ve cezayı da biz böylece değerlendirmeliyiz.

Yargılama, eleştiri-özeleştiriden sonra pratikleştirilmesi gereken bir husustur. Yani, artık kişinin durumu eleştiri-özeleştiriyi aşmış, bu silahla tedavi edilemiyorsa, ona uygulanacak yöntem daha değişiktir. Artık o kişi bir partili değil. Örneğin son kaçış kişiliklerine baktığımızda veya birçok alanda partiyle bağlarını çoktan koparmış ve ona saldırı halinde ise, yıllardır kötülük yapmışsa ve biraz teşhis edilirse, aslında bir hain gibi fırsat kolluyorsa veya partileşemeyecek kadar hastaysa, siz buna yanlış yöntem dayatıyorsunuz, eleştiri yöntemi buna uygulanmaz. Yani enterne edilmesi gerekeni, bir hastalık yayan mikrobu veya her an tehlikeli olabilecek bir öğeyi eleştiri silahıyla sadece alevlendirirsiniz ki, nitekim öyle olmuştur. Enterne edilecek, çünkü tehlike yayıyor, kaçarsa daha da yayabilir. Sağlığı hiç yerinde değil, bir de ihaneti var muhtemelen. Ona uygulanacak yöntem yargılama yöntemidir.

Suçunu teşhiş edeceksin, bu bir hainse ne zaman kopmuş, nereye kaçmak istiyor? Hastaysa neden girmiş bu partiye? Kim ve kendisini nasıl kandırmış? Hainse daha sıkı tedbir alırsın. Mesela bazılarını anında yaptırıma tabi tutarsın. Bazılarını uzun süreli bir islahata tabi tutmak gerekebilir. Bazılarını bir köşeye bırakmak gerekir. Bazılarını burada bırakmak, bazılarını hiç bırakmamak gerekir. Çünkü teşhis yetersiz. Her gün mikrop yayan birisini neden burada bulundurdunuz? Çok açık teşhis edildiğinde bir hain olduğu, çoktan değerlerden koptuğu ortada. Bir de hiç değerlerle birleşemeyen birisini niye tuttunuz? Demek ki teşhis, tedavi ve yargılama yaklaşımlarınız büyük yetersizlikler içeriyor. Bunlar partimiz içinde çok. Partimizin içine, savaş saflarımıza açık kontradan tutalım bir yığın gafil, serseri geliyor. Hatta hırsızlık yapmak için gelenler az değil, hatta bir gün paşalık için her şeyi yakıp yıkmaya hevesli olanlar da var. Kendi egoizmini tatmin etmek için, bütün bir örgütü ayaklar altında çiğnemek çılgınlığında olanlar bile var. Hatta kendini tatmin edip bütün mevzileri peşkeş çekmeye yatkın tipler de var.

Aslında neredeyse bütün PKK'yi yargılamaya tabi tutmak gibi bir gerçeğiniz var. Bu beni derinden derine düşündürtüyor. Eleştiriyi kullanıyorum, ama gördüğünüz gibi yetmiyor. Yargılama diyorum, ama suçu etrafa o kadar bulaştırılmış ki, neredeyse suçun bulaşmadığı kişi kalmamış. Zaten sahte komuta tarzı da böyle yapılıyor. Kendisi bütün kurallarla oynadıktan sonra savaşçısını da kurallarla oynatıyor. Yani yanlışlarla hareket ettiriyor, diğerleri de ona bakıyor, böyle bir suç yumağı oluşuyor. Kurtuluşu şurada buluyorlar: "*Hepimiz birbirimize benziyoruz, hepimiz kural düşmanıyız, parti kimi yargılayacak? Yargılasa ceza verse kimse kalmaz.*" Şimdi en büyük kurnazlığınız bu, yargılama konusu olmamak için bulduğunuz icat bu. Yani herkesi suça bulaştırma. Askeri suç, siyasi suç, örgüt suçu, duygu suçu, hem de yıkıcı tarzda ve bir örgütü bitirecek cinsten. Bunun altına sığınıyorlar. Çünkü, "*örgüt bana gelse diğerine de gitmek zorunda, ortada da tek sağlam kişi olmadığına göre hepsine gitmek zorunda, örgüt de herkesi yargılamayacağına göre, ben kendimi kurtardım*" diyor. İşte en iyi kurnazlıklardan birisi de bu. Bu iyi bir kurnazlık mı? Olmadığı açık.

O kadar sinsice ve o kadar zavallıca bu yöntemi yaygınlaştırmışsınız ki, kurtuluşunuz bunda. Bunu bırakmanız lazım. Bu kendini iyi kurtarma, aklama yöntemi değil. Bununla insan hiçbir şey kurtaramaz. Bu bir çizgi dışılıktır. Gördüğünüz gibi çizgi savaşımını veriyorum. Parti çizgisi esastır, parti çizgisinin teminatı vardır, rezervleri, yedekleri sürekli oluşuyor ve çizgiyle oynayanlar, çizgiyi yanlış yumak suç çizgisi durumuna düşürenler, hesabını da veriyor ve siyasal tedbirlerle birlikte yarın hesabını daha da verecekler. İncir çekirdeğini doldurmaz beyincikleriyle siyasette oyun oynamak, en basit yöntemdir ve vazgeçin diyorum.

Derin örgüt suçlarını her boyutta işlemeyi bırakın. Çizginin gerçek bir uygulayıcısı olun, ancak bununla büyüyebilirsiniz. Merakınız, endişeniz, tasanız hep çizgi düzeyinde olmalı. Çizgiye bağlı olmayan bir kişi ağzıyla kuş yakalasa hiçbir şeydir. Kürdistan'da çizgi demek okyanusta tek yaşam kaynağı olan bir gemide yolalmak gibi bir şeydir. Gemiyi, yani çizgiyi boşa çıkarmak, nasıl sizi okyanusun dibine düşürürse, köpek balıklarına yem yaparsa, çizgisizlik uğruna verdiğiniz savaş da sizi yem yapar. Ben bile amansız bir çizgiye bağlılık temelinde kendimi yaşatıyorum. Bıraksam bu çizgiyi, gerçekten yem olacak. Benim korkunç çizgi savaşçısı olmamın nedeni; başta can güvenliğim olmak üzere, bunun gücünü, örgütünü yaratıyoruz ve gördüğünüz gibi ilk defa tarihte bu bizi ve halkı yaşatmıştır. Bundan dolayı çizgiyle oynamayı artık bir tarafa bırakın. Bu ağır bir suç durumudur. Çünkü askeri çizgiye karşı hepiniz suç konumundasınız. Örgüt çizgisine, hatta yaşam tarzına karşı suçlar hemen her boyutuyla yoğun. Örgütlü yaşama, disipline gelmeme suçu... İnsan böyle olsa olsa suç pisliği yumağı olur ve bu yüzdendir ki kişiliğinizi mahfediyorsunuz.

Suçlu yaşamak marifet değil, suçlarından arınmak değerlidir!

Bütün bu ağlayışlarınızın altında suçluluk durumu yatıyor. Sızlanmalarınız, çaresizliğiniz suçla bağlantılı. Suçu olmayanlar çaresiz olamaz, ağlamaz, sızlamaz. Nerede ağlayan bir çaresiz varsa, orada bir suçlu göreceksiniz, bir zavallı göreceksiniz. Yargılamada gerekeni yapmış ve başı dik çıkmış olanlar hiç ağlamaz ve hiçbir zaman güçsüz değildirler. Bu anlamda yargılama, doğruların adalet kefesine vurulmasıdır. Yani teori-siyasi, askeri çizginin adaletli bir biçimde onaydan geçmesi, kendini aklaması, adaletin tecellisidir. Adaletin terazisinden geçemeyenin demek ki, teorisi yanlış, siyasi, askeri çizgisi yanlış ve adalet terazisinde de dengeler altüst olmuştur. Yani adaletin yargısında suçlu olduğu ortaya çıkmıştır ve dolayısıyla ağlar, sızlar, yalvarır ve "*beni öldürmeyin, bana bir hak daha tanıyın, bana biraz yaşam hakkı*" der. Bütün bunlar bir suçlunun acı itiraflarıdır ve maalesef içinizde bu acı itiraflardan, ağlayış, sızlamalardan uzak olan birisi var mı?

Demek ki, siz adaletin terazisinde kendinizi tartmaya geldiğinizde daha suçluluk durumunu bile aşamamışsınız. Örgüt size bu konuda bir şans veriyor, bu şansı doğru değerlendirin. Çünkü tarih karşısında ilk defa alnımız ak, kendimizi yargılamadan geçirmiş ve "*insanlık içine girebilir, insanları temsil edebilir, hakkı vardır*" dedirtebilir noktaya getirmişiz. Sıradan bir gelişme değil, ilk defa gerçekleşen bir gelişmedir. Yürekli gelin, sizden fazla bir şey istemiyoruz. Uluslararası hukukta yerimiz yok, bak bunun içine sizi koyuyoruz, hatta düşman anayasasına bile sizi koyacağız. Kendi hukukunuz var, oluşuyor, bunun içine gireceksiniz. Neden buna karşı direniyorsunuz? "*Hukuksuz alıştırılmışız, bizde hukuk denilen olaya yer yok, örgüt hukuku da hiç mümkün değil, ulusal hukuk olmayacak.*" Bunlar yanlıştır.

Muazzam direnişimizin bir sonucu da adaleti gerçekleştirmektir. İnsanlık adaletini, ulus adaletini, yani ulusal, özgürlük ve bir halkın, bir bireyin hem haklarını hem demokrasisini. Bunlar aynı zamanda hukuki kavramlardır ve bunları gerçekleştirme düzeyine getirmişiz. Önce örgüt içinde, sonra bütün halk içinde, hatta uluslararası alanda böyle bir hukuka anlam vermek, onun gereklerine kendimizi alıştırmak, yani hukuklu bir kişi olarak, halk olarak, ulus olarak ve gerçekleştirilmiş bir kimliğin sahipleri olarak yer alacaksınız.

İki doğru söz söyledim, bugüne geldim

Demek ki parti ve ordu olarak, parti içi ve askeri savaş sorunlarımıza bu çalışmalarımızda, bu Ortadoğu Konferansımız'da gerçekten en çarpıcı bir tartışmayı, derin anlamayı, kararlılık düzeyini yakalamayı iyi sağlıyoruz. Bunu değerlendirmek partimiz açısından çok önemli bir gelişme olacaktır, olmuştur. Adeta bunu resmileştiriyorsunuz. Ayrıca halkımızın cephesel gelişimi açısından da böyledir. Dikkat ederseniz son gelişmeler bunu gösteriyor. Halkımız dünyanın neresine savrulursa savrulsun, serhildan halinde olan bir halktır. Bütün metropollere taşırıldı, orada zaten diri bir halk olduğu ortadadır. Aldığımız tedbirler halk için de geçerlidir. Biz savaşan bir halkı her şeyden önce esas aldık ve bu iddiamızdan vazgeçmemek kadar halkımıza ulaşabildik.

Önderlik, parti halk için dedik.

Esas halkın bilinci, halkın direnişi be-

bağlamış durumdayım. Çünkü halk bana bağlı.

Halkın bağlı olduğu güç en büyük güçtür. Şimdi gelen soruyor: "*PKK'de, orduda durumunuz nasıl?*" demiyor, "*bu halk neden size bağlı?*" diyor. Elbette biz halkımızın sadık, bağlı evlatları olduğumuz için, lafta değil, özde ve bütün yaşamımızda onun ihtiyaçlarına göre kendimizi ayarladığımız için bu halk bize bağlıdır ve yıkılmaz bir bağlılığı var. Kırk tane PKK satsa da kendini, ihanet etse de, bu halk yine bağlı. Reel sosyalizmin büyük kusurunu biz daha şimdiden gidermişiz.

Partiye değil, halka göre.

Partinin, bürokrasinin değil, halkın çıkarlarını esas alıyoruz. Esasta bu araçları halk için yaşatma ve geliştirme, böylece pis bir bürokratizme yenik düşmeme, önderlik tarzımızın en büyük çalışmasıdır.

Bundan çıkaracağınız sonuç, ancak bu halka layık olunur. Parti de, hepiniz de bir yerde halkın kurtuluşçularısınız. Bütün eyleminiz son tahlilde bu halkın kurtuluşuna bir araç olmaktır, bir hizmetkar olmaktır, yoksa kendimizi kurtarma değil. Siz şunu yapıyorsunuz: "*Önce kendimi kurtarayım*", işte bu yanlıştır.

Halkın kurtuluş düzeyine bir şey veremeyenin, kendini kurtarması sözkonusu olamaz. Kendi pratiğime bakıyorum, halk adına iki doğru söz söyledim, bugüne geldim. Bu halkla birlikte hem kendimi kurtarıyorum, hem de halkı kurtarıyorum. Ne kadar içiçe, ne kadar büyük bir bağ, büyük bir güç. Bunu artık anlamanız gerekiyor. Can telaşıyla sizler sürekli kendinizi kurtarmayı nereden çıkardınız? "*Yarab bana, hep bana*" kimin ideolojisi bu? Hatta halk üzerinde baskı aracı olmuşsunuz. Halk bağları parçalanıyor, halkın duygularıyla oynanıyor, hepsi de partililik adına, orduculuk adına.

Bizim en temel görevimiz; bütün parti faaliyetlerinin, ordu faaliyetlerinin özü halka ulaşabilme, halkı örgütleyebilme, halkın iradesini ve ordusunu başta ideolojik ve siyasi anlamda ortaya çıkarma, halkın moralini sağlam tutmaktır. Bu yönüyle çok sağlam bir tartışma yapın, kusurlarınızı ortaya koyun, yanlışlarınızı red, kararlarınızla doğrularınızı kesinleştirin. Sıradan bir kararlaştırma düzeyi olamaz. Bu yönlü eksikliklerinizi, günahlarınızı çok ve ısrar ederseniz iflah olamazsınız.

Halkın yumruğu en şiddetli yumruktur.

Partinin silahına dayanıp da halkın karşısında ağalık taslamak akılkarı değildir. Ben bile sıradan bir aileye gittiğimde tiril tiril titrerim, ona mutlaka layık olmak veya ona gerekli olan birisi olduğumu kanıtlamak için her şeyimi ortaya koyarım. Halk böyle değerlendirilmesi gereken bir olay. Ama sizler gidiyorsunuz Türk jandarmasını aratmayan bir biçimde yük oluyorsunuz. Neymiş de zayıfmış. Siz gücü halkı zorlamak için mi kazandınız? Bu güç halkın gücü. Ben gücümü halktan aldım ve bu halk bizi besliyor, ana odur. Siz onlardan aldığınız gücü onlara karşı kullanıyorsunuz. Peki bu kemalizm değil de nedir? Bu her türlü burjuva ideolojisinin, feodalizmin özü değil midir? Tüm despotların tarihi böyle başlamamış mıdır? Bunları bırakacaksınız. Nerede bir PKK'li, orada halkın bir iradesi veya halkın can-ı gönülden bağlandığı ve halka bir şeyler veren bir kişi. Halkın içinde böyle yaşayabilirsiniz. Tersini yaparsanız ne olur? Halk düşmanlarına ne yapılırsa o yapılır. "*Vay ben güçlüydüm, vay ben otoriterdim*" o otoriteyi git düşmanına karşı göster. Bu otorite halk için değil, düşman içindir. Bu zorlama halkı değil, düşmanı zorlamak içindir. Halka yürekle, pamuk eldivenle yaklaşılır, sizin gibi değil.

Maalesef halka karşı suç teşkil eden çok sayıda davranışlarınız, uygulamalarınız var. Tıpkı orduda, parti çekirdeğinde olduğu gibi. Sıradan bir halk ilişkisine büyük değer biçeceksiniz. Düşman zaten en çok bu noktada sizi yakalamıştır ve şu anda generaller bile halkın elini öpüyor. Çocuklarını omuzluyorlar, oyuncak veriyorlar, şeker veriyorlar. Çünkü biliyorlar gerilla bu anadan koparsa, hiçbir güç o gerillayı yaşatamaz. Ama bak siz bu silahı kendi elinizle düşmana veriyorsunuz. Hızla, yeniden bu silahı kazanmanın çaresini, tedbirlerini, kararlarını ve en ufacık bir ilişki fırsatını alın değerlendirin.

Uluslararası zemin, diplomasi deniyor, şimdi bir gelişme var. Bu gelişme genelde parti ve savaş gerçeğimizin bir sonucudur. Yine uyanan, cepheleşen halk gerçeğimizdir. Bazıları bu sahayı kullanmak istiyor. Hatta içimizdeki bazı aydınlar bile şu devletin yedeğine girmek istiyor veya kendini bu devletin veya örgütlerin nezdinde bir yetki sahibi olduğunu bilerek hareket ediyorlar, bunlar yanlış. Diplomasi tam tersine PKK militanlığının en hassas hareket edilmesi gereken sahasıdır. Gerçek PKK kişiliğini en donanmış, en terbiyeli bir biçimde yansıtma yeridir. Çünkü karşısındaki taraf onun düşüncesine değil kişiliğine bakar. Çünkü kişilik aynadır. Onun kişiliğinde örgütü görür, halkı görür, amaçlarını, taleplerini görür. Bundan dolayı söylenecek her söze, her mimik hareketine bile dikkat edilmesi gerekiyor. En güçlü elemanlarını, bilinçli elemanlar kullanırlar. Yani en bilinçli, en duyarlıları, bir çırpıda insanları anlayanları kullanırlar. Karşındakiler süper gibi, bu yüzden sen de süper gibi olmaya çalışacaksın.

Diplomasi kolay bir faaliyet değil. Şu anda en zorlandığım faaliyettir. Bir devlet yetkilisiyle görüşme yürütmek benim için en ağır işlerden biri olur. Bir hafta önceden onun krizine girerim. Ama sözümle de kazandığım bir devlet yetkilisinin şahsında büyük gelişmedir. İşte, ufak bir adım sana dünyayı, bir ülkeyi açar. Bu nedenle önemlidir ve hakkını vermek esastır, vazgeçilmezdir.

Savaş gerçeğimizde ayrı sanat olamaz

Düşmanın her düzeyde olduğu gibi, alışagelmiş sanat tartışmaları var. Bu alanlar hassas ele alınması gereken incelikteki alanlardır. Düşmanın her yerde olduğu gibi bu alanda sanatsız, hünersiz bıraktığı da bir gerçektir. Hatta bozduğu, asimile ettiği çok açıktır. Ortadoğu'daki kişilik çok çirkin, dili yok, olsa da kekeme, hiç konuşamıyor. Edebiyatı yok, olsa da düşmanının ağzıyla. Bir estetiği yok, çirkinlikler abidesi.

Şimdi hünerli, edepli, estetik olmak, giderek kendini gösteriyor. Hitaptan tutalım fiziki bir duruşa kadar, can alıcı bir edebi yorumdan, bir anlatım hikayesinden, güzel bir resimden tutalım, hatta doğaya en güzel sanat ülkesine, halkına hem hüzünlü, hem güzellikli, hem acılı, hem coşkulu bakma gücüdür. Edebiyatın özü budur, sanatın özü de budur.

Doğasına, insanına, tarihine ve geleceğine en güzel bakış, en güzel yürek, hatta kin, öfkeler sevinçler, hepsi bu sahaya geldi. İşte, bunların terbiyesini yapacaksınız. Öyle mideden boşanır gibi konuşmayacaksınız. Rastgele bakmayacaksınız, derin bakacaksınız, derin duygulanacaksınız. Mesela bir savaşçının gerçeğini, bir eylemin sanatsal ifadesini güzel bulacaksınız. Bir ilişkinin bir güzelliğini, hakkını vereceksiniz. Bencilce veya anlamamış gibi yaklaşmayacaksınız. Bunlarla savaş sonderece içiçedir.

Edepli olmak, duyumlu olmanın savaş, siyaset gerçeğiyle bağlantılı olduğunu, yaşam tarzı olarak belirleyeceksiniz. Savaş gerçeğimizden ayrı sanat olamaz. Edebiyatın da, sanatın da kaynağı siyasetimizin savaşında yatar. Ama bu iki kere iki dört eder gibi değil. Bir türetmedir, bir yaratma eylemidir. Kaba savaşçılıkla sanatı karıştırmayacaksınız.

Kaba olanlarla sanat uyuşmaz. Kendine göre bir diyalektiği, kendine göre bir yaradılışı vardır. En az savaş kadar uğruna çaba ister. Hassasiyet temelinde yaklaşmak gerekiyor. Bunun kurumları var, geliştiriliyor. Özellikle basın-yayın ve çeşitli sanat kurumları devrede. Onları tartışmak, onların nasılına ilişkin tanımlara ulaşmak da oldukça anlamlıdır.

Bütün bu hususları şüphesiz dönem planlamasıyla değerlendirme, bir özetini çıkarma, sonuca ulaştırma mümkündür. Planlama kağıt üzerindeki bir tasarı değildir. Planlama seni yoğunlaştırmış, tasarı gücüne, perspektiflere kavuşturmuş örgütün ifadesidir.

Devrimci planlı kişidir.

Devrimci örgüt, planlı örgüttür. Programından kalkar yoğunlaşır, örgüt olur. Örgüt yoğunlaşır daha derinlikli plan olur. Plan, tasarı bir anlamda baştan itibaren teori, pratiği, program ve örgütlenmeyi, savaş ve onun çözümlemesini genel ve sorumluluklarının hepsini... Bir kez daha böyle geleceği fethetmelisiniz. Yeniden bir derinleşmiş, ayrıntılı bir program. Nedir bunun içinde? Siyasi, askeri, örgütsel, ekonomik bütün boyutlarıyla hem ayrıntılı bir indirgeme, hem de onun hangi pratik imkanlarıyla karşılanmasını emreder. Yani sadece hedefler değil, ona ulaştıracak gücü de ifade eder.

Plandan bahsetmek için bir, hedef; iki, hedefe götürebilecek güç; üç, hedefe götürecek büyük patlamaya aradaki halka olan tarz ve tempodan bahsetmek gerekir. İşte hedefleri şu anda belirlemek zor değil. Özel savaşı çözeriz, mevcut durumda marjinal düzeyde tutmak istiyor. Marjinal düzeyin özellikleri şunlardır: Aşılması askeri ve devrimci savaşımımızın hedefidir. Ülkenin genişliğine derinliğine göre gerillayı üstlendirmek, mevzilendirmek, eylemselleştirmek ve böylece marjinalliği yerle bir etmek. Halka ulaşmış, kendi içinde kendisini nicelik ve nitelik olarak büyütmüş bir gerilla demek ki marjinal savaş teorisinin yerle bir edebilir.

Bunun yine parti öncülüğüyle bağı var. Parti öncülüğü olmasa gerilla büyük bir çürümeye, yozlaşmaya yolalabilir. Bunun için ideolojik, siyasi, örgütsel ölçülerini egemen kılmış, bu yönlü eleştiriler de çok yapılmıştır. Dolayısıyla planlama parti boyutundaki siyasal, ideolojik gelişme, örgütsel ölçüleri sağlam tutma gibi hedefleri belirler. Elbette bunun bir parçası olarak düşmanın sadece askeri değil, ekonomik ve sosyal alanda son aldığı tedbirler, hükümetin aldığı paketler var, işte o paketleri patlatmak gerekiyor. Yine geliştirmek istediği siyasal rehabilite durumu var. Bunu patlatmak birer hedef olarak belirlenebilir. Hem düşman hedefleri, hem bizim parti, örgüt, gerilla hedeflerimiz belirlenebilir. Bunları tartışarak gerçekçi bir biçimde belirlemek artık zor değil. Bu hedeflere hangi güçle ulaşılır? Şimdi burası önemli. Hemen her alanda belli bir gücümüz var, her tarafta eğitim gücümüz var.

Bu plan hedeflerini nasıl bağlantılı kılabiliriz? Bir manga bu hedefler için nedir, ne yapabilir? Toplam gerilla, cephe gücü, çekirdek ve sempatizan gücü neler yapabilir? Güçle hedefin bağlantısını en gerçekçi biçimde öngörmek gerekiyor. Bu sanırım bizde fazla düşünülmeyen bir husus. Bir mangayla ne yapılabileceğini kestiremediğiniz kadar, gücümüzle hedeflerimiz arasında bağlantıyı da tam koymuş değiliz. Buna bir de süreyi dahil etmek gerekir. Bu hedeflerle üç ay mı uğraşılır, bir yıl mı, bir hafta mı, bir gün mü? Planlamada süre sorunu da çok önemlidir. Yalnız planımız asgari bir yıllık olur. Bir alt birimleri var. Hatta günlük olarak nasıl endeksleniyor? Adınız gibi bellemeniz gerekiyor.

Yine bunun başarılı olabilmesi için gerekli olan güçlü hedefler arasındaki bağlantıyı tutturmanın fazla bağlantısı var. Nedir tarz? Ağırlıklı olarak örgütlemedir. Örgütlü düzeyi ile hedefler arasındaki bağı yakalamak arasında aslında birebir orantı vardır. Güç ne kadar örgütlüyse hedefi o kadar yakalarlar. Tarz özünde örgütlülük düzeyidir. Tempo da şudur: Zaman meselesini nasıl ayarlayacaksınız? Tempoyla. Mesela bir günlük yapılması gereken işi bir aya yayarsan başaramazsın. Tarz örgütlülükse tempo da zamanın hızıdır. Bu anlattıklarımı belki birisi bir yıl anlatamaz. Ama ben iki-üç saatte anlatırım. Bu başarı oranıyla senin bir yıllık anlatımın arasında fark vardır. Benim örgütlü gücüm, senin örgütlü gücün arasında dağlar kadar fark var.

Demek ki, başarıyı örgütlülük ve hız belirler. Yani tarz ve tempo. Bunlar savaşta çok önemli. Bunu sağlayamazsanız balon gibi, ama bir atom çekirdeği gibi örgütlü olursan da onu patlatırsın. Hızın düşmanın hızının en katı üstünde olursa, hiçbir zaman sana ulaşamaz. Bu anlamda önderlik gerçeği son tahlilde tarz ve tempo şiddetidir. Sizin bir tarzınız, tempunuz var, ama örgütlülük düzeyi düşük ve hızı da çok yavaş olduğu için, düşman hep tepesine bindiriyor. Korkmadan vuruyor. Bu yüzden de kaybediyorsunuz.

Dolayısıyla bu hedeflere ulaşmada askeri, siyasi, ideolojik düzeyi, örgütlülüğünü ve hızını belirlemeniz hayatidir. Bunları belirlemeden bu savaşın içine girmeyin. Kaybedersiniz. Kaldı ki, düşman bugün bile şöyle bir itirafta bulundu veya açıklama yaptı: "*Biz altı taburu Şırnak'ta aynı anda indirdik.*" Bununla bir tarzı, tempoyu dile getiriyor. "*Dünyada bir ABD yapabilir, bir de Türk ordusu yaptı*" diyor. Dikkat edin, aslında bize özeniyor. Hızda, tarzda sonuç almak istiyor. Ama gerçekten bizim de birliklerimize egemen kılmak istediğimiz bir tarz, tempomuz olduğu için, sanırım fazla sonuç vermeyecek. Ama düşünün, onbinlerce kişiyle isyana kalkılan '20'li-30'lu yılları düşünelim. Böylesine 6 taburu bir isyan bölgesine indirme, o isyanı 24 saatte bitirebilirdi. Bugün bitiremiyor. Neden bitiremiyor? -Kaldı ki tekniği çok çarpıcı. En zırhlı tekniklerle birliktedir.- Çünkü bizim örgüte kazandırdığımız tarz belli. Yılların hizmetinin anlamı budur. Yavaş hareket edilmez. Bakın işte, şimdi düşmanın hızına dayanabilirsin. Düşman fazla başaramaz. Bunu bu kadar çarpıcı görebilirsin.

Bu açıdan tarz, tempo meselesi yaşamsaldır. Hatta her şeyi başarı içindir. Bunun sadece şiddetle anlaşılması yetmiyor, içselleştirmeniz, özümsemeniz gerekiyor. Bir planlı çalışma sürecinin müthiş tempo ve tarz sorunu olduğunu kesinlikle çözmeniz gerekiyor. Çünkü kişiliğinizde esas itibariyle veya yönetimlerimizde kaybettiğimiz budur. Hızı ve tarzı kestiremediğiniz için kaybediyorsunuz. Nereye, nasıl örgüt oturtulması, nereye ne kadar hızla yaklaşılması gerektiğini ölçüp, biçemediğiniz için bütün emekleriniz boşa gidiyor. Bunu bu konferansımızda sanırım en üst düzeyde anlaşılır kıldık. Kendi kadrolaşma gerçeğinize özümsettirirseniz, yenilmez bir savaşçılığa her zamankinden daha fazla yakın olacağınız kesindir.

En büyük savaşı içimizdeki marjinalistlere karşı yürüttük

Sonuç olarak, bir Ortadoğu Konferansı daha çok önemli bir aşamada ve en derinlikli ve güvenilirli bir temelde başarılıyor. Elbette bu şimdiki, bugünlerdeki çalışmalarla başarılan bir durum değildir. Temelleri vardır, yıllarca öncesinden atılmıştır.

Hatırlardadır; Birinci Konferansımız, ülkeye tarihi dönüşü mümkün kılan bir konferanstı. Adeta beyinler ve iradeler parçalanmış, kılıç artığı olarak şurada buradaydılar. Biz bunları toparladık. Belli bir ideolojik ve iradesel bütünlük haline getirdik ve bu tarihi ülkeye dönüş hareketini '81 Temmuz Konferansımızla başlattık. Bu konferansın politik raporu elinizdedir ve halen çok akıcı, çok güçlü bir değerlendirme olarak tarihteki yerini bulmuştur.

Bir '90'daki konferansı vardır. Ortadoğu sahasında, onunla da kalıcı bir gerillalaşmanın artık dönülmez bir biçimde imkan dahiline girdiğini, hatta bir gerilla ordusu için olanakların fazlasıyla mevcut olduğunu ortaya koymuştur ve bu temelde büyük hamleyi başlatmıştır. Ama buna derinlikli anlam vermemenin büyük gerilla ordulaşmasından bizi mahrum bıraktığını, bir de bununla bağlantılı olarak sahte erken iktidarlaşma heveslerinin gelişmesi yaşandı. '94'te gerçekleştirmeye çalıştığımız bir konferans ve kongreyle birlikte "*bu kadar partileşmeden uzaklaşma mı olur, bu kadar savaş gerçeğinden uzaklaşma olur mu*" sorusunu sorduk. Tam bir partileşme ve tekrar gerillalaşma savaşı verdik. Ama yapılan yanlışlıklar, çizgiden uzaklaşmalar, sahte iktidar, birey hesapları düşmanın özel savaşıyla birleştiğinde '94-95 yıllarının bize neredeyse bir kabus haline getirdiği gibi, düşmanda yeni bir marjinal savaş teorisini geliştirmeye götürdü.

Bu dönemde kendini gerillaya ve parti yaşamına dayatan çizgi dışı, bambaşka bir sınıfın işbirlikçiliğini sinsi ve bastırmacı faaliyetleri her alanda, birçok düzeyde tehlikeli bir dayatma biçiminde gösterdi. Çok özel olarak Ortadoğu sahasında aldığımız tedbirler olmasaydı, çoktan savaşın da, partinin de köküne kibrit suyu ekip bitirecekti.

Bu temelde bir konferans daha '96'da yapılmıştı. Aslında kararlarıyla güncelliğini sürdürmesine rağmen, uygulama düzeyinde de tam bulamamıştır. Dikkat edilirse biz her yılı daha da şiddetli bir konferansa dönüştürdük. Çünkü marjinal savaş teorisi dışarıda düşman özel savaş birliklerince, içeride bu gerilla birliklerimizde, en önemlisi de en üstte komuta kişilikleriyle adeta büyük bir yarış halinde önderlik gerçeğine kendini dayatarak sonuç almak istiyor. Dolayısıyla biz her günümüzü bir konferans gününe çevirdik.

'96-'97 yılları benim açımdan tarz ve tempo da en ileri yıllar haline geldi. Düşman korkunç sonuç almak istedi. Bütün emperyalizmin beklentisi vardı. Tedbirlerini almışlardı. Zindanda, dağda ve yurt dışında. Mücadele etmesini bilen kişilikler

Parti Önderliği'ne

Büyük devrim davamızın 25. özgürlük yılını, onun önderliksel tarzını Newroz'un birlik ruhu ve kavga ateşiyle selamlıyoruz.

Savaşımızın en görkemli sürecinde partileşmeyi, öze dönüşü bir yaşam tutkusu varolma gerekçesi olarak gören ve her konuda kararlaştırmayı önüne koyan konferansımız '98 Newroz'unu önderliksel tarzdan aldığı güçle karşılayarak çalışmalarını başarıyla sonuçlandıracaktır.

Parti ideolojimizin içte yarattığı muazzam arınma harekatı, örgütsel yapımızı daha sağlam dayanaklara kavuşturacak ve kişiliklerdeki devrimci dönüşümü hızla sağlayacaktır. Özellikle iç çeteciliğin direk ihanetle bütünleşmesi, sınıf savaşımını daha büyük bir duyarlılıkla ve ilkeli bir biçimde yürütmeyi kaçınılmaz kılmaktadır. Partimiz tarafından deşifre edilen çeteciliğin içimizdeki etkilerini bir yandan vicdanımızı yargılayarak, diğer yandan yaşamın her alanında kendinizi Önderlik çizgisini temsil edecek düzeye getirerek kıracağımız bilinciyle konferansımıza yaklaşıyor ve tüm kararlarının uygulayıcısı olmayı esas görev sayıyoruz.

Newroz'un özgürleştirici, harekete geçirici, birleştirici özelliğini, ortak çalışma gücüne dönüştürerek, kendimizi yeniden yaratarak '98 Zafer yılında yürüyeceğimizi belirtiyor, bağlılık sözümüzle Parti Önderliği'nin Newroz'unu kutluyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla
PKK 5.Ortadoğu Konferans Delegeleri

olarak oyunlarını sezmek ve en önemlisi de tedbirlerini almak gibi büyük bir çabaya giriştik. Sonuç; başta TC'nin marjinal teorisi yerle bir edilmeye yakın bir duruma getirildiği gibi, bu konuda umudunu yitirmiştir. Yepyeni arayışlara girecektir. Girsin, savaştır, olur. İçimizdeki marjinalistler ise beş paralık duruma düşürüldü. Hatta bir kurşun vurup hedef olmasına değmeyecek kadar gereksiz duruma düşürüldü. Bazıları yaşadıklarını sanıyor, ama gafletlerini biraz daha anlasınlar diye tutuyoruz. Yoksa herhangi bir kerametleri olduğu için değil. Çok çeşitli düzeylerde ve kişiliklerde bu var.

Kendinizi de bu anlamda tanıyorsunuz. Yaşatıyoruz sizleri, ama bu özgücünüzle yaşadığınız anlamına gelmiyor. Marjinalist bir yaklaşımın ağır etkisi altındasınız. Bu konferans değerlendirmesinde bunu gösteriyorsunuz. Dikkat edilirse genelde aldığımız tedbirler düşmanın döneme dayattığı marjinalizmi her düzeyde cevaplandırdığı gibi, içimizdeki marjinalistlerin de anlayış ve yaşam düzeylerini de yerle bir etmiştir. Hatta önderlik olarak, biz en büyük çalışmayı ve savaşı içimizdeki marjinalistlere karşı, çok kapsamlı bir biçimde yürüttük.

Bu temelde bu konferans, aslında içimizdeki düşmanla hesaplaşmanın en çok verilip sonuca gideceği bir konferanstır. '96-'98 yılına düşmanın dayattığı marjinalleşmeyi boşa çıkarıp sonuçlandırıncaya kadar, içimizdeki yansımalarını kökünden çözüp boşa çıkarmak ve gerçek PKK militanlığının örgütlemesini, duygularını hakim kılmak, çalışmaların özetidir. PKK'nin bütün savaş mevzilerine dayatılan kemalist anlayışlara karşı, gerçek militanlık anlayışının nasılına, nedenlerine ve olanaklarına en iyi anlam veren büyük bir sonuç çalışmasıdır. Yedekeri ile birlikte her mevziyi, kadroyu, birlikleri oturtma çalışmalarının parlak bir ifadesidir.

Belki de PKK tarihinin kendi içini en çok aydınlattığı, çözdüğü, yeniden yapılandırdığı bir dönem çalışmasıdır. Aynı biçimde ulusal bir alanın TC'nin bu marjinal teorisinden beklentilerini boşa çıkarmak kadar, gerçek PKK'nin kabul görmesi gerektiğidir. Onları da yeni arayışlara, hatta kararlara ulaştırdığı bir tarihi çalışma. Yine dıştan düşmanın halkımıza dayattığı işirlikçiliği, ihanetle birlikte, yine içimizdeki sahte marjinal önderliklerince birleştirilmek istenilen bu komployu, işbirlikçiliği yerle bir edip onun zafere olan inancını kat be kat güçlendirdiğimiz ve zaferin bir halk yürüyüşüne dair inancını kesinleştirdiği, ordulaştırdığımız ve ondan asla vazgeçilmeyeceğini, hatta geriletilemeyeceğini kanıtladığımız bir çalışma dönemidir.

Ordu gerçeğimizde çeteci anlayışların da artık tamamen aşıldığı, gerçek PKK'nin komuta tarzıyla ve birlik anlayışlarıyla hareket edilmeye en yakın, adeta yeni bir gerilla ordulaşması ve savaşının kesinleştirildiği bir çalışmadır. Daha da ötesi yaşanılacaksa, yaşam özgürlüğe yakın bütün korkulardan arındırılana kadar çirkinliklerinden de arındırıldığı, güzelliklere yakın kılındığı ve yaşamda özgürlük düzeyinin de en çok geliştirildiği bir dönem çalışmasıdır. Bu alanlarda partimizin 25. baharı kucaklayışı bu konferansımızın şahsında büyük bir umut, büyük bir şans olmak kadar, büyük bir gerçekleştirmenin ifadesidir. Bundan daha değerli bir gelişme de olamaz. Bizler için bu tek bir yaşam ifadesidir.

Kendi payımıza yapılması gerekeni mütevazice yaptık. Ben bu büyük 25 yıllık maraton yürüyüşünde abartma şurada kalsın, mütevazice diyorum ki, yaptıklarımıza değmişse, anlam bulmuşsa iyi olmuştur derim. Öyle kendimi abartmam, pohpohlamam değil, tam tersine "*daha fazla başarmak istediklerime neden daha usta yöntemlerle ulaşma gücünü göstermedim*" diye öfkeleniyorum. Öfkem sadece sizlere, parti ve ordu gerçeğimize değil, kendime karşıdır da. Çünkü birey bana göre daha çarpıcı, daha yaratıcı olabilir. Dolayısıyla ben de böyle olabilirdim. Birçokları bu yetmez duruma düştü diye, neden kendimi yeterli konuma getirmediğim için büyük bir sorgulamadan geçiriyorum. Hem geçiriyorum, hem de her gün kendimi yeniden yapılandırıyorum. Öyle yorulmuş, yıpranmış gibi görmüyorum kendimi. Tam tersine bundan sonraki süreçlerime alabildiğine başarı tarzı ve çapı büyük olan, hatta tam istediklerimi yapmanın hesabı ve çabasını daha da amansız kılan tutum içindeyim. Bütün bir parti kendini yere atsa bile, kendimin her an birçok partiler, ordular yaratacak güçte olmam gerektiğine dair de inançlıyım, çabalıyım ve imkanlardan o kadar uzak değilim.

Yarattığım halkın bağlantıları örgüt adına, savaş adına birçok olanakları her gün bende yeniden bir düzenleme ve daha başarılı bir yürütmeye hazır halde tutuyor. Bunun için kendimi yaşatıyorum. Bunun dışında herhangi bir yaşam, herhangi bir uğraşımın olmayacağı ve altın değerinde işin bu olduğu, baştaki kararın doğru olması kadar, sonuçların da hiç de yabana atılır cinsten olmadığını ve dolayısıyla bu altın işlerin daha da ilerletilmesi gerektiğine sadece inandığımı belirtmek basit değildir. Onun daha da zaferi uğruna çalışmanın heyecan verici olduğunu ve tüm yorgunlukları unutturacak kadar güzel olduğunu vurgulamak istiyorum. Benim için başarının tek ölçütü nefes alıp vermektir. Gerisi çocuk oyuncağı. Bunu da kendimi abartmak için değil, tarzımı belirtmek için vurguluyorum.

Tek istediğim, çalışma şartlarının daha çok olduğu bir yerde olmak. Biraz daha fazla çalışma araçlarına kavuşmak, arzum bu. Bunun dışında hazır imkanları kesinlikle istemiyorum. Hazır imkanlardan rahatsız oluyorum.

Benim için yaratmak zevklidir.

Hazır almak en ilgi duymadığım bir durumdur. Birileri beni hazır bir alana indirirse zevk almam. Hazır kitle, hazır araç-gereçler tercihim olamaz. Daha çok heyecanlandığım ve güç bulduğum yaratma eylemidir. Yeni düşüncelerden tutalım yeni örgüt ilişkilerine kadar, yeni güzellikler heyecanlandırır. Tabii zaferler en üsttedir. Bütün yaşam, esasta bir düşmanın en haksız olduğu yerde, bitirmeye bağlanmış bir zafere endekslendirmektir kendini. Yaşamın özeti budur. Kendinizi böyle özetleyemezseniz, en gerekli olan zaferi, en gerekli olduğu yerde dayatmazsanız ve büyük bir akılla tedbirle bunu yapmazsanız, böyle gelişkin bir kişiliği kendinizden beklemeyin. Güdülerini bile bu işe seferber edip, sonuçta önemli bir zafer planlarsanız, büyük hesap kadar çok tutumlu adımlarla birlikte bunu pekiştirirsiniz.

Talihsizlikler olmazsa, bana göre sizlerin de önemli bir başarınız kesindir. Önderlikte en çok bunu görebilirsiniz. Cesaret vermek kadar, onun mümkünüyetini gösteren bir önderim de. Herhalde bizim bunu sizlere, halkımıza sunmamız en anlamlı sunuş şeklidir, kişiliğidir. Yaşamı doğru ele aldı, halk içinde ele aldı, partileştirdi ve savaşa doğru taşıdı. Böyle basit hatalar karşısında anlamsızlıklara takılmadı veya kör inatlara karşı boyun eğmedi, körleşmedi ve gördüğünü aydınlattı, çaresini buldu, ilerledi. Belki tam bir zafere ilerleyiş değil, ama yine en anlamlı bir ilerleyişin önder gücü olabildi.

Bu temelde bunu, bu konferansımızın şahsında ve muhtemelen daha da ülkemizin kurtarılmış özgürlük alanlarında geleneksel olarak bir üst düzey toplantımızla kongremizle daha da çarpıcı kılabiliriz. Bunu sizlerle paylaşmak için bu çalışmayı daha da sizlere mal ediyoruz.

Gördüğünüz gibi bu çalışmalar büyük kuvvettir. Gerçekten de gizli kalan bütün güçlü yanlarımızı açığa çıkarmak kadar, törpülenmesi gereken ve geriletilen ne yönleriniz varsa onları aştırıyorum. Bu sizdeki gücü muazzam bir biçimde açığa çıkarıyoruz. Siyasi olarak, askeri olarak, örgütlenerek güçlü taktiklere, günlük olarak "*nasıl yaşamalı, nasıl savaşmalı*" sorularına yanıtları verek bu güç patlamasını gerçekleştiriyoruz. Bundan daha değerlisi olamaz. Başka çareniz de olamaz. Yoldaşça üzerimize düşeni yaptığımıza inanıyoruz. Daha fazlasını tabii ki yapacağız, ama çok eleştirildiniz. Bu eleştirilere vereceğiniz yanıtlar anlaşılır olmak kadar, yapma düzeyinde de, yaratma düzeyinde de mümkündür. Artık bununla yürüyüşünüzü başarılı kılın.

Gördüğünüz gibi bunun dışında bizim hiçbir seçeneğimiz olmadığı kadar tercihimiz, arzulama düzeyimiz de olamaz. Başkaları ucuzundan bir dünyayı verse de arzulamayacağız, kendimizi aldatmayacağız. Zorunlulukta, özgürlükte, mecburiyette, tercih de tektir bizde.

İnanıyorum ki, Ortadoğu Konferansımız buradaki hazırlık çalışmalarımızın en somut bir kararlılık ifadesi olarak, gerçekten tarihin bu kutsal alanlarında her zamanda görüldüğü gibi Kuzey'den Güney'e doğru, İbrahim Halil'lerden başlayan, yine Selahattin'lerden beri ve daha da ötesine kadar uzanan büyük fethetme hareketlerine benzemektedir. Bu hareketi bir kez daha yürüyüşümüzde gerçekleştirdik. Kaybedilen tarihi bilince çıkarmak kadar, bu güncel yürüyüşümüzü de başarı yürüyüşüne yakın hale getirdik. Gerisi bununla büyülenmek, bununla büyümek, bununla heyecanlanmak, bununla düşünebilmek, bununla iradeleşebilmek, bununla çarpışmak, bununla zaferleşmektir. Bu ülkenin bu halkın insanlarının, hatta Ortadoğu insanlarının bundan başka bir çaresi olmadığı gibi, eğer biraz tarihe layık olmak istiyorlarsa yapmaları gereken işin de bu olduğu mütevazi çalışmalarımızda az çok kanıtlanmıştır. Bu çalışma bize biraz tarihte yer verdiği gibi, halkımıza da, halklarımıza da elbette yer verecektir.

25. yıl PKK'lileşmesi, ordulaşması ve savaşımı bu nedenlerle başarıya sadece her zamankinden yakın olmakla nitelendirilemez, ikibinli yıllara ulaşmanın zaferini de barındırdığını belirtmek fazla abartma olamaz. Gerekli olan burada büyük bir çalışmayla hem dile getirilmiş, hem de çelik örsle dövülerek keskin bir irade haline getirilmiştir. Bunu hünerli bir biçimde sadece kendinize mal etmeniz gerekiyor. Bütün partililere de ve onun en kararlı irade düzeyi olarak ordulaşmaya da ister emir, ister bir hizmet olarak takdir edilmesi gerekir ve taşırıldığında sadece bu ülkede yaşamı yerle bir eden ve insanı da, hatta kendisini de normal bir savaş gücü olmaktan çıkaran bu düşmana karşı büyük bir insanlık iddiası, bir halkın olmazsa olmaz bir yaşam hakkının kullanılması ve sizleri de gerçekten yaşamda bir iddia ve bir anlamın, bir başarılı çalışmanın sahibi kılmasıdır. Gerisi emektir. Zaten dünyanın en çok çalışan insanlarıyız. Ve sosyalistiz. Emeği ile olmayan hiçbir şeye tenezzül etmeyecek kadar, kendi emeklerinin ürünlerine de sahip çıkan bir ideolojinin sahipleriyiz.

Bütün bunlar birleştirildiğinde göreceğiz ki, çeyrek asırlık savaşımımız bundan sonra oldukça başarıya yakın yöntemlerle hedeflerine doğru yürüyor. Militanları da oldukça kararlı ve hazırlanmış durumdadır. Talihsizlikler, şehadetler olabilir. Herhalde bu kadar gelişmenin içinde kalanlar, şu anda bu alanlarda olanlar zafer için gerekli olanı vereceklerdir.

Biz bu temelde büyük anlamlı 25. yılda düşmanın dayattığı savaşmaya karşı tekrar öze dönüş; büyük yabancılaştırmaya karşı kimliğe dönüş; sadece ülkeye değil, tarihe dönüş; sadece savaşa değil, zafere dönüş; sadece kendimizi kanıtlamaya değil, yenilmezliğe dönüş adımlarını atıyoruz. Ne mutlu böyle bir adımın sahibi olabilme.

Şahsınızda bu konferansımızın, bu temelde sonuç vermesinin bütün partimizle, ordumuzla birlikte halkımıza, dostlarımıza taşırılmasının sadece tarihi bir görev değil, büyük bir şans olduğunu, başarma tarzının en yakın kullanılmasını ve onsuz yaşamamak kadar, onunla yaşamanın da büyük heyecanını başarılarla dolu bir biçimde sürekli yaşamınızda duymaya çağırıyorum.

Hep sizleri böyle zaferli bir yürüyüşün sahibi olarak selamlıyorum.

15 Mart 1998

PKK V. Ortadoğu Konferansı Sonuç Bildirgesi

"Mazlumlaşarak partileşmek, Agitleşerek ordulaşmak ve Zilanlaşarak özgürleşmek"

Konferansımız, son iki yıldır partimize yönelik kapsamlı imha saldırıları sonrası bir dönemde geniş bir katılımla gerçekleştirilmiştir.

Emperyalizmin, TC ve siyonizm aracılığıyla başta Kürt halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarına dayattığı kölelik ve imha politikası ve bu politikaya karşı geliştirilen devrimci savaşımızın yeni dönem taktikleri, görev ve hedefleri tartışılarak önemli kararlara ulaşılmıştır.

Son iki yıldır partimiz ve ordumuz içinde yargılamaya tabi tutulan işbirlikçi-tasfiyeci çetecilik hakkında derin çözümlemeler ve değerlendirmelere ulaşılmıştır.

Emperyalizm uluslararası alanda ve diplomasi oyunları ile PKK'yi izole ederek marjinalleşme politikasını hızlandırmıştır. Bu politikalarla PKK ve Kürt halkı yalnızlaştırılarak emperyalizmin dayatmaları karşısında çaresiz bırakılmak istenmiştir. Bu politikalar parti ve ordu saflarımızda ise işbirlikçi-tasfiyeci eğilim tarafından gözükara bir tarzda uygulamaya konulmuştur ve emperyalizmle bütünleşmiştir.

Partimizin giderek yaygınlaştırdığı ve derinleştirdiği gerilla savaşının büyümesi karşısında, işbirlikçi-çetecilik büzülmeyi ve daralmayı gerçekleştirmeye çalışmıştır. ARGK güçlerimiz Karadeniz ve Akdeniz'i de içine alan yeni açılımlarla büyük gelişmelerin arifesinde iken işbirlikçi-tasfiyeci eğilim, "olmaz"ı ve "imkansız"ı dayatmış, "bu savaş yürütülemez" teorisini açıkça savunmuştur.

Savaşı durdurma harekatının "iç kolu" olan ve saflarımıza dayatılan "marjinalleştirme" politikasının temsilcileri son iki yıllık yargılama sonunda sosyalist-proletaryanın ezici yumruğu ile tarihimizin çöplüğüne havale edilmişlerdir.

Bu sağ sapma harekatına karşı Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun yıllardır süregelen yakın denetim ve kontrolü, yine Başkan Apo'nun keskin müdahalesi ile durdurulmuş ve tasfiye edilmiştir. Parti içi sınıf mücadelesinde gerek kadrolarımızın, gerek komuta ve yöneticilerimizin, gerekse parti merkezimizin bu işbirlikçi-ihanet çizgisi karşısında radikal ve çözümleyici olamadıkları, bu durumun devrimci PKK'lilik ve proleter çizgi karşısındaki olumsuz-edilgen sonuçlar konferansımız tarafından mahkum edilmiştir.

Bu anlayışlar; "Mazlumlaşarak Partileşmek, Agitleşerek Ordulaşmak ve Zilanlaşarak Özgürleşmek" şiarı ile konferansımızın kararlaştırdığı yüksek bir düzeyle karşılık bulmuştur. Konferansımız, parti merkezinde başlayarak en alta kadar her düzeydeki kişi ve organları tartışmaya açmış, kolektivizmin yerine bireyselliği, ortaklaşa çalışma yerine bencilliği, resmiyet yerine keyfiyeti, özgür kadın yerine geleneksel kadını, YAJK ve kadın ordulaşmasında özgür-eşit ve iradeleri geliştirilen tarz yerine hiçleştiren yaklaşımları ve bunları sahiplerini mahkum etmiştir. Parti karşıtlıkları ve parti içi gericilikler karşısında kararlı bir sınıf mücadelesi ve radikal bir öncülük rolü oynamayan, bu haliyle her türlü tehlikeyi açık kapı bırakan parti merkezimiz, konferansımız tarafından hem eleştirilmiş, hem de uyarılarak önümüzdeki süreç görevlerine karşı proleter-sosyalist sorumluluğa davet edilmiştir.

Tarz ve tempoda hem komuta ve yönetimlerin, hem de genel yapımızın, Parti Önderliğimizin tarzı ve temposundan çok uzak, dağınık ve yetersiz kaldığı sonucuna ulaşılmış, bu haliyle önderlikle, parti merkezi ve kadrolarının arasındaki mesafenin giderek açıldığı belirtilmiştir. Önümüzdeki süreç görevlerine yaklaşımın, şiddetlendirilerek tırmandırılan bir tempo ile mümkün olduğu ve bunun kararlılığı teyit edilmiştir.

Sürdürülen savaşımın, tüm olumsuzluklara, ihmal ve yetmezliklere rağmen Parti Önderliği'nin direkt müdahale ve yönlendirmeleri ile düşman cephesinde büyük gedikler açtığı, orduda ve siyasal platformda derin çözümlemelere yol açtığı; TC'nin, tarihinin en bunalımlı bir sürecini yaşadığı gerçeğinden hareketle, önümüzdeki dönemde bu çözülüşün hızlandırılarak sonuçlandırılması için somut hedef ve planlamalar kararlaştırılmıştır.

Eski tarz yaşamın savaşı da kaybettirdiği, gerilla yaşamının sıkça ihmal edildiği, gizlilik, illegalite, hızlı hareket gibi esas hususların mutlaka uygulanması gereği kararlaştırılmıştır.

Konferansımız ideolojik-politik eğitimin kesintisiz ve öncelikle bir görev olarak yürütülmesi görevini bir kez daha kararlaştırmıştır.

Halka yaklaşımda gerekli duyarlılıkların gösterilmediği, kitlelere yaklaşımda faydacı, tüketici ve günübirlik ilişki tarzlarının hakim olduğu belirtilirken, "halk iktidarının ve halkın amaç gerillanın araç olduğu" gerçeği dile getirilerek sözkonusu yaklaşımlar mahkum edilmiştir.

Yeni dönem için şimdiden zaferin yolu açılmıştır, Kürdistan ve Türkiye'de kitlelerin yeni bir serhildan sürecine girdikleri halklarımızın her zamakinden daha öfkeli, kararlı ve istekli oldukları gerçeğinin, ona öncülük etme, halkı yanlız bırakmama ve kitle hareketini örgütlü bir biçimde yönlendirme görevlerine de aciliyet kazandırdığı dile getirilmiştir.

Sonuç olarak

PKK V. Ortadoğu Konferansımız son iki yıllık süreci değerlendirerek yüksek bir kararlılık düzeyi yakalamış, partiye dışardan ve içerden dayatılan marjinalleştirme politikalarına karşı, yine parti çizgisine karşı işbirlikçi-tasfiyeci gericilik karşısında, proletarya-sosyalist mücadelenin zorunluluğu ifade edilmiştir. Bu süreç bir bütün olarak gericilik karşısında Parti Önderlik çizgisinin zaferi olduğu kadar, bir arınma, netleşme ve öze dönüş kararlılığı olarak anlam kazanmıştır.

Yeni dönem " Savaşta Zafer, Yaşamda Özgürlük" şiarıyla somutluk kazanacak ve tamamlanacaktır.

Yaşasın Başkan APO!

Yaşasın PKK, ARGK, ERNK!

Yaşasın PKK, V. Ortadoğu Konferansımız!

Urfa'nın dört bir yanında ateşler yanıyordu

PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini gerçekten en doğru temelde algılamak, değerlendirmek Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi "şehitler partisi" olduğunu çok iyi kavramakla mümkündür. Şehadetleri anlamak ve onlara olan bağlılığı hayata geçirmek; dönemin yüklediği görevleri temel ideolojik esaslar doğrultusunda düşmanın politikalarını boşa çıkararak başarıyla yürütmek ve her anlamda üstünlüğü yakalamak demektir.

Partimizin bugününü anlayabilmek, kısa ancak görkemli geçmişini çok iyi kavramaktan geçer. En zor koşullarda halkına bağlılığı, devrime inancı esas alma temelinde bir avuç insanla da olsa nelerin başarılabileceği tüm insanlığa gösterilmiştir.

En ağır bedelleri kahramanca vererek fedakarlığın ve özverinin birer abidesi olan şehitlerimiz yol göstericilerimiz, öncülerimizdir. Bu anlamda gün, her ailenin en az bir evladını devrime katma günüdür. Dönüştürülen kişilik zırhıyla sömürgeci egemenliği tasfiye ederek, devrim meşalesini daha da gürleştirme günüdür.

İşte, bizlere görkemli kahramanlıklarıyla örnek olan komutan ve öncülerimizden birisi de büyük komutan **Xelil** hevaldir.

Babasının öğretmen olarak görev yaptığı Urfa'nın Kısas köyünde 1 Mayıs 1970 yılında dünyaya gelir. İlkokulu birinci sınıfa kadar Kısas'ta okur. Daha sonra ailesi Urfa'ya yerleştiğinden, Yakubiye İlkokulu'nda öğrenime devam eder. Maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğuydu. 1977 gibi oldukça hareketli ve sıcak bir ortamda ailesinin mücadele içerisinde olmasından dolayı, küçük yaşlardan itibaren parti ortamının içerisinde mücadeleyi tanıdı. O dönemlerde ağabeyi değerli yoldaşımız ve öncülerimizden Ahmet yoldaşın (İsa-Ahmet Çalışkan, HRK 18 Mayıs Silahlı Propaganda Birlikleri komutalarından, 8 Haziran 1985 Van-Çatak'ta şehit düştü) mücadeleyi aile ortamına taşımasıyla, parti ile o yaşlarda köklü bağlar kurdu. Sempatik, sevecen ve küçük olmasından dolayı oldukça sevilirdi. Kürdistan tarihini ezberlediğinden arkadaşlar kendileriyle birlikte gezdirir, ailelere ve kitlelere tarihi anlattırırdı. Kemal Pir, Ali Çiçek, Mehmet Karasungur'ları ve daha birçok önderleri o yaşlarda tanıması ileride de onlara ve anılarına olan bağlılığını güçlendirdi. O dönemlerde ağabeyinin mücadele içerisinde olmasından dolayı düşmanı ve onun her türlü barbarlığını kendisi, ailesi ve çevresi üzerinde gördü ve tanıdı. 12 Eylül askeri cunta döneminde ailesi üzerinde yoğun baskı, işkence ve gözaltılara tanık oldu. Cunta döneminden sonra manevi baskılar devam etti. Yaşlı olan babasını da o dönemlerde kaybetti.

Tüm yaşamı devrime ve devrimci mücadeleye endeksli olan Xelil heval, tüm birikimlerini lise ve üniversite yıllarında bilince çıkararak faaliyetlerini geliştirdi. Aldığı devrimci kültür, ahlak ve anlayışları sosyal yaşamına yansıtarak hep toparlayıcı, etkileyici ve çözümleyiciydi, saygı ve sevgi doluydu. Değişik düşünceden olan insanlar üzerinde de etkili ve saygındı. Yaşamı ve diyaloğlarıyla onları doğal bir tarzda devrimci yaşama kanalize ederdi. Sakin, sessiz, bir karıncayı bile incitmeyecek bir kişiliğe sahip olması belirgin özelliklerindendi. Çevresi tarafından hep bir isanlık abidesi olarak tanımlanırdı. 1990 yılında Siirt Eğitim Fakültesi'nde öğrenimine başladı ve kısa süre sonra PKK ile olan ilişkilerini resmileştirerek, fakülte sorumluluğu görevini yürüttü ve komiteleşmeyi geliştirerek örgütlü yapıyı oturttu. Öğrencilerle halk arasındaki kopukluğa karşı giderek köprü vazifesi gördü. Birlikte çeşitli kitlesel eylemliliklerde öncülük etti. Ayrıca lise öğrencileriyle de diyaloğa geçerek komiteleşme faaliyetlerini yürüttü. Öğrenciler arasında ve halk tarafından oldukça sevilen ve örnek alınan Xelil heval, doğal bir önder konumundaydı. Bu konumunu farkeden düşman, O'nu on arkadaşıyla birlikte gözaltına aldı. Onbeş gün boyunca yoğun işkencelerden geçirmesine rağmen ağzından tek kelime alamayan düşman, bu hırsla hiçbir delil olmadığı halde O'nu tutuklayarak Amed zindanına gönderdi. Burada üç ay kalan Xelil heval, delil yetersizliğinden dolayı beraat etti. Çıktıktan sonra daha kararlı, inançlı, en ufak duraksama olmadan faaliyetlerini daha da yetkinleştirerek 28 Mart 1991'de ondan fazla arkadaşıyla birlikte yıllardır özlemini çektiği gerilla saflarına büyük bir coşku ile katıldı. Xelil heval gerilla yaşamına olan sevdasını gerilladayken yaptığı bir belirlemeyle şöyle vurguluyordu: "Gerilla yaşamı kadar özgür, saygın, insana yaşadığını hissettiren bir yaşam daha yoktur dünyada!"

Adı, soyadı: **İrfan ÇALIŞKAN**
Kod adı: **Xelil**
Doğum yeri ve tarihi: **Kısas köyü/ Urfa, 1 Mayıs 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **28 Mart 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ağustos 1993, Sitê köyü-Bismil/ Amed**

Xelil heval görev aldığı Kulp-Sason-Silvan üçgeninde kısa sürede alan komutanı olarak görev yürütür. Kitleleri parti etrafında toplayarak örgütlülüğü pekiştirir, başarılı eylemlilikler gerçekleştirir. Halk tarafından oldukça sevilir. Öyle ki halk her türlü girişimde bulunarak O'nun başka bölgeye gönderilmemesini partiye dayatır. Devrimci kişiliği, yaşam tarzı, hareket tarzı kitleler üzerinde derin izler bırakır. Bu yüzden uzun süre bu bölgede kalır. Ancak görev alanı daha da genişler.

Daha sonra Amed eyalet ana karargahına çekilen Xelil heval, Amed Eyaleti üçüncü bölge komutanlığına atanarak Bismil bölgesine gelir. Keşif faaliyetlerindeyken 15 Ağustos 1993'te yoldaşı Karker'le (İsmail Akgül) birlikte Ambar köyünde bir eve gider. Ancak evdekiler düşmana haber vermiş, düşman çevrede ve evde oldukça iyi bir şekilde konumlanmıştır. Karker heval kapıyı açar açmaz düşman yaylım ateşine başlar. Karker hevalin o anda şehit düşmesiyle Xelil hevalin silahına sarılması bir olur. Ve içeride konumlanan tüm düşman güçlerini ve işbirlikçi-ajanı imha ederek köyde konumlanan ve her tarafı tutan düşman çemberini büyük bir ustalıkla çatışarak yarmayı başarır ve köyden uzaklaşır. Ancak Xelil heval alanda düşmanın konumlandığını anlar ve Amed tarafına doğru hareket eder. Düşman iki gün boyunca operasyonu yoğunlaştırır. Arkadaşlar da kendisine ulaşamadığı halde iki gün kendisini yaralı bir şekilde Bismil ovasında gizlemeyi başarır. Düşman göstermelik olarak operasyonu durdurur ve Kürtçe konuşmasını bilen kontrgerillayı devreye sokar. Kendilerini köy köy gerilla olarak halka tanıtıp Xelil hevalin yerini tespit etmeye çalışır. Düşmana kanan bir köylünün verdiği bilgiler sonucu yeri tespit edilir. Pamuk tarlasında gizlenen Xelil hevalin çevresini kısa sürede yüzlerce asker, özel tim, zırhlı araç ve ağır silahlarla saran düşman, teslimiyet çağrısı yapar. Ancak buna karşı kahramanca çatışarak, sarsılmaz inançla direniş göstererek cevap verir. Az sayıdaki mermisiyle düşmanı düz ovada bir saat kadar oyalar ve çemberi yarmaya çalışır. Çemberin yerini iki kilometre kadar değiştiren Xelil hevalin mermisi biter ve slogan sesleriyle kendisine sakladığı son bombasını göğsüne dayayarak şehitler kervanına katılır. Xelil hevalin bu efsanevi direnişi, bin yılları n intikamına soyunan PKK direnişçiliğinin bağımsızlığa, devrime ve zafere olan inancını düşmana göstermiş ve onlara ürküntü vererek Kürt halkının devrim yolunda kararlı adımlarla yürüyeceğini göstermiştir.

Xelil hevalin şehadetiyle Urfa'da ilk defa gerçekleştirilen kapsamlı törene, düşman binlerce asker, polis ve özel timlerini yığarak ilçelerin şehre giriş ve çıkışlarını, yine şehir içinde de her tarafı tutarak katılıma engel olmaya çalışır. Ancak buna rağmen binlerce insan zılgıt ve slogan sesleriyle şehidini uğurlarken, gençler Urfa'nın dört bir yanında ateşler yakarak, korsan ve anma eylemlilikleri geliştirerek anısına bağlılığı haykırır.

Mücadele arkadaşları adına M. Jir

Botan Eyaleti '97 şehitleri – II

❒ Adı, soyadı: **Cemal OĞUR**
Kod adı: **Sinan İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Kato/ Ağrı, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Sinaht tepesi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Cuma EFE**
Kod adı: **Nuri**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt,1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Arif BOĞA**
Kod adı: **Deniz Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti/ Urfa, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Celal SORUK**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 1997, Konferans tepesi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Murat ZORLU**
Kod adı: **Ersin Yıldız**
Doğum yeri ve tarihi: **Üsküdar/ İstanbul, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Mayıs 1997, Vacip tepesi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Semih BAŞKIRAN**
Kod adı: **Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Mehmet Semih ASLAN**
Kod adı: **Botan Aslan**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil/ Mardin, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ekim 1997, Begova/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Ömer EMEKTAR**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Adaklı, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1997, Begova/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Osman ÇETO**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Çiyayê Spî**

❒ Adı, soyadı: **Hüseyin KARA**
Kod adı: **Eriş**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilal/ Uludere, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Çiyayê Spî**

❒ Adı, soyadı: **Muhammed RESUL**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Aralık 1997, Biyê karakolu/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Tekin KAYA**
Kod adı: **Tekin**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1997, Şabanîkê/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Veli ZENGİN**
Kod adı: **Kendal**
Doğum yeri ve tarihi: **Coşkun köyü/ Kars, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Aralık 1997, Begova/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Abdülmecit MUSTAFA**
Kod adı: **Bawer**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ K. Güney, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1997, Sinaht vadisi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Abdullah TEKİN**
Kod adı: **Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Kasım 1997, Sinaht vadisi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Selim**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1997, Elanus vadisi/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Meryem ÇOLAK**
Kod adı: **Meryem**
Doğum yeri ve tarihi: **Malatya, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ekim 1997, Begova/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Roj**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mayıs 1997, Xantûr/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ekim 1997, Şabanîkê/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Ramazan POLAT**
Kod adı: **Polat**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Mayıs 1997, Deriyê Dawetiyê/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Sebahat ÖNEM**
Kod adı: **Sozdar Ararat**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçükçay/ Uludere, 1981**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1997, Xantûr/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Hamit MUSTAFA**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Haziran 1997, Xantûr/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Muhammed KASIM**
Kod adı: **Gerilla Süleyman**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik (G.), 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Simko**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Nazım**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Hamzet NALİN**
Kod adı: **İskender**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye/ 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Abdulhamit MECİT**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Emine AKCAN**
Kod adı: **Leyla**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Cengawer**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1997, Derkar/ Haftanin**

❒ Adı, soyadı: **Abdulhamit ARAS**
Kod adı: **Bedran Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1997, Bezenîkê/ Haftanin**

Düzeltme: Serxwebûn Mart 1998 sayısında Botan Eyeleti şehit künyelerinde geçen İlhami FIRAT (Çekdar)'ın gerçek ismi İlami TURAN'dır.

“toprak olduk, vatan ol- duk”

“*Kimsin?*”

Bu sorunun yakıcılığı tayin etmişti, şiddetli arayışlarını onların. Vatansızlığın, kimliksizliğin kini, ezilmişliği ve öfkesi onları birer ayna haline getirecekti. Kendinin olmanın kutsal ve zorlu kavgasıyla bütünleşmekten geçiyorduysa yaşamak, ona saygılı olmak ve onu bulmak için bütünleşeceklerdi gencecikken daha kanla yaratılan toprak anayla. Ülke özlemleriyle büyüdüler, bu özlemdi, onları dağlara, savaşa çeken. Bu özlemdi, onlarda yaşama-yaratma tutkusunu yaratan. Bu özlemdi, tüm tutkuları yenen ve kendisi tutku haline gelen. Özlemleri tutkuya dönüştükçe daha da güzel oldular. Ve o anda “*toprak olduk, vatan olduk*” dediler. Ve her biri bir efsane oldu...

Eyüp heval, 1972 yıllında Hazro’da dünyaya gelir. Yurtsever ve dini etkilerin yoğun yaşandığı bir aile ortamında büyür. Eyüp heval bu nedenle okulun yanısıra dini eğitim de alır. Hem okulda hem de dini eğitimde oldukça başarılıdır. Bu başarısı çevresinde ilgi uyandırır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte, etkileri birçok ailede yaşanır olmuştur. Bundandır ki gençliğin şekillenişi, biçim alması savaşın etkilerine göre olur. Hazro sıcak savaşın en derin yaşandığı yörelerdendir. ’90 sonrası şekillenen gençlikte yurtseverlik ve ulusal duygular hakim olur. Eyüp heval ve arkadaşları da böylesi sıcak bir ortamda gençlik yaşına adım atarlar. Gerilla mücadelesini her gün biraz daha fazla solumaya başlarlar. Lise yıllarında eylemliliklere katılırlar. Serhildanlarda yer alırlar ve gençlik örgütlülüğü içinde eğitim çalışmalarında bulunurlar. Genç yaşın vermiş olduğu coşku, heyecan, canlılık mücadele canlılığı ile bütünleşince her biri bir alev topuna dönüşmüştür. Taşıdığı bu ateşin alevleriyle gözleri yakamozlar gibi parlardı Eyübün. Gözlerindeki alev onun yaşama ve arkadaşlarına olan bağlılığının aleviydi. Gözlerinin feri parladıkça hafif tebessümüyle bambaşka olurdu yüzü delikanlı Eyübün. Savaşın içinde büyümesi, beraberinde bir ağırbaşlılığı, olgunluğu ve saygınlığı da kazandırmıştı, hergeçen gün daha da uzayan boyuyla O’na.

1991 yılının sonbaharında heval Eyüp üniversite sınavını kazandı. Okuyabilmek için ülkeden ayrılıp Ankara’ya gitmesi gerekiyordu. Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi’ni kazanan Eyüp, okula kayıt yapar yapmasına, lakin oldukça zorlanır da. Çünkü bambaşka bir ortama gelmişti. Her şeyden önce ülkesinden uzaklaşmış, arkadaşlarını geride bırakmıştı. Geldiği yerler ise duygularına, yaşamına cevap vermemekteydi. İlk dönem biraz kendini zorlasa da bir türlü alışamıyordu. İnsanlar için yaşam çok basit ve tekdüzeydi. Oysa ki Eyübün geldiği yerlerde yaşam çok zordu. Her gün insanlar ölüyordu. Buradakilerin umrunda değildi bu. Eyüp, etrafına baktıkça şaşırmaktaydı; insanlarda düşünce ölmüştü. Her şeyin yerini güdüler almıştı. TC devleti üniversite gençliğini etkisizleştirmeyi 12 Eylül darbesinin en temel hedeflerinden biri yapmıştı. Fakat Eyüp onlardan biri olmamıştı. Kısa bir süre sonra okuldaki yurtsever gençlik içinde yerini aldı. Onları tanımaya çalıştı. Artık aynı dili konuşabilen ve aynı duygulara sahip olan bir arkadaş grubuyla beraber olmuş özlemini az da olsa gidermişti. Yine de o kendisini Ankara’ya ait göremiyordu, düşünemiyordu.

Geldiği gün kararını vermişti, geri dönecekti. Ama dönüşü farklı olacaktı. Bu süre içerisinde yurtsever gençliğin etkinliklerine katılmaya çalışmış, fakat tatmin olmamıştı. Ülkeyle her haberleşmesinde daha da duygusallaşır, “*olmaz ben burada kalamam*” derdi. Ülkeye olan tutkusu her geçen gün daha da büyümekteydi. Söylediği her türküde, her sohbetinde bunu görmek mümkündü. Hele dilinden hiç düşürmediği devrim türkülerini söylerken, aradığı yeni yaşamın dillenişini duyumsamak mümkündü. Üniversite sürecinde özellikle fazla konuşan, mücadelenin propagandasını yapıp da kendisini katmayanlara çok kızardı. “*Bu reformistlerin yanında bir dakika bile kalmak istemiyorum*” derdi. Çünkü onun için belirleyici olan bireyin yaptıklarıyla söylediklerinin bütünleşmesiydi. Bundandır ki söylemi ile eylemi arasında uçurum olanlara hiç mi hiç ısınamadı.

Yine bahar geliyordu. Ağaçlar çiçek açıyor her yer canlanıyordu. Evet, Eyüp heval için ’92 baharı başka bir anlam taşıyordu. Şairin “*Dağlarına bahar gelmiş, memleketimin*” dizelerini tekrar ederken, gözlerindeki alev daha da belirgin oluyordu. Çünkü özlemi, ülkenin güzelliklerine olan özlemi, artık ona rahat vermiyordu, çekiyordu O’nu. Kürdistan da kutlanan ’92 Newroz’unun sıcaklığı metropolleri sarmıştı. Yapılan katliamlara birçok yurtsever genç gibi Eyüp heval de cevap verdi. Çoktan vermiş olduğu kararını hayata geçirmek için Amed’e döndü. Özlemine kavuşmanın verdiği heyecanla ağabeyi Nedim ile kırsala çıkmak için hazırlıklarını yapmaya başlamıştır. Eyüp hem çok heyecanlı ve hem de çok neşelidir. O heyecanı kimi sürüklemezdi ki? Artık kavuşmuştu isteklerine, hayallerine hem de canından çok sevdiği arkadaşlarıyla beraber. Hazro’daki arkadaş grubunun hepsi katılma kararı almış ve gerillaya ulaşmıştı. Mahallle, okul arkadaşlığı artık silah arkadaşlığına dönüşmüştü. Onlar artık Komutan Hebun’un bölüğünde birer savaşçı olmuşlardı.

Şehit Ali

Adı, soyadı: **Eyüp BALYECİ**
Kod adı: **Ali**
Doğum yeri ve tarihi:
Hazro/ Amed, 1972
Mücadeleye katılış tarihi:
24 Nisan 1992
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Nisan 1997, Şelê mıntıkası-Hani**

Ali ismini alan Eyüp heval hızlı bir gelişme kateder. Sempatikliği, sıcakkanlılığı ve gelişkinliği ile gerilla içinde de sevilir. Yoldaşlarıyla ve doğayla kısa sürede bütünleşir. Komuta özellikleri görülen Ali hevali daha güçlü bir eğitim için önderlik sahasına gönderme kararı alınır. Artık yoldaşlarından ayrılma zamanı gelir. Oldukça zorlanır bu ayrılıktan, çünkü çocukluktan başlayan birliktelik artık daha büyük kavuşmalar için kısa da olsa ayrılığa dönüşecektir. Onu saran dugyu bambaşkadır. Bir taraftan ayrılık, bir taraftan Önderliği görme istemi var. O Başkan APO’yu görecekti bu düşünce dahi kendisine yetiyordu. Uzun süren bir yolculuk sonucu beklediği an gelir ve önderlik sahasına ulaşır. Her gerillaya nasip olamayacak olan bu fırsatı yakalayan Ali heval, Parti Önderliği’nin eğitiminden geçer. PKK ideolojisi ve bilinciyle daha da keskinleşerek önderlik gerçeğini ve tarzını anlamaya çalışır. Önderliğin nefes alırken dahi halk, şehitler ve vatanla birlikte insanlığın özgürleşmesini düşünüyor, ona göre yaşıyor olması, Eyüp heval için artık yaşamından vazgeçemeyeceği bir felsefe olur. Almış olduğu eğitimden sonra daha güçlü bir komutan olarak Amed’e döner.

Önderliğin verdiği emek ve değerle yükü daha da ağırlaşmıştır. Önderlik huzurunda verilen sözün pratikte temsilini bulması gerekmektedir. Bundandır ki, Ali heval aldığı görev ve sorumluluklara sahip çıkarken daha da istekli ve coşkuludur. Önderlikten ve partiden aldığı gücün pratik tecrübe ile bütünleşmesiyle, artık Ali heval daha olgun, savaşı yöneten bir komutan olmuştur. Bu arada duymak istemediği haberleri de alır. İlk komutanları, kendisine bir ağabeyden daha yakın yoldaşı Nedim heval ve komutan Hebun aynı çatışmada şehit düşmüşlerdir. Bu ondaki sorumluluğu daha da artırır, O’nun taşıması gereken silah sadece kendi silahi değildir artık. İki can yoldaşının silahlarını da taşımaktadır yüreğinde ve eylemlerinde. Onların manevi komutası altında her geçen gün daha da gelişen bir komutan olmalıydı. Onları savaşıyla yaşatmalıydı.

’95 yılında bir süre kitle içerisinde cephe faaliyeti de yürüten Ali heval, yoldaşları arasında nasıl bir sevgi-saygı uyandırmışsa, halkla olan ilişkisinde de bunu yaratmıştır. Kitlelerin sevgisini kazanan Ali heval, bir süre sonra elinde yine silahı Amed dağlarında birliğinin başındaki komutandır. Savaşta şehadeti yakında tanımış, birçok yoldaşı yanında, komutası altında şehit düşmüştü. ’95 baharında beraber büyüdüğü beraber okula gittiği, oyun arkadaşı ve beraber gerillaya ulaştığı Mazlum -Şexmus- hevalin şehadetini duyacağını hiç düşünmemişti. Önderlik sahasına giderken Mazlum hevalden ayrılmış ve Mazlum heval Dersim’e geçmişti. O an Ali heval gözlerindeki yaşları durduramaz olmuştu. Savaşın ayrılık taşıdığını daha iyi anlamıştı. Yüreğinde sızım sızım acılar hissetse de, her ayrılığın kutsal bağlarla büyük birleşmek olduğunu çok iyi biliyordu. Her şehadet haberi Ali heval de mücadeleye daha fazla bağlanmasının ve düşmanla olan savaşımında daha da keskinlik kazanmasının nedeni oluyordu. Çünkü o artık bir miras taşıyordu yarınlara, yarı yolda düşenlerin umutlarını, hayallerini de gerçekleştirmek zorundaydı. Bunun içindir ki daha fazla sarılmalıydı... O artık savaştaki komutanlığı ile önderliğe ve şehitlere vermiş olduğu sözü en zor şartlarda gerçekleştirmeye çalışıyordu. Olgunlaşan yaşı, savaşın ve doğanın yüzünde bıraktığı izlerle daha da bir güzelleşmişti. Ali hevalin, askeri-siyasi gücü, yoldaşlarına olan bağlılığı, fedakarlığı çevresinde büyük etki yaratmaktaydı. Girdiği birçok eylemde cesareti ve kahramanlığı ile gerçek bir gerilla komutanı olduğunu ispatlamıştı.

Mevsim yine bahar, 1997 baharı, aylardan yine Nisan. Ali’nin mücadeleye katılışının 5. yıldönümü. Üniversiteli Eyüp artık Andok sırtlarında, Hani’de Amed’in birçok dağında komutanlaşan, halkının savaşçısı Ali’dir. Baharda canlanan Kürdistan doğası gerillayı da canlandırır, harekete geçirir. Gerilla hem düşmana hem de doğanın amansız koşullarına karşı mücadele verir. Bölük komutanı Ali, yapılan düzenlemeler sonucu gücüyle Hani’nin Şelê mıntıkasına geçer. Günlerden 23 Nisan, bir yağmur fırtınası kopmuştur. Aman vermez. Gerilla birliğinin alana geldiğini farkeden düşman doğa koşullarının amansızlığı nedeniyle karadan mücadele edemediği için yine tekniğini kullanır. Kobralar leş kargaları gibi Şelê mıntıkasını bombardımana tutarlar. Birliğini düşman çemberinden kurtarmaya çalışan genç komutan kendisini gözünü kırpmadan yoldaşlarının can güvenliği için feda eder ve bomba parçalarından aldığı yaradan sonra komutanlarının takipçisi olur. Onaltı yoldaşı ile birlikte büyük bir tutkuyla kavuştuğu vatan toprağının koynuna düşer. Vatan olur. O artık özgürlüğümüze giden yolda ardında güzel yarınları vasiyet bırakan ölümsüz bir komutandır!

“ağlamak yok!
saç baş yolanlar düşkündür
aramızda
zira
kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
biz kurşun döktük yüreklerimize”

Mücadele arkadaşları

Beytüfflebap ’97 fiehitleri

❒ Adı, soyadı: **Mikail TOK**
Kod adı: **Lezgîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1997, Serîkî Tiryan-Beytüşşebap**

❒ Adı, soyadı: **Tuna ÖZKARA**
Kod adı: **Nejla Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Kela Memê-Uludere**

❒ Adı, soyadı: **Gurbet KELEŞ**
Kod adı: **Azad Bagok**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustas 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **Diyana AZİZ**
Kod adı: **Zelal**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Mayıs 1997, Kela Memê-Uludere**

❒ Adı, soyadı: **Remziye NERVİN**
Kod adı: **Jiyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Serêkaniyê, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ağustos 1997, Kela Memê-Uludere**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Rıdvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Gabar**
Doğum yeri ve tarihi: **Gurdilla, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Eşref**
Doğum yeri ve tarihi: **Neseh, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **Mehmet CAN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Mahmut**
Doğum yeri ve tarihi: **Maraş, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Munzur**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Şervan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Zivinga-Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Hogir**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Vuran**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/ Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Mart 1997, Serîkî Tiryan-Şırnak**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

❒ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Küçük Güney**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Kasım 1997, Kela Akrep-Perwari**

❒ Adı, soyadı: **İzzettin DOĞAN**
Kod adı: **Ferman**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Hilal köyü-Uludere**

Zaman, zamanın sonsuz akışında ölümsüzleşti!

Gerçekten yaşamın özgür olmadığı, insanın kendisini ifade etme imkanını bulamadığı koşullarda dünyanın çehresi çirkinliklerle dolu olur. Elbette mevcut koşullara teslim olanlar, kölelik statüsüne boyun eğenler, dünyayı çirkinliklerden temizleme mücadelesine inanarak katılmayanlar açısından böyle bir bozuk yaşamın sorunu yok. Ama iyi insanlar, yaşamın özgürlüğüne sevdalananlar ise dünyanın bu kadar kirletilmesini, yaşamın bu düzeyde köleleştirilmesini kabullenemezler. Bedelin büyüklüğüne, tehlikenin korkunçluğuna bakmaksızın ölümüne amansız bir savaşa girişirler. Ruhunu her türlü çirkinlikten uzak tutmaya çalışanların bu dünyada başaramayacakları bir iş varsa, o da soysuz yaşama kesinlikle tenezzül etmemektir.

Zaman'ı Barzan bölgesinin Selim tepesi denilen yüksek bir zozanda dalıp giden bakışlarıyla hatırlayınca yukarıdaki gerçeklik aklıma geldi. Selim tepesi, bölgedeki en yüksek noktalardan biri olarak çevre arazilere hakim bir tepedir. Sağ uzantısının doruklaştığı nokta Peygamber tepesi, ondan derin bir vadiye ayrılan yükselti ise Andok'tur. Sol tarafı ise Serxwebûn tepesi ve daha ilerdeki büyük kayalık yer de Şehidan'dır. Arka kısımlarında Kaniya Sêvê ve karşısında uzanıp Adilbeg noktasına yakınlaşan yükselti de Mordem Tepesi'dir. Oralarda Barzanilere ait Pendru, Sêlkê, Bênav ve Lêrê köyleri aynı hat üzerinde kuruludur. Ya Selim tepesine çıkıp da karşı cepheye bakmamak olur mu hiç? Miroz, Dola Şivê, Avaşin vadisi, Mam Reşo dağları ve Govendê bir geniş çember gibi Mam Reşo'yu aşarsan Basya suyuna inersin. Avaşin üzerine gidersen, Avaşin ile Basya'nın birleştikleri üçgende yanyana aktıklarını görürsün. Kartal tepesine doğru çıkarsan, Dola Doksan'a selam verip On Dakika vadisinden geçersin. İstersen Güney ile Kuzey'in sınırlarını çizen Çarçêla'ya ve Cilo'ya varırsın.

Daha birçok yer dolaşmıştı Zaman. İçinde bir umut vardı, Zagrosları adım adım dolaşırken. Savaşı savaş içinde buralarda öğrenmişti. İsviçre'den ülkesine dönerken Zagros'ta gerillacılığa başlamıştı. İyi ve kötü günleri burada geçirmişti. Acıklı ve sevinçli haberleri coğrafyamızın bu parçasında almıştı. Her karış toprak ve her üslenme noktası, daha birçok nokta yanında yollar, vadiler, sular O'na birer çağrışım sembolü olmuştu. Hevallari şehit, yaralı ve esir düşmüştü. Dalıp gittiği tepenin ismini aldığı Selim, onun takımının birinci manga komutanı değil miydi? Serxwebûn tepesinde Serxwebûn'la birlikte düşmana saldırmamış mıydı? Ya Şehidan'ın altında yatan şehitlerin her biriyle birlikte üzülüp, birlikte sevinmemiş miydi?

Şehit Zaman

Zaman, geçmiş zamana daldığında anıları bir tarih olup sayfalara yazılmıştı, bir film olup gözleri önünden geçmişti. Artık daha büyük başlangıçların, daha sonuç alıcı hamlelerin arayışındaydı. Bunun yoğunlaşması içindeydi.

Zaman'ı yaz sıcaklığında tanımıştım. Daha önce, yanılmıyorsam 1996 yılında yine hain KDP peşmergeleriyle girilen savaşta düşürülmesi namus meselesi yapılan Miroz'daki bir tepede karşılaşmıştım. İlk izlenimde içtenliği, dürüstlüğü, sıcaklığı konuşma üslubundan, yüz hatlarından okunuyordu. O'nda PKK ruhu yaşıyordu. Önderliğe bağlılığı, partiye güveni vardı. Hevalleriyle bütünleşiyordu. Yaşamı mütevaziydi. Olumsuzluklardan kişiliğini korumuştu.

Zaman'la bir süre birlikte kaldıktan sonra O'nu hem kendisinden, hem de bölük yapısının anlatımlarından daha iyi tanımıştım.Takım komutanlığına emeğine dayalı olarak yükselmişti. Cesaretli bir savaşçılık örneğini sergilemişti. Kişisel kaygılardan uzak bir savaş hizmetçiliğini yaptığının bilincine varmıştı. Bundan dolayı gururluydu. Askerliğin özüne de, biçimine de inanıyordu. PKK'de inanmanın inanılanı yapmak olduğunu biliyordu.

Zaman'ı hep askerlik sorunları ve görevleriyle uğraşırken veya işlerini halletmenin coşkusunu yaşarken hatırlıyorum. Ve bir de yaşayarak anlattığı anılarını sohbet konusu yaparken düşünüyorum. Ayrıca Barzan bölgesinin hemen her noktasında bıraktığı resimleri görüyorum. Selim tepesinde, Şirin noktasında, Namus tepesinde, Binebêrê'de, Avaşin'de, Mam Reşo'da, Mêzê'de ve daha birçok yerle birlikte en son Kaniye Ga boğazının gür ormanlarında anıyorum.

Şehit Şahan'ın başında bulunduğu bölükte takım komutanıydı. Şehit Şahan'a öyle bir yardımcılığı ve sevgisi vardı ki, oldukça saygıdeğer bir ilişki tarzıydı. Büyük bir örnekti. Bu bağlılık karşılıklıydı. Kişisel hesaplara ve çıkarlara dayalı bir ilişki biçimi değildi. Düşmanın son operasyonunun imha amacını boşa çıkarmak için Şahan'ın büyük çabasına Zaman'ın güç katması, insana moral ve güven veren bir tarzdaydı.

Hatırlıyorum; Mam Reşo'nun, Avaşin'in karşı yakasına düşen uzantısından bir gece yola çıkıp Marvanus şikeftlerine giderken etraflarında TC askerleri ve KDP'li hainler vardı. O gece hedeflediğimiz noktaya ulaşamasak çemberde kalacaktık. Oldukça riskli bir yürüyüştü. Taburê Araba'dan geçerken arkadan grup kopmuştu. Şahan her zamanki gibi en öndeydi. Grubun koptuğunu öğrenince, zaten büyük duyarlılığından sinirleri yıpranan Şahan, öfkelenip bağırmıştı. Gecenin geç saatlerinde hedeflediğimiz noktaya varmıştık. Bir sonraki günün sabahı güneşli başlamıştı. Günün güzelliğine gökyüzünde dolaşan uçak ve helikopter sesleri, havanların patlaması hiç yakışmıyordu. Şahan hareketli günlerin biriktirdiği yorgunluk içinde oturduğu gölgelikten bir arkadaş vasıtasıyla Zaman'ı çağırmıştı. Zaman'ın morali bozuk, yüzü asıktı. Şahan'ın yüzünde dünkü tavrından duyduğu pişmanlık okunuyordu. Birlikte oldukları süre içinde ilk defa aralarında öyle sert bir tartışma geçmişti. Aslında ikisi de buna alışık değildi. Şahan'ın özeleştirisel yaklaşımı ve içtenliği Zaman'ı ikna etmiş ve aralarındaki gerginlik yel olup gitmişti.

Buradan Kaniya Ga boğazına gitmiştik. Tarih 6 Ekim günüydü. O gün Zaman rahatsızdı. Başının ağrıdığını, üzerine nedenini bilemediği bir yorgunluk çöktüğünü söylüyordu. Zaten bu rahatsızlığından dolayı O'nun yerine bir diğer takım komutanı arkadaş bir mangalık güçle yakındaki tepeyi tutmak için noktadan ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra da uçak seslerini duymaya başlamıştık.

Savunma tedbirleri gereği noktadan dağılırken, Zaman'ın yorgunluğunu hatırlıyorum. Başka bir tarafa çekilmeye niyetlenirken aniden Şahan'ın karşı tepeye doğru gittiğini görünce niyetini değiştirip O'nun peşinden gitmişti. Ama sanki bilmeden, "*Şahan'la şehadete de birlikte gideceğiz*" şeklindeki bir plana göre hareket ediyordu. İsabet eden roket Şahan, Hasan, Basri ve Piling'ın şehadetine yol açarken, çok yakın mesafede korunan kendisi de ağır yaralanıyordu. Şahan anında şehit düşmüştü ve Zaman'ın ağır yaralandığını öğrenmeye fırsat bulamamıştı. Zaman'a ise ilk müdahale yetiştirilmiş, sedye üzerinde saldırı noktasından uzaklaştırılmıştı. Hastahane noktası yakın değildi. Hava hem bulutlu, hem de kararmıştı. Şukêy Brêy'e yetiştirilecekti. Saldırı noktasının karşısına düşen tepede toplanmıştık. Orada biraz dinlendikten sonra yola devam edecektik. Zaman'ı sedye üzerinde kaldırıp yola çıktıklarında, acılar içerisinde, "*Heval yavaş, öldüm ben...*" sözleriyle takati oranında bağırırken hatırlıyorum; o ses hâlâ kulaklarımda. Ve unutulacak gibi değil.

7 Ekim gününe, ulaştığımız Şukêy Brêy'de giriş yapmıştık. Şahan'ın bendeki fotoğrafına baktıktan sonra anısına yazmaya başlamıştım. Zaman'ın ulaştırılmasını bekliyorduk. Ziyaret edip, "*geçmiş olsun*" dileğinde bulunacaktık. Şahan'ın şehadeti altında ezilmekteyken, Zaman'ın da şehadetiyle daha da sarsılacağımızı hiç düşünmemiştik. Sabah saat beşte O'nun da şehit düştüğünü haber almıştık. "*Şahan'ın şehadetinden haberi var mıydı?*" sorumuza "*hayır*" cevabını vermişti bir arkadaş. Kabullenmekte ve kaldırmakta çok zorlanmıştık. Bir arkadaşın deyimiyle, sanki bir göreve gitmiş, sonra geri gelecekti gibi geliyordu bize. Gerçekte ise Zaman'ın kutsal anısı zamanın sonsuz akışında ölümsüzleşiyordu.

Silah arkadaşı Selçuk Şahan

Güllerin bedeninden dikenlerini teker teker koparırsan,
Dikenleri kopardığın yerler teker teker kanar

Dikenleri kopardığın yerleri bir bahar filan sanırsan
Kürdistan'da ve Muş-Tatvan yolunda bir yer kanar

Muş-Tatvan yolunda güllere ve devlete inanırsan
Eşkıyalar kanar, kötü donatımlı askerler kanar

Sen bir yaz güzelisin, yaprakların ekşi, suda yıkanırsan,
Portakal incinir, tütün utanır, incirler kanar

Bir yolda elele gideriz, o yolda bir gün usanırsan
Padişahlar ve Muşlar kanar, darülbedayiler kanar

Muş-Tatvan yolunda bir gün senin akşamın ne ki
Orada her zaman otlar, ergenlikler kanar

Elele gittiğimiz bir yolda sen gitgide büyürsen
Benim içimde çok beklemiş, çok eski bir yer kanar...

Turgut Uyar

1978 PKK Kuruluş Kongresi Konuşmaları

parti arşivinden –II

10 Bugünkü dünya nasıl bir dünyadır? Evet, bugünkü dünya, aslında ustaların Ekim İhtilali'nden beri, yani Lenin'in daha önceden çizdiği dünyadan farklı bir dünya değildir. Emperyalizmin varlığını sürdürdüğü, emperyalizme bağımlı olarak, ulusal baskıların yeni biçimler altında sürdürüldüğü, yine Ekim İhtilali'ne bağlı olan inşaanın geliştiği, güçlendiği, sosyalist inşaanın temelinde ulusal kurtuluş hareketlerinin ve işçi sınıfı hareketlerinin geliştiği bir çağdır. Sosyalizm, kazandığı cepheleri kaybetmemiştir, bugünkü cepheleri olduğu gibi korumaktadır. Evet, bugün bu cephelerde bazı bozguncu hareketler var; bazı bozguncu davranışlara, bazı oportünist, kaypak ve dönek davranışlara rastlamak mümkündür. Dünya halkları, sosyalist ülkelerin merkezini teşkil ettiği ve ulusal kurtuluş hareketlerinin, işçi sınıfı hareketlerinin güçlü bir bağla birbirine bağlandıkları –bu bağlar organize olmayabilir, bunu unutmayalım– direkt bir cephe veya direkt bir enternasyonal biçimde bir araya gelmemiş olabilirler, ama maddi bir gerçek olarak birbirlerini emperyalizme karşı destekledikleri, burjuvazinin baskı ve sömürüsüne belli oranlarda engeller diktiğini inkar edemeyiz. Bu ülkelerin yöneticileri emperyalizmle ne kadar ilişki kurarlarsa kursunlar, onlarla ne dereceye kadar işbirlikçiler biçiminde ilişkilerini geliştirirlerse geliştirsinler, yine de böyle bir maddi bağ birliği vardır veya dünya halklarının bugünkü emperyalizme karşı konumu bunu göstermektedir.

Bizim şüphemiz şu değildir; yani bu kadar ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişimi, bu kadar işçi sınıfı hareketlerinin kazanımı ile sosyalist inşaada bu kadar güçlenmiş bir dünyadan geri döneceğimize ve takrardan emperyalizmin yükseldiği, emperyalizmin dünya çapında yeniden diktatörlüğünü kurduğu bir çağa döneceğimize veya böyle bir çağın yeniden yaratılacağına inanmayız. Böyle bir anlayışı dünya görüşümüze, marksizm-leninizme ters görüyoruz. Biz tarihte esas olarak kısa şartlı diktatörlüğün olabileceğini, yani tarihi gelişmenin bir düzgün hat halinde gelişmeyeceğini, bazen geriye gidebileceğini, fakat geriye gitmenin daha ileriye bir hız yapmak için olabileceğini, yine tarihte bazı dönemlerde durgunluğun olabileceğini, fakat durgunluktan yeni bir dünyanın filiz güçlerinin çıkabileceğini savunan bir görüşün taraftarıyız. Geriye dönüşler veya bir yayın gerilmesi gibi geriye biraz çekilme, mutlaka ileriye doğru büyük bir sıçrama yapmak içindir. Durgunluk varsayıldığı bazı alanlarda da yeni filiz güçlerin ortaya çıkabileceğini, yani durgunluk şartlarında yeni, taze güçlerin oluştuğunu ve bu taze güçlerin eski durgunluğu kat be kat aşan hızlı bir ilerleme içine gireceğini savunan bir tarih görüşüne veya tarihi materyalist anlayışa sahibiz. Biz bu görüşümüzü marksizmi kavradığımız andan itibaren öğrendik ve olduğu gibi muhafaza ediyoruz.

Çağımızda özellikle teknolojinin çok gelişmişliğinden bahseden, atom bombasının çok çeşitli biçimlerde her gün yeni bir biçiminin yaratıldığını; atom, hidrojen, nitrojen, nötron bombalarıyla tehdit altında tutulan bir dünya olduğunu ve bu yüzden de halkların olduğu gibi yerinde durması gerektiğini savunan görüşler de vardır. Ayrıca Birleşmiş Milletler'de her gün yeni düzenlemelerin tartışıldığı ve bu yeni düzenlemelerin ışığında halklara biraz daha arpalık verileceği, bazı olanakların daha sağlanacağı savunuluyor ve bunu da ciddi ciddi devlet adamlarının, hükümet başkanlarının, her türden burjuva bilim adamlarının tartıştığını görüyoruz. Bunların boyuna-posuna bakıp neredeyse dünya halkları için ciddi şeyler vaadedeceklermiş gibi veya bu vaadleri gerçekleşecekmiş gibi davranıyorlar. Bütün bunlar beyhude veya boş davranışlardır, boş görüşlerdir. Bunlardan dünya halklarının bekleyebileceği bir kazanç yoktur. Burjuva bilim adamları üniversitelerde yeni düzenler hakkında, "az gelişmiş, kalkınmakta olan, ikinci dünyalar, üçüncü dünyalar" hakkında istedikleri kadar yeni görüş geliştirsinler, cilt cilt kitaplar oluştursunlar, bu konuda siyasal düzenlemeler, politik örgütler oluştursunlar, bunun dünya halklarına kazandıracağı hiçbir somut katkı yoktur. Dünya halklarından hiçbir somut katkı bekleyemezler. Belirleyici olan –demin söylediğim gibi– dünya halklarının yeni bir savaş beklemeden, güçlerin azlığına ve çokluğuna, yeni olup olmadığına bakmadan anında bir kurtuluş sürecine atılmalarıdır. Çağ böyle bir çağdır! Dünya halklarının kurtuluşuna açılması gerektiği sürekli bizden isteyen bir çağdır veya dünya halklarının daha önce olduğu gibi bugün de daha güçlü olduğu bir kurtuluş çağıdır.

Dünya tarihinde dünya halkları açısından bu kadar elverişli koşulların bulunduğu bir başka dönemi biz hatırlamıyoruz. Dünya halkları açısından hiçbir dönemde bu kadar elverişli koşul bir araya gelememiştir. Özellikle ulusal baskıdan kurtulmak için hiçbir dönemde bugünkü kadar elverişli şartlar olmamıştır. Görüşlerinin iyi bir özümsenmesiyle anlaşılacaktır ki Lenin, sosyalizme gidişi bile dünya halklarının bugünkü ulusal kurtuluş mücadelelerine derinden bağlamaktadır. Bir sosyalist ülkenin varlığını, işçi sınıfı hareketlerinin gerekliliğini inkar etmiyoruz, ama sosyalist dünyaya giden yolun da ağırlıklı olarak bugünkü emperyalizme karşı halkların kurtuluş mücadelesinden geçtiğini yadsımıyoruz. Lenin'in görüşlerinin özünden, dünyada sosyalist inşaanın tamamlanmasının, dünya çapında sosyalist sistemin kurulmasının, daha çok emperyalizme karşı cephelerde verilecek savaşlardan geçtiğini çıkarabiliriz.

Bağımlı sömürge halkların, yeni sömürge halkların emperyalizme karşı verecekleri mücadelede ağırlıklı olarak sosyalist inşaa temeldir veya sosyalist inşaa üzerinde bu hareketler yükselir. İşçi sınıfı hareketleri de gereklidir, ama ağırlıklı olarak sosyalizmi yaklaştıracak, sosyalizmi dünya çapında bir olgu haline getirecek çağımızın, günümüzün can alıcı sorunu, can alıcı mücadelesi, bu halkların kurtuluş mücadelesidir. Bunlar daha çok neticeyi tayin edecektir. Sosyalizmin dünya çapında bir gerçek haline gelmesini bu mücadeleler belirleyecek, tayin edecektir. Ama hangi temelde? Sosyalist ülkelerin gelişmesi, işçi sınıfı hareketlerinin varlığını sürdürmesi temelinde. Bu temelde ağırlıklı olarak halkların mücadelesi, çağımızı emperyalizm ve proleter devrimler çağları olmaktan çıkarıp bir sosyalist sistem haline getirecektir. Yalnız bu çağ hakkında da ne fazla aşırı hamhayal içinde olmak gerekir, ne de böyle bir anlayışın çok çok gerisinde olup inançsızlığa düşmek gerekir.

Marksizmin yaratıcı ustalarından öğrenebildiğimiz kadarıyla, çağımızdaki mücadelelerin gelişim sürecinden anlayabildiğimiz kadarıyla; dünya halklarının kurtuluş cephesi, eğer oportünistler, revizyonistler tarafından engellenmezse, bunun o kadar uzun boylu bir tarihi süreç içerisinde yerine getirilecek bir görev olmadığını, bir yerde burjuvazinin feodalizme karşı kazandığı zaferden daha erken bir dönemde kazanılabileceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Başlarda dünya devrimi –tabii ki rekabetçi çağa bağlı olarak– belki de bir sene içinde gerçekleşecek bir olgu gibi geliyordu. "Avrupa'da burjuvaziyi yenersek, orada burjuvazinin kalelerini fethedersek, biz devrimi sömürgelere de taşırırız. Teknolojik yardım, kültürel yardım yapar, orayı da sosyalizme götürebiliriz" diyorlardı. Evet, daha kısa bir sürede sosyalist dünyaya varmayı düşünüyorlardı.

Lenin, emperyalist çağda biraz daha bu anlayışı değiştirdi ve emperyalist çağa uydurarak; emperyalizme karşı mücadelenin daha uygun olabileceğini ve bir yığın milli kurtuluş mücadelelerinin verilmesi gerektiğini, ancak milli kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist ülkelerin elele vermesiyle, işçi sınıfı hareketlerinin elele vermesiyle sosyalist düzenin kurulabileceğini savunuyordu. O da, mesela 1920'lerde neredeyse bir Avrupa'da devrim olabileceğini ve Avrupa'daki devrimin de neredeyse bir dünya devriminin temeli haline gelebileceğini veya dünya devriminin 1920'lerde önemli ölçüde halledilebileceğini, bu konuda önemli bir aşamanın katedileceğini düşünüyordu. Keza Stalin'de de böyledir. Stalin'de emperyalizmin ömrünü fazla uzatacağına, hele hele bütün sosyalist ülkelerin geriye dönüş yapacağına ve yeniden emperyalist çağın yükseleceğine dair en ufacık bir kırıntı biçiminde de olsa bir düşünce yoktur. Tutarlı bir anti-emperyalist olarak, emperyalizme karşı halkların sürekli uyanık ve sürekli mücadele içinde olmasıyla, proletarya partileri önderliğinde sömürgelerin devrime kalkmasıyla ve Sovyetlerin etkin yardımıyla, emperyalizmin ömrünün çok kısaltılabileceğine, diyelim bir yüz senede, bir elli senede emperyalizmin çözüleceğine inanmaktadır. Evet, bu görüşleri savunanlar, dünya halklarının mücadelesine hem teoride, hem pratikte yol veren ustalardır.

Peki biz bundan sonra ne gördük? Bundan sonra neredeyse emperyalizm dünya halklarını tekrar bir barışa kavuşturacak, neredeyse emperyalizm yeniden bir çağ başlatacak, neredeyse yeni ekonomik düzenlerle dünya halklarına yeni gelişme olanakları tanıyacakmış gibi bir ton safsatayla karşı karşıya geldik. Tabii ki, bütün bu görüşlerin biraz etkin olmasıyla, dünya halklarının kurtuluş cephesinde belli bir duraklamanın olması veya bu cephelerin içten içe parçalanması, bu cephelerin parçalanmasıyla birlikte dünya halklarında bir umutsuzluk yaşanması, bu umutsuzluğun da komünist saflarda yarattığı bölünmeler, parçalanmalar ve giderek kurtuluş mücadelelerinin seviyesinin düşmesi; evet, bu sonuçları görebildik. Son onbeş-yirmi senede emperyalizmin kendini içte restore etmesi, özellikle Amerika önderliğinde dünya emperyalizminin kapitalizmi tekrar restore etmesi, yeni sömürgeciliği geliştirmesi, birleşik askeri örgütlenmeler yaratması, ekonomik örgütlenmeler yaratması, örneğin Dünya Bankası, IMF, AET, NATO, CENTO, SEATO gibi örgütlerin ortaya çıkması yaşandı. Hem ekonomik, hem politik, hem askeri düzeyde bu tip örgütlerin ortaya çıkması, kesinlikle ABD önderliğinde emperyalizmin kendini restore etmesidir. Emperyalizmin kendini restore etmesiyle birlikte dünya sosyalist hareketine karşı başlattığı bir saldırı bile vardır, bu da inkar edilemez.

Bütün bunların sonucu ve tabii ki dünya çapında kapitalizmin güçlü olması, önemli oranda gücünü muhafaza etmesi, sosyalist ülkelerde özellikle üst yapıda hâlâ eski toplumdan kalma anlayışların, geleneklerin, insan yapısının varlığını sürdürmesi ve yine sosyalist ülkelerde, sosyalist inşaada işlenen bazı bürokratik hatalar sonucu; dünya komünist hareketi içinde, ister sosyalist ülkelerde, ister devrim yapmayan partilerde, ülkelerinde devrim yapmamış komünist partilerde, dünya halklarına, proleter enternasyonalizme uygun olarak yardım meselesi ve giderek sosyalist ülkeleri emperyalizme karşı nasıl ele almaları gerektiği gibi konularda, revizyonist olarak nitelendireceğimiz, marksizmden sapma olarak nitelendireceğimiz bazı görüşlerin doğmasına yol açmıştır. Ve bugün bu görüşlerin dünya çapında etkinlik kazanmasından da bahsedebiliriz. Adeta şöyle oluyor: Dünya çapında büyük bir hız kazanan; emperyalizme karşı, özellikle de eski dünyanın bütün kalıntılarına karşı, büyük bir hız kazanan dünya devrimci hareketi, adeta bu hızdan biraz sarsıldı veya aşırı hız onun sağda-solda böyle bazı kanalların içine düşmesine yol açtı. Şimdi bunun sarsıntısı geçirilmektedir veya dünya devriminin geçirdiği bu sarsıntılar her ülkenin özgün koşullarına göre yaşanmaktadır.

...*

Program

Türk burjuvazisi, feodalizmin bağrında oluşurken, feodalizm de bir yandan özellikle devlet aygıtı içerisinde kendisine bir alan hazırlarken, öte yandan feodal sömürgeci yöntemlerine ek olarak kapitalizmin de sömürgeci yöntemlerini benimsiyor ve bütün bu yöntemleri birbirine karıştırarak, karmaşık bir şekilde, dörtyüz-beşyüz yıllık feodal baskı sistemi yetmiyormuş gibi bir de modern kapitalizmin bütün silahlarını kuşanarak, daha da yoğunlaştırıp geliştirerek, bir baskı ameliyesine girişmiştir. Hatta program bununla da aslında yetinmiyor; tarihi temelleri biraz daha da derine inmiştir. Feodal dönemdeki baskıları sadece Türk feodallerine has olarak ele almamıştır, bugünkü Kürdistan'ın yapısının şekillenmesinde Arap feodalizminin de etkilerini araştırmaya çalışmıştır. Bu konuda da doyurucu, inandırıcı kanıtlar ileriye sürebilmiştir. Bununla da yetinmemiştir, köleci çağda Kürt kabilelerinin doğuşunu, Kürt kabilelerinin aşiret haline gelişini, Kürt kabilelerinin bugünkü topraklarına yerleşimini vermeye çalışmıştır. Tümüyle bunda bi-

limsel sosyalizme sadık kalmaya çalışmıştır. Bütün bunlar belki artı bir bilgi olarak gelebilir, ama öyle değildir aslında. Feodal baskıyı anlamak için çağa yönelinmiş ve bugünkü çağı anlamak, bugünkü ulusal baskı sistemini anlamak için de, feodal dönemde geliştirilen baskı –özellikle Kürdistan'da hâlâ yoğun bir şekilde feodalizm yaşandığı için– tarihte feodal dönemin bütün özellikleri kavranılmaya çalışılarak, Kürdistan tarihinde, Kürdistan'daki bütün olguların anlaşılmasına çalışılmıştır. Bu şekilde devam edegelen program, dediğimiz gibi bütün ağırlığını I. Emperyalist Savaş'tan sonraki Kürdistan'ın yeniden bölüştürülmesine vermiştir. Çünkü günümüzü en yakından ilgilendiren veya günümüz Kürdistan'ının şekillenmesinde en yakın etkisi veya en belirleyici etkisi olan, Arap yayılması döneminde geliştirilen baskı, feodal baskı biçimleri, feodal kültür biçimleri değildir. Daha çok I. Emperyalist Savaş'tan sonra –keza aynı dönemdeki baskı, Türk sultanlarının baskısı mutlaka etkilemiştir, bugünün oluşmasında onun da katkısı hayli fazladır– Kürdistan üzerinde bir yandan yerel feodallerin, bir yandan genç Türk burjuvazisinin, diğer yandan İngiliz-Fransız emperyalizminin, karşılıklı savaşması sonucunda Kürdistan'ın bugünkü statüsü tayin edilmiştir. Program bunları izah etmeye ve bu konuda sistemli görüşler geliştirmeye çalışmaktadır.

Programın en belirgin özelliği, I. Emperyalist Savaşı'ndan sonra Kürdistan'ın emperyalistlerce ve onunla uzlaşan sömürgeci güçlerle nasıl parçalandığını ve bu parçalanmanın nasıl haksız olduğunu ve emperyalizmin-sömürgeciliğin Kürdistan'daki halk yığınlarının çıkarlarını nasıl görmemezlikten geldiğini, onlara en ufacık bir gelişme yolu tanımadığını, onların varlıklarını bile tanımaya yanaşmadığını işlemesidir. Emperyalistler ve sömürgeciler o dönemde bu ülkenin adını ve bu ülkede yoğun olarak yaşayan halkın varlığını tanımamakla birlikte, bu halka en ufak bir siyasal ve ekonomik gelişme yolu tanımamışlar ve tümüyle bunları kendi pençeleri arasında parçalamayı, kendi pençeleri arasında tutarak iliklerine kadar sömürmeyi temel ilke haline getirmişlerdir. Bu konuda zaman zaman birbirlerine karşı savaşmışlar, zaman zaman da birbirleriyle anlaşmışlardır. İngilizlerle özellikle Türk burjuvazisinin şiddetli çatışmaları ve uzlaşmaları olmuştur. Lozan'da bu böyledir, Sevr'de bu böyledir, daha sonra 1925'te Musul meselesinde bu böyledir. Bütün bunlar Kürdistan'ın yakın tarihinde cereyan eden ve bugünkü Kürdistan'ın şekillenmesine yol açan tarihi önemde olaylardır.

Evet, oldu-bitti gibi görünen bu yakın tarihi geçmişe, biz hiçbir zaman böyle bakamayız. Başkalarınca bir tarihi geçmiş olarak, tarihi bir kalıntı konusu olarak ele alınan bu görev, bizim için son derece can alıcı, son derece yakın siyasi sonuçları olan ve bugünkü yaşantımızı çok yakından ilgilendiren tarihi, siyasi nitelikte olaylardır. Biz kendimizi, bu tarihi, siyasi olayların çizdiği bir Kürdistan'ı kabul etmeme gibi bir durumla karşı karşıya buluyoruz. Emperyalistler, sömürgeciler ve feodallerin bazen savaşarak, bazen uzlaşarak çizdikleri bir Kürdistan statüsü, bizim için kabul edilecek bir statü değildir. Bizim için üzerinde gelişmenin olacağı, partinin, halkın üzerinde özgürce gelişeceği bir statü değildir, bir halkın siyasal, ekonomik, kültürel gelişmesini bağımsızca sağlayacağı bir statü değildir. Tam tersine, bu statünün aşılması olayında, geçmişte yapılan çeşitli anlaşmalar ve hâlâ da varlığını sürdüren bu hukuki anlaşmalar sonucu kurulan siyasi rejimleri, bu siyasi rejimlerin gerçekleştirdiği talana varana dek geliştirilen ekonomik sömürü kurumlarını kabul etmemiz mümkün değildir; kabul ettiğimiz oranda da bu ülkede yaşayan, bu topraklar üzerinde yaşayan halk yığınları açısından özgürlük ve daha gelişmiş bir yaşam vaadetmemiz mümkün değildir. Program bu konuda yeteri kadar özen göstermiştir. Mümkün olamayacağını çeşitli şekillerde tahlil geliştirerek, çeşitli alanlarda tahlil geliştirerek belirtmeye çalışmıştır. O halde biz gerek diğer parçalarda, Kürdistan'ın genelinde uğranılan baskıyı ve o parçaların emperyalistlere, işbirlikçilerine verilmesini; gerek Türkiye'deki parçanın Türkiye'nin siyasi statüsü altına girmesini ve giderek Türk burjuvazisinin bir yemliği, bir çöplüğü durumuna getirilmesini kendimize veri olarak kabul edemeyiz veya böyle bir statüyü kabul edemeyiz.

Program özünde; Misak-ı Milli'yi reddetmektedir. Diğer gruplar için, özellikle gerek reformist örgütler için olsun, yerli reformist, teslimiyetçi örgütler için olsun, gerek sosyal-şoven çizgiler, gruplar için olsun bir veri olarak işlenen Misak-ı Milli'yi hatırlayalım. Misak-ı Milli şudur: Misak-ı Milli, o zamanki Osmanlı askerlerinin ve Osmanlı ordularının kendi güçleriyle ayakta tuttukları toprakların, Mustafa Kemal tarafından veya o zamanki Türk burjuvazisi tarafından Türk ulusuna ulusal sınır olarak gösterilmesidir. Tamamen süngü gücünün belirlediği ve içinde her türlü ulusal ve sınıfsal baskının alabildiğince yaygınlaştığı bir sınır sistemidir. Biz bunu kendimize bir veri olarak kabul etmiyoruz. Böyle bir Misak-ı Milli sınır tespitini, bu sınırlar üzerinde bir cumhuriyetin inşaasını, bu cumhuriyetin üst yapısını teşkil ettiği ekonomik yapıyı, ekonomik temeli, bu temelin sağladığı bütün sosyal, kültürel ilişkileri kabul edemeyiz ve buna karşı bizim mücadelemiz olacaktır. Bunların gelişmenin önünde bir engel olduğunu, gelişmeyi sağlamayan, tamamen bir halkı kapitalist egemenlik süreci içinde daha da yoksullaştıran, daha da kültürsüzleştiren, işsizleştiren ve giderek siyasi gelişme açısından da tamamen en ufacık bir statü olarak tanımayan bir statü olarak anladığımız için, ilke olarak karşı çıkılması gerektiğini söylüyor ve bunu da günümüzde en önemli bir siyasi hedef olarak koyuyoruz. Bu daha çok şunun için önemlidir: Sosyal-şoven gruplarını, yani Türkiye devrimine ilişkin, örneğin bir elli seneden beri boy gösteren TKP için ve daha sonra diğer grupların bu konudaki yargıları gözönüne getirilirse, bizim bu konuda ne derecede önemli bir farklılık içinde olduğumuz anlaşılır. Bizim yerel güçlerimizin sürekli bir otonomi peşinde koştuklarını hatırlarsak; bu otonomi için hiçbir zaman Misak-ı Milli'ye veya I. Emperyalist Savaş içinde çizilen sınırlara karşı çıkmadan, her parçada ayrı ayrı otonomi bölgeleri peşinde koşan bu feodal burjuva karması görüşler ve siyasetlerle olan farkımız belirgin bir şekilde ortaya çıkar. Bu, aynı zamanda Kürdistan'daki proletaryanın tarihi görevini ortaya koymaktadır.

Bu dönemde kapitalist-emperyalist ve sömürgeci güçler tarafından parçalanan ve her parçası üzerinde ayrı ayrı bir yoksullaştırma, talan etme ve kültürsüzleştirme durumuna tanık olmuş bir ülkenin devrimcileri olarak, elli seneden beri, özellikle savaştan beri geliştirilen bütün ideolojik, kurumsal ve uygulama alanındaki baskı ve sömürüyü, bugünkü yoksulluğun, bugünkü dayanılmaz hayat koşullarının biricik nedeni saymaktayız. Biz bunlarda en ufacık bir geliştirici yön göremekteyiz, bu baskı ve sömürü sistemi altında ülkemizde hiçbir gelişme olamamıştır. Tarihin, Kürdistan'daki tarihin kaba bir tablosunu çizersek; ilk çağlardan, Sümerlerin burada, Mezopotamya'da uygarlık adımını atmasından bu yana hiçbir zamanda bu dönemdeki kadar bir uygarlık dışında kalma, bir tarih dışında kalma görülmemiştir. Bugün yaşanan dönem, kişiliksizleşmenin, tarih dışında kalışın, tabii giderek insanlık dışında kalışın doruk noktasıdır.

Program, bu konuda son derece hassas, son derece ilkeli açılımlar getirmektedir. Tüm yapıyı kişiliksizleşmiş bir yapı, bütün tarihi tarih dışına atılma, bütün insan ilişkilerini uydu ilişkileri, yurtsever görmeyen ilişkiler olarak ele almaktadır ve tabii ki ilkel halk kültürlerinin tümünün gelişme olanağını bulamadığı, bu alandaki yoksullukların içinde bunalıp kalan bir halkın bugün en parçalı, en geri, en dayanılmaz yoksul dönemini yaşadığını dile getirmektedir. Çağ son derece teknolojinin, bilimin geliştiği bir çağ olmasına karşılık, yine dünya halkları bir yerde sosyalizme doğru yönelirken, sınıfsız topluma doğru yönelirken, en sıcak mücadeleleri verirken, halkımızın tersi bir biçimde çağın dışında kalmış ve çağın hiçbir imkanından ne siyasal, ne ekonomik, ne teknik, ne bilimsel hiçbir alandaki gelişmelerinden nasibini alamamış bir halk olarak, tümüyle bunların dışında kalan bir halk olarak, ne derece bir yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığını, tamamen bir daha bilinmemek üzere günümüzde tam bir tasfiye sürecinde olduğunu vurgulamakta, belirtmekte ve buradan da kalkarak günümüzün acil örgütsel görevlerini ve mücadele biçimlerini koymaya çalışmaktadır.

Baskıların bu yönde gelişmesi, bu baskıların içerikte, yani sosyal muhtevada feodal olması, hatta hatta bütün yapıyı köleci ve ilkel dönemde kalmış bir tortu, bir kalıntı biçiminde ayakta tutması, çağın uluslaştırıcı, geliştirici hiçbir özelliğinin bünyesine katılamaması veya çok sınırlı olarak katılması nedeniyle, bu halkın durumu son derece kötü olarak tasvir edilmekte, son derece gerçeğe uygun olarak tasvir edilmekte ve buradan yola çıkarak devrimin mahiyeti, niteliği ve bu devrimden çıkarı olan güçler, bu devrimin hedefleri, bu devrimin düşmanları ortaya koyulmakta ve bu konuda mücadeleci unsurların örgütlenme ilkeleri veya kuracakları örgütün nitelikleri belirtilmeye çalışılmaktadır. Programın dayandığı tarihi yapı veya tarihe bakış açısı, bu dayandığı çağın yapısı, bu ve buradan bir halk için çıkardığı sonuçlar bunlar.

Peki bu kadar çağın dışında kalmış, bu kadar tükeniş aşamasında bulunan bir halk için neler getirmektedir? Bir milli kurtuluş mücadelesinin gerekli olduğunu söylemektedir! Gelişmek için, her alanda dirilmek için bir milli kurtuluş! Ki bunun da en yalın anlamı siyasal bir bağımsızlık olabilir, bu halkın yoğun bir şekilde katıldığı siyasal bir bağımsızlık olabilir. Devrimin hedefi budur, en acil hedef budur. Devrimin bir numaralı görevini bu şekilde gündeme koymaktadır.

Buna bağlı olarak milli bağımsızlığın gelişmesini, siyasal bağımsızlığın gelişmesini, siyasal bağımsızlığın içinde feodallerin tasfiye edilmesini şart koşmaktadır. Feodallerin, kompradorların yaşadığı bir ülkenin bağımsız olamayacağını savunmaktadır. Öte yandan bu ülkede bazı sınıfların oluştuğunu, ulusal gruplardan bazılarının ulusal bağımsızlıktan yarar göremeyeceğini, tarihi açıdan bunların içeriğinin artık boşaltıldığını belirtmektedir. Tarihin bunlar için öngördüğü kader, ulus konusunda bir şey söyleme, bir ulusal kimlik edinememe veya hakim ulusun içinde erime biçimindedir.

Gençlik için, köylüler için, işçiler için ve bütün emekçi halk yığınları için de şunu getirmektedir: Yeniden bir dünya kurulmalıdır ve bunun yolu da ulusal bağımsızlıktan, ülkenin bağımsızlığından geçmektedir. Bütün insanlara verebileceğimiz desteğin, hatta en yakın komşu olarak yaşadığı halklara en yakın desteğin, buradaki bir bağımsızlık mücadelesinden geçeceğini ve aynı şekilde dünya halklarına karşı da bir fayda sağlamanın, dünya halklarına karşı bir görev olarak yerine getirmenin yolunun da bir bağımsızlık mücadelesinin yükselmesi olduğunu söylemektedir. Ve bunda en çok çıkarı olan sınıf ve tabakaları; işçiler, köylüler, gençlik, aydın kesimler ve diğer emekçi unsurlar ve yurtseverliğini koruyabilen çeşitli feodal, burjuva kesimler içindeki güçler olarak dile getirmektedir.

Düşman olarak da feodal kurum ve grupların hepsini, ilkel, aşiretçi, aileci, kan davacı, mezhepçi ne kadar oluşum varsa hepsini hedef almakta ve yine bütün bunları ayakta tutan, ulusal baskı ve bu ulusal baskıyı uygulayan Türk burjuvazisini ve bugün bu Türk burjuvazisinin en azılı temsilcisi olan faşizmi bir numaralı hedef olarak mücadelenin önüne dikmektedir.

Bu şekilde dayandığı temelleri ortaya koyan ve mücadelede dayanacağı güçleri, gerçekleştireceği görevleri dile getiren bir program, uzun vadeli bir mücadele yöntemini öngörmektedir. Yani bu ilkelerin ancak uzun vadeli bir halk savaşıyla, çağımızda bütün yoksul halkların kullanmış oldukları bir savaş yöntemiyle yaşam bulacağını, onların savaştığı yöntemle savaşılması ve yine onların mücadele taktiklerini kullanmak gerektiğini ve tabii ki bu süreçte çeşitli örgütlerin, ittifakların kurulabileceğini söylemektedir.

Sonuç olarak da, bütün bu çabaların bir demokratik halk hükümetini yaratması gerektiğini nitelemektedir. Demokratik halk hükümeti, bugünkü sömürgeci baskıların tasfiye edilmesi ve feodal baskının tasfiye edilmesi sonucunda kurulacak tek siyasi alternatiftir. Bundan başka bir siyasi alternatif düşünülemez, en devrimci kararlar böyle bir hükümet döneminde uygulanabilir. Ülkedeki toprağın adil dağıtımı, ülkedeki halkın geniş bir kültür seferberliğine, eğitim seferberliğine girişi, ülkedeki halkın kendine yeniden gelmesi, adeta yeniden dirilmesi, komşu halklarla eşit ve özgür bir temelde yeniden birlik kurması, dünya insanlık kültüründen nasibini alması, dünyadaki bilimin ve teknolojinin ürünlerinden yararlanabilmesi ve bütün bunlardan, gerici üretim araçlarından son derece gelişmiş üretim araçlarını yaratabilmesi bu şekilde mümkün olacaktır. Bunlar hem siyasi olan, hem de pratik olan, en acil araç olan böyle bir aygıta, siyasal aygıta ihtiyacı göstermektedir.

Kısaca bu kadar örgütlenme, bu kadar mücadele, bu kadar savaş ile giderek böyle bir aygıt yaratılırsa, Kürdistan'daki halk yığınlarının kaderini, dıştaki ve içteki güçlere karşı savunabilecek böyle bir aygıt geliştirilirse; en başta yerel halkın çıkarlarını savunmak, komşu halkların çıkarlarını savunmak, giderek bütün dünya halklarının çıkarlarını savunmak mümkündür ve böylece dünya halklarının mücadelesine en önemli katkıyı vermiş, bu konuda proleter enternasyonalizmin bize yüklediği görevi de en sağlıklı bir şekilde yerine getirmiş olacağız. Başka hiçbir gelişme yolunu görememiştir, program bunun dışında ülkede daha da insani olabilecek, daha da yurtseverce olabilecek bir gelişme yolunu tanımamaktadır. Bunun dışında program bütün yolların, bütün alternatiflerin, bütün aygıtların, –kimisi parlamentoya koşar, kimisi daha çok "yol, fabrika" der, kimisi de asimilasyonun hızlandırılmasını ister– bu anlamda tüm bu yolların ölüme, tükenişe giden yollar olduğunu ilan ediyor.

Demokratik bir halk hükümetinin kurulması şüphesiz çok çetrefil bir sorundur. Ülkenin tümünde birdenbire gerçekleşmez. Bugün bile bir kentte bir devrimci komite kurabilsek, buradaki halkın yerel ihtiyaçlarından tut, halkı dışarıya karşı savunmaya kadar bütün görevlerin hepsini üstlenirsek, bu ne olur? Bu, ileride kurulacak bir hükümetin ufak bir organı olur. Bunun gibi yüz tane yaratsak, iki yüz tane sömürgeci orduya karşı kurtaracağımız bölge yaratsak, tabii ki böyle bir hükümet teorik olmaktan çıkar, pratik canlı bir gerçek haline gelir. Eğer bizim mücadelemiz sürekli kendisine alan yaratırsa, feodallerin etkinliğini, polisin etkinliğini daha çok bölgede kırarsa ve bütün bunların sonucu güçlü gerilla hareketleriyle sömürgeci orduyu işlemez hale getirirse, böyle bir hükümetin dayanacağı bazı aygıtları, ilk komiteleri, ilk konseyleri veya böyle bir hükümetin dayanacağı ilk şekillenmeleri ortaya çıkarabilir. Bütün bu süreçleri yaşamadan, bizim böyle bir halk hükümeti olarak ortaya çıkamayacağımız açıktır; çıkarsak, bu çok soyut, çok hayali bir iş yaptığımız anlamına gelecektir. Ama tabii ki biz bu koşulları yaratırsak da, doğal olarak bizim karşımıza dikilecek hedefin böyle bir hükümet olacağı ve sadece siyasi iktidar aygıtı olarak, bir kurtuluş aygıtı olarak değil, elde edilen ulusal bağımsızlığı savunmada olsun, içteki feodalleri aşmada, yani içteki demokrasiyi sağlamada olsun, tek siyasi alternatifin, en elverişli siyasal aracın bu olduğunu ve bu aracın da, uzun vadeli bir halk savaşı süreci içinde yaratılabileceğini söylemiş olmaktadır veya formüle etmektedir.

Halk hükümetinin kurulması en önemli bir görev olarak belirtilmiştir ve daha sonra böyle bir hükümetin önderliğinde girişilecek işler vardır; eğitim alanında, kültürel gelişme alanında, ekonominin inşaa safhasında, sanayinin yeniden inşaa safhasında geliştirilecek işler gibi... Ama ekonominin tarım, ticari, mali, bütün bu alanlarda nasıl bir şekillenme yaratacağı, hükümetin o zamanki yıllık kararnameleriyle, yıllık programıyla belirlenecektir. Bu konuda programa fazla bir not düşülmesi zaten mümkün değildir. Ve tabii ki bütün bu hükümetin alacağı tedbirlerle giderek bir demokratik halk diktatörlüğünün, yani kısaca bağımsız bir halk cumhuriyetinin bu topraklarda doğması ve kurulmasıyla birlikte; Ortadoğu'da halklar arasında devrimci düşüncenin geliştirilmesinin, siyasal devletlerin, siyasal bir güç haline gelmiş, gerek devrimi gerçekleştirmiş ülkeler olsun, gerek devrimci sosyalist güçler olsun, gerek diğer demokratik yurtsever güçler olsun, bunlar arasında daha sağlıklı, daha eşit, özgür ilişkiler kurulmasının zemini oluşur. Örneğin gerektiğinde bir Sovyet –programa bu düşülmemiştir, ama ikinci ele alışta belirteceğiz– bölge çapında bir cumhuriyetler birliği yaratmayı, eğer böyle bir siyasal birlik yaratılmazsa bile, hiç olmazsa halkların özgür ve eşit bir temelde bir araya getirilmesini, bütün güçler arasında dayanışmayı, yoğun bir ilişki alış-verişini düzenleyebileceğini ve daha çok halkların çıkarına bunu yapabileceğini belirtmekte ve böyle bir siyasal rejimin bunları yapabileceğini söylemektedir.

**1978 yılına ait arşivlerde yapılan araştırmalarda "Siyasi Değerlendirme" konuşmasının son bölümü: II. Emperyalist Bunalım Süreci ve Yarattığı Sonuçlar, Genelde Klasik Sömürgeciliğin Çözülüşü, Birçok Ülkede Gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri, Ortadoğu ve Türk Sömürgeciliği konularını içeren kaset bulunamamıştır.*

Sürecek

Kuzey İrlanda ve sömürgeciliğin iflası

Hasan Uçar

İrlanda Cumhuriyeti, Britanya hükümeti ile Kuzey İrlandalı partiler arasında 10 Nisan 1998'de varılan "*Kuzey İrlanda Barış Anlaşması*"; Kürdistan halkı gibi egemen güçlerin cenderesinde yüzyıllarca inleyen İrlanda halkının çektiği acıları boşa gitmemiş, döktüğü kan ve özellikle son yirmibeş yılda gündemden düşürmediği direnişininin ilk meyvelerini verdiğini gözler önüne getiriyor. Atlas okyanusundan esen, ancak hiçbir zaman insana dokunmayan hafif rüzgar, yılın hemen hemen tüm mevsimlerinde çiseleyen yağmur, akan nehirler ve her tarafı yeşillikle kaplı tepeleri ile bilinen İrlanda'da varılan anlaşmayı direniş ve şüphesiz sergilenen kahramanlıklar dışında tutmak mümkün değil.

İrlanda halkının efsanevi devrimcisi ve İrlanda Kurtuluş Ordusu-IRA'nın direnişçisi **Bobby Sands**, 1 Mart 1981'de tutuklu bulunduğu Belfast'ın güneyindeki Maze Cezaevi'nde ölüm orucu başlattığında, herkesin merakla beklediği soru, bunun ne tür sonuçlar beraberinde getireceğiydi. Bobby Sands ölüm sınırına yaklaştığında, İngiliz kraliyetini savunan işbirlikçiler, "*Let Bobby Sands die*" (bırakın Bobby Sands ölsün) sloganları atıp bir anlamda kendi halk gerçekliğine ihanet ederek mücadelenin önderlerini arkadan hançerliyordu. Ne yazık ki Sands, ölüm orucunun 66'ncı gününde H-Bloku ismi verilen hücrelerden birinde 5 Mayıs'ta son nefesini verecekti. Gerek İngiliz sömürgeciliği, gerekse Belfast'taki kukla yerel hükümeti, verdikleri ulusal kurtuluş mücadelesi uğruna tıkatıldıkları hücrelerde "*adli vaka*"dan kurtulup "*siyasal statü*" talep eden Sands ve arkadaşlarını ölüme terketmişti. Sands ölüm döşeğindeyken, Kuzey İrlanda halkının önemli bir kesimi, arkasında olduğunu göstermek için onu gıyabında milletvekili bile seçmişti. Cenazesi ise yüz bin üzerinde bir kitle seli tarafından son yolculuğuna uğurlanıyordu. Kürdistan'da 1992'de sergilenen serhildanlar benzeri, Kuzey İrlanda'da da Bobby Sands'in ölümüyle benzeri serhildanlar daha da yoğunlaşmıştı. Ancak Sands'ın yaşamı ile taçlandırdığı ölüm orucunu bu sefer diğer arkadaşları başlatacaktı. Sands'in yerini boş bırakmak istemeyen IRA tutsağı Joe McDonell, Sands'ın ölümünden hemen sonra açlık grevi başlattı ve ardından eyleme katılan 9 IRA militanı da açlık grevini ölüm orucuna dönüştürdü. Yaşamlarına mal olmasına karşın sonuna kadar direndiler. Açlık grevinde şehit düşen IRA militanlarının sayısı böylece 10'a yükselmişti. İngiliz emperyalizmi ve Kuzey İrlanda'daki işbirlikçileri, halkın giderek hareketlendiğini, bilinçlenip kraliyete karşı ayaklandığını ve ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda taviz vermeden ilerlediğini görmeyip anlık zafer sorhoşluğu yaşıyordu. Ancak defalarca istilalara uğrayan İrlanda'nın kanla yazılmış tarihi artık tekerrür etmeyecekti.

Sands ve arkadaşları belki İrlanda halkının bağımsızlığı uğruna canlarını feda etmişti, ama geride kalan nice Bobby Sandslar'ın direniş ruhunu canlı tutacakları kesindi.

Sorun neden uzadı?

Bu soruya yanıt bulmak için sömürgecilik ve işbirlikçiliği iyi analiz etmek gerekiyor. Nitekim İrlanda sorununun bugüne kadar sürmesinde iç çelişkiler ve Britanya'daki kraliyet sisteminin büyük payı bulunuyor. Britanya adalarında sadece sınırları değil, aynı zamanda halkları parçalayan, birbirlerine düşman eden de bu sistem oldu. Dünya tarihine damgasını vuran Büyük Britanya emperyalizmi, hiçbir yerde İrlanda kadar zorlanmadı. İrlanda, tarih boyunca Britanya sömürgecilik sisteminin en çözülmez sorunu olarak kaldı. Hindistan'da Mahatma Gandi önderliğinde İkinci Dünya Savaşı'nın son yıllarına kadar süren direniş hareketi sonunda bağımsızlıkla sonuçlandı, Ortadoğu'da sınırlar cetvelle çizildiği halde halkların egemenlik hakları büyük oranda iade edildi, İngiliz mandası Hong Kong dahi geçtiğimiz yıl Çin Halk Cumhuriyeti'ne sessiz sedasız geri verildi. Ancak Britanya'ya coğrafik ve demografik yakınlığı ve kültürel benzerliği bulunmasına karşın İrlanda'da yıllarca açık kalan yaralar kanamaya devam etti.

Niye mi? Çünkü Londra merkezli sömürgeci-emperyalist rejimden kaynaklanan ulusal çelişkiler aşılarak birlik ruhu hiçbir zaman sağlanamadığı için. En büyük etken ise İrlanda'yı yüzyıllarca sömüren, kendi içinde bölen ve askeri baskıyla zaptetmeye çalışan İngilizler değil, kendi arasındaki işbirlikçilerdi. Kraliyet rejiminin yediyüz yıllık etkisi öylesine kökleşmişti ki sorunun basit bir yaradan çıkıp kronikleşmişti. Bir anlamda Kürdistan'da bugün yaşanan KDP ihaneti, özellikle 20'nci yüzyılın başlarından beri kendini Kuzey İrlanda'da gösterdi.

1922'de Serbest İrlanda devleti kurulduğunda, ülkenin kuzeydoğusunda yer alan Ulster eyaleti, protestanların çoğunluğu nedeniyle Britanya ile sıkı bağlarını korudu. Azınlıkta bulunan katolikler ise İrlanda ile birleşmekten yanaydı. İrlanda sorunu da aslında bu tarihten itibaren başlıyor. Bölgenin en temel sorunu cumhuriyetçi ve kraliyetçiler arasındaki çelişkiden oluştu. Kendilerine "*birlikçiler*" -kraliyete sadık olanlar- ismini veren protestanlar, hiçbir koşulda İrlanda Cumhuriyeti ile birleşmeyi kabul etmiyorlardı. Cumhuriyetçiler -İrlanda ile birleşmeden yana olanlar- ünvanını alan katolikler de hiçbir şekilde kraliyete bağlı kalmak istemiyorlardı. Asıl sömürgeci güç olan Britanya ise kendini bir çırpıda ortada buldu. Sorunun çözümsüzlüğü de; iki dere arasında kalan İngilizler ve birbirileriyle kıyasıya mücadele eden, bölgenin en büyük kenti Belfast'ı dahi gettolaştıran iki hristiyan mezhebi arasında sıkışıp kaldı.

İrlanda halkının ortak siyasi, kültürel ve ekonomik geleceği bakımından birleşme çok daha yararlı olacaktı. Protestanların reddi bir anlamda İngilizler için de müdahale gerekçesiydi. Özel statülü otonomisi bulunan Kuzey İrlanda hep protesanlar tarafından yönetildiği için hükümet de Britanya'nın doğal taraftarı ve Londra'dan büyük askeri ve ekonomik destek alıyordu. Londra yönetiminin askeri müdahaleleri de ağırlıklı olarak Belfast yönetimi ile koordineli yürütülüyordu.

Britanya yönetimi İrlanda'dan çıkmaya 1920'de karar vermişti. Hem siyasi, hem askeri, hem de psikolojik olarak. Ancak çıkamıyordu, çünkü protestan kesim kendisini Britanyalı gözüyle bakıp gerekirse bu amaç için savaşacağını ima ediyordu. Ada'nın bölünmesindeki temel etkenlerin başında bu olgu geliyordu. Britanya'nın İrlanda'da kalışı, Londra yönetimini hem maddi olarak zorluyordu, hem de uluslararası alandaki imajını sarsıyordu. Yüzyıllarca dünyaya hükümranlık yapmış bir imparatorluğun ucuz bir yenilgi sonucu Ada'yı terketmesi beklenemediği için siyasi erkan işin içinden yüzakıyla sıyırmaya çalışıyordu.

Tek çözüm Ada'nın ikiye bölünmesindeydi. İki tarafın illeriki tarihlerde yeniden birleşmesini sağlamak için ise İrlanda adasının ikiye bölündüğü tespitinin İrlanda Cumhuriyeti anayasasında yer alması sağlandı. Böylece Britanya, her yönüyle aslında 1920'de Ada'dan çekildi. Ancak nihai çözüm ufukta görünmüyordu.

1860'daki sivil savaştan sonra kuzey parçasının ayrılışı sırasında olduğu gibi son ayrılmada da "*bırakın uyuyan köpekler uyusun*" yaklaşımı sergilendi. Bölünme Anlaşması, daha çok bir uzlaşma olduğu için hiç kimseyi tatmin etmiyordu. 26 güney eyaletinde yaşayan İrlandalı ulusalcılar, anlaşmayı istemeyerek kabul ettiler. Buradaki halkın çoğunluğu sağlanan uzlaşmayla özgürlük mücadelesi için gereken özgürlüğü sağladıkları inancındaydı. Ama küçük bir grup anlaşmayı reddedip kraliyet döneminin İrlanda için artık sona erdiğini, "*ya İrlanda'nın bütünleşmesi ya hiç*" sözleriyle gerekçelendiriyordu.

Bu vesileyle 26 eyalette bir sivil savaş da başlatılmış oldu. Çatışmalarda İrlandalıların birbirilerinden öldürdükleri kişilerin sayısı Ada'da İngilizlerin öldürdüklerinden daha fazlaydı. Ancak çözümü kendi aralarındaki çatışmalarda bulmayan katolikler, 1968'de Sivil Haklar Hareketi isimli bir oluşumu hayata geçirip siyasi eylemler başlattılar. Bu taktik ABD'de din adamı Martin Luther King'in siyahların haklarını elde etmek için başvurduğu sivil eylem tarzının bir kopyesiydi.

Sokaklara dökülen İrlandalılar bu sefer İrlanda'nın birliğini değil, İngiliz yasalarının uygulanmasını talep ediyorlardı. Katolikler için iş, ev ve eşit adalet gibi tali hakları talep ediyorlardı. Böylece aslında bir kaza sonucu "*bir kişi bir iş ve bir ev*" gibi talepler de ortaya çıktı. Buna sonraki dönemlerde "*bir kişi bir oy*" talebi de eklendi. Sivil hareketin vardığı bu aşama çok önemliydi. Bu hakların elde edilmesi, ciddi siyasi sonuçları da beraberinde getirecekti. İngiliz kukla rejimi bu talepler karşısında dehşete düşüp gelişmeleri "*truva atı*" şeklinde değerlendiriyordu. Katoliklerin yerel seçimler gibi talepler öne sürmeleri mantıklı karşılanmıyordu. Aksine bunlara, arkasında İrlanda'nın birleşmesini isteyen eski ulusalcıların oyunu olarak bakılıyordu. Hükümetin sivil harekete de askeri müdahale ile yanıt vermesi, ulusalcı hareketin daha da güçlenmesini sağlıyor, İrlanda Kurtuluş Ordusu-IRA ve Sinn Fein'e sempati giderek artıyordu. Katolikler azınlıkta oldukları meclisin bile elli yıl boyunca kendilerini dikkate almadığı kanısındalardı, bu yüzden sokaklara dökülmekten başka seçenekleri bulunmuyordu. Bu, aynı zamanda sivil hareketin sonuna geldiğine işaret ediyordu. Sivil hareket diğer taraftan kopye edilmiş yöntemleri uygulamakta oldukça zorlanıyordu. Ada'da baskılar 20. yüzyıla kadar sürdüğü için halkta sürekli direniş canlılığı vardı. İngilizlere veya başka güçlere boyun eğme gibi bir alışkanlık yoktu. Hatta devlete karşı müthiş bir direnişin sözkonusu olduğu da söylenebilir.

Halkın tümü bunda yer aldığı için büyük gerilla birliklerine de pek gerek yoktu. Gerilla sürekli halkla birlikte hareket ettiği için bir anlamda halkın tümü gerilla gibiydi. Bunun en önemli belirtisi, ise halk arasında oluşturulan savunma komiteleri oldu. Ama buna karşın bölünmüşlük vardı ve bu da en büyük hendikapı oluşturuyordu.

Sivil hareketin en önemli özelliği gerçekleştirdiği yürüyüşlere katılımın oldukça yüksek oluşuydu. Örneğin Derry kentinde bir hafta sonu düzenlenen yürüyüşe rahatlıkla onbeş bin katolik katılabiliyordu. Ağırlıklı olarak öğrencilerden oluştuğu için örgütleme ağı da oldukça genişti. Sivil hareketin dağılması, İrlandalıların bu tür eylemlere alışık olmayışından değil, Londra'dan gelen darbeden kaynaklandı.

Hükümet değişikliği ve çözümsüzlük

1970'de Britanya'da yapılan genel seçimler, hükümet değişikliğine neden olmakla birlikte, tasfiyeci bir mantığı da beraberinde getirdi. İktidarda bulunan İşçi Partisi hükümetinin başbakanı Harold Willson, sivil harekete müsade ettiği halde, iktidarı Mayıs 1970'te devralan Muhafazakar Partili Edward Heath, her şeyi altüst etti. Belfast'taki kraliyet yanlılarıyla yakın ilişkileri bulunan Heath, Kuzey İrlanda sorununun reformlarla değil, cezalandırıcı askeri metodlarla çözüleceğine inanıyordu ve kararını da bu doğrultuda vermişti. Londra, Belfast'taki her türlü ayaklanmaya askeri şiddetle yanıt vermeyi göze almıştı.

Londra'dan gelen baskıcı sinyallere İrlanda halkı sert tepki gösterdi. 1970'de ikiye bölünen cumhuriyetçi hareketin bir kanadını oluşturan IRA'nın saflarında yer alanların sayısında günden güne artış kaydediliyordu. Britanya'nın yeni rejimi, İrlanda'da kanlı bir dönemi de beraberinde getirdiği için işler artık çığırından çıkmak üzereydi ve Londra'nın bu hareketi, Belfast'taki yerel idarede de büyük paniğe neden olmuştu. Protestanların bir kesimi katoliklerle uzlaşmak istiyordu, geride kalanlar ise katoliklerin barışçıl taleplerini İrlanda Cumhuriyeti ile birleşme taktiği olarak görüp Londra merkezli baskı mekanizmasından yana tavır koymuştu. Sivil toplum hareketinin tamamen çöküşü, silahlı mücadeleden yana olan IRA'nın kendi başına ayakta kalmasına da imkan tanıdı.

Bogside çatışması dönüm noktası

Ayrıca 12 Ağustos 1969'da Katolik nüfusunun ağırlıkta bulunduğu, ancak sistematik olarak ezildiği Kuzey İrlanda'nın ikinci büyük kenti Derry (Londonderry)'nin Bogside semtinde yaşanan çatışmalar, silahların artık tek çözüm olduğunu ispatlıyordu. Bir grup Birlikçi tarafından yapılan yürüyüşte çıkan olaylar ve bin polisin müdahalesi, iki gün sonra da İngiliz ordusunun operasyon düzenlemesi ve işgalcilere karşı intifadaya başvuran halka karşı sinir ve gözyaşartıcı gaz kullanması, ortalığı savaş alanına dönüştürdü.

IRA ile henüz temas halinde olmayan ve silahları bulunmayan halk, Filistin intifadası ve 1992'de Şırnak ile Cizre serhildanları tarzında taşlarla yanıt veriyordu. Barikatlar arkasındaki halk, İngiliz sömürgeciliğinin kendilerini tamamen imha etmeyi planladığına ve bu nedenle direnmeleri gerektiğine kesinlikle inanıyordu. Bogside halkının bu çağrısı kısa sürede tüm Kuzey İrlanda'ya yayıldı ve halk işgalcilere karşı ayaklanmaya başladı. Kuzey İrlanda sorununun silahlı veya barışçıl çözümünde önemli bir aşamayı gösteren Bogside direnişi, İstanbul'daki Gazi olayları ile de karşılaştırılabilir. Ancak Gazi'de her şey burayla sınırlı kaldı. Sergilenen direniş başka kentlere veya alanlara sıçratılamadı. Bu durum da Türk sol hareketlerinin en büyük eksikliğiydi. Aynı zamanda Kürdistan ile Türkiye devrim hareketi arasındaki farkı da ortaya koyuyor. Kürdistan'daki serhildanlar, TC'nin en şiddetli ve barbarca yönelimlerine karşın, çok kısa bir sürede tüm alanlara yayılabiliyor. Bu da PKK'nin örgütleme tarzının dünyanın birçok köşesindeki direniş hareketlerini geride bırakacak kadar halkla içiçe oluşundan geliyor.

Bogside direnişi, ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsü IRA saflarına yeni militanların katılmasına da kapıları açtı. Halk arasında şu sözler dolaşıyordu: "*Artık tek çözüm silahtır. Yeni oluşuma, İrlanda Cumhuriyetçi Ordusu'na katılmalıyız, saflarında yer almalıyız.*" Ve halk, yığınlar halinde gerilla saflarına katılıyordu. IRA, halkın kendi kendini nasıl yönetip savunabileceğini de örgütlemişti. Katolikler arasında bu amaçla kurulan Halk Savunma Komiteleri, hem gerillaya katılımları arttırmanın, hem de direniş mücadelesi ile bağı oluşturup işgal güçlerine karşı ayaklanma sağlamanın temel direğiydi. Savunma Komiteleri'nde 75 bin milis yer aldığı için direnişin ilk dalgasını da onlar başlatmıştı. Daha sonra ismi Merkezi Halk Savunma Komitesi-CCDC olarak değiştirilen bu milis gücü, IRA için vazgeçilmez bir potansiyeli oluşturuyordu.

Derry kentindeki ulusal kurtuluşçu direniş ruhunun aksine protestan ve Birlikçiler'in (kraliyet yanlılarının) yoğun olduğu Belfast'ta durum farklıydı. Örneğin Belfast hiçbir zaman ulusalcı veya katolik bir belediye başkanına sahip olamadı. Bundan dolayı Belfast'taki katolik kesim kendisini "*ikinci sınıf vatandaş*" olarak da görüyordu. Ancak katolikler Belfast'ın batısında çok güçlüydüler. Katolikler ile protestanlar arasında adeta bir getolaşma sözkonusu olduğu için herhangi bir çatışmada olaylar çok kısa sürede alevlenip büyüyebiliyordu. Belfast'ta Ağustos 1969'da cereyan edip başka yerlere sıçrayan olay da benzer nedenlerden kaynaklanmıştı. Belfast'taki çatışmaların bir diğer özelliği de barikatlardı ve böylece kent ile semtler arası giriş ve çıkışlar tamamen engelleniyordu. Hiçbir geçiş noktası bulunmadığı için "*no go*" (geçilmez) bölgeler ilan edilmişti. Devlet güçleri dahi barikatları aşamıyordu.

Derry ve Belfast'taki çatışmalar artık sivil toplum hareketinin yerine savaşı getirmişti. Sıcak çatışmalar döneminde katolikler, "*Savaş ordu gerektiriyor ve katoliklerin her zaman çağırabilecekleri tek ordusu da IRA'dır*" diyorlardı. O dönemlerde protestanlar arasında ise sertlik yanlıları ile ılımlılar arasında bir bölünmüşlük de yaşanıyordu. Ilımlı kesim katoliklerle en azından ticaret yapılabileceğini düşünürken, diğerleri ise "*ne gerekiyorsa yapılmalı*" şeklinde sert bir tavır sergiliyordu. Protestanlar, Ağustos 1969'daki olayları, başta halk ayaklanması ve ardından da silahlı mücadeleyle geliştirilen bir IRA komplosu olarak algılamış, bunun kırılması için tüm imkanların seferber edilmesinden yanalardı.

Kanlı Pazar ve eski günler

"*Çok güzel, güneşli bir kış gününün öğle sonrasıydı. Babam Paddy, ben ve kuzenim Liam, Shantallow'dan yürüyüş alanı olan Creggan'a doğru yürüyorduk... Parka geldiğimizde, İngiliz ordusuna bağlı askerlerle karşılaştık. Çubuğuyla gösteren bir öğretmen gibi piyade tüfeğiyle işaret eden çavuşun bizi durdurmak istediğini anladık. Bizi parkın soğuk demir korkuluklarına dayayıp el ve kollarımızdan bağladılar. Soğuk metal, bana alçalmış kış güneşinde bir sıcaklık bulunmadığını çağrıştırıyordu. Biz sıcaktık, ama bu daha çok Bishop's Field ismi verilen miting alanına erken kavuşmak için attığımız hızlı adımlardan kaynaklanıyordu...*"

Mitinge katılması işgal güçleri tarafından bir süre engellenen Derry sakinlerinden Matt Morrison, 25 Ocak 1997'de kaleme aldığı **"*Kanlı Pazar*"** anılarında İngiliz ordusunun baskılarını böyle anlatıyor. Şüphesiz dünyanın sömürgecilik tarihine damgasını vuran bir gücü böyle izah etmek kafalardaki binlerce soruya yanıt olacak nitelikte değil.

Özellikle Kanlı Pazar, Ada'da sergilenen vahşetin ciddi bir örneği olarak tarih sayfalarında yerini alacak. O dönem onaltı yaşında olan Matt Morrison, yürüyüş esnasındaki izlenimlerine şöyle devam ediyor: "*William Caddesi'ne vardığımızda Stevenson fırınının çatısının ucuna çıkmakta olan bir İngiliz keskin nişancı farkettim. Paddy ve Liam'a dönüp 'biz o kadar çoğuz ki İngilizler bugün bize ateş açarlarsa mermileri yetmez' dedim. Kanlı Pazar'da ilk kişi de bu keskin nişancı tarafından vuruldu. İsmi John Johnston'du ve aldığı ağır yaralardan dolayı bir yıl sonra öldü.*"

30 Ocak 1972'de yaşanan bu kanlı manzara, tam 14 kişinin ölümü ve onlarcasının da yaralanmasına neden oldu. Londra rejimi, muhafazakar hükümetle birlikte artık çözümü orduda bulmuştu. Bu amaçla Kuzey İrlanda'ya sayısız özel tim gönderilmişti. Derry kentindeki sivil insanlara ateş açıp katliama neden olan 1. Paraşüt Alayı mensupları İngiliz emperyalizmi tarafından suçlu bile bulunmamıştı. Olayları araştırmak üzere oluşturulan uydurma bir mahkeme de askerlerin sorumlu olmadığına karar verip rejimi akladı. Halkın yargısız tutuklamalara karşı düzenlediği yürüyüşe "*illegal*" damgasını vuran, İngilizlerin kanlı saldırılarını "*askerler sadece görevlerini yaptı*" şeklinde gerekçelendirmeleri ise katolik halkı arasında İngilizlere duyulan nefreti daha da attırmıştı. Bu saldırılar, Kuzey İrlanda'daki İngiliz otoritesinin tamamen çökmesini de beraberinde getirdi. 30 Ocak'ta yaşananlar tüm dünyanın dikkatlerini İngilizler üzerine çekerken, Londra rejimi daha sonra Ada'daki tüm askerlerini çekmek zorunda kaldı. Sonunda tükürdüğünü yallamak zorunda kalan İngiliz sömürgeciliği, Kanlı Pazar'dan iki ay sonra olayların sorumluluğunu üstlenmek zorunda kaldı.

Kanlı Pazar, Kuzey İrlanda tarihinde İngilizleri sarsan ikinci bir dönüm noktası oldu. Çünkü sivil halka yapılan saldırılar, IRA'nın ulusal kurtuluşçu çizgisini daha da pekiştiriyordu.

Kanlı Pazar'dan bir süre sonra IRA ile İngiliz yönetimi arasında direkt müzakereler de başladı. Ancak IRA, düşmanı ile bu şekilde temas yapmaya alışık değildi. Diplomasiden anlamadığı için karşı tarafın kurnazlıkları üstün geliyordu, birçok kişi de bu nedenle müzakereleri "*boşuna zaman harcama*" diye niteliyordu. O dönemlerde askeri kazanımlara siyasi canlılık katacak politikacılar IRA içinde bulunmadığı için bu görevi daha sonra Sinn Fein üstlenecekti.

Sinn Fein ve barış süreci

İsmini Galler dilinden alan Sinn Fein'in Kuzey İrlanda tarihinde özel bir önemi var. İsminin İngilizce olmayışı, başta İngilizlerin reddedilip cumhuriyetten yana bir tavır konulduğunu gösteriyor. Galler literatüründe 'Sinn Fein', "*tek başımıza yaparız*" anlamı taşıyor. Yani 'kendi özgürlüğümüzü kendimiz sağlayabiliriz, başkalarının yardımına ihtiyacımız yok' anlamını içeriyor. Kuruluşu 20. yüzyılın başlarına dayanan Sinn Fein, ilk yıllarında parlamenter yapıya sahip bir partiydi. 1918'de Britanya'da yapılan genel seçimlerde hemen hemen tüm İrlanda'da sandalyeleri kaptı. Sinn Fein'i İngilizlere karşı ulusal kurtuluş mücadelesi vermeye iten de halkın bu muazzam desteğiydi. İngiliz emperyalizmini Ada'nın en büyük kesimini terketmeye zorlayan da Sinn Fein öncülüğündeki kurtuluş savaşıydı. Sinn Fein'in temel hedefi de İrlanda adasının bağımsızlığını elde etmekti. Bağımsızlığın da sıradan gerekçelerle değil, siyasi ve askeri mücadele ile elde edilebileceği görüşü herkeste hakimdi.

IRA ve Sinn Fein'in tarihi yapıları ve amaçlarına bakıldığında, ikisini birbirlerinden ayırdetmenin mümkün olmadığı da görülüyor. IRA ve Sinn Fein'i iyi tanıyanlar, "*birbirilerine faydaları olan iki ayrı varlık*"tan bahsederler. Sinn Fein'in yıllarca "*Biz IRA değiliz, onlar apayrı bir örgüttür*" görüşünü savunmasına karşın, İrlanda'da hem Birlikçiler, hem de Cumhuriyetçiler Sinn Fein'e IRA'nın siyasi kanadı gözüyle bakıyorlar. Ancak Sinn Fein çatışmalı döneme kadar ciddi bir rol oynamadı, çünkü söz sahibi olanlar silahlı güce sahip olanlardı, bunlar da IRA saflarında yer alıyordu. IRA ise "*İngilizlere son darbeyi*" vurmak istiyordu. Bu esnada Sinn Fein daha çok yardımcı rolü oynadı, çünkü komutayı veren IRA'ydı. Ancak IRA, Sinn Fein'i siyasi olarak zor durumda bırakacak hareketlerden kaçınmaya da özen gösterdi. Müzakerelerin başladığı dönemlerde IRA tarafından ilan edilen ateşkesler bunun bir parçasıydı, çünkü iki güç birbirilerine tamamlayıcı halka olarak bakıyordu. Sinn Fein'in bu kadar dar kalmasında kendi eksikliği de sözkonusuydu, çünkü katolik kesim içerisinde siyasi örgütleme yapmayı bir türlü başaramadı veya gerek duymadı. Aynı zamanda seçimlere katılmayı da istemiyordu. Hedefi seçim partisi değil propagandaydı, siyasete ise 1980'den sonra yol açılan müzakere devriyle birlikte önem vermeye başladı.

Adams'ın Sinn Fein'deki rolü

Sinn Fein'in son yıllarda siyasi bir güce sahip olmasında parti lideri Gerry Adams büyük rol oynadı. Adams partisi içinde çok zeki bir politikacı olarak bilindiği için üstlendiği misyona da değer veriliyordu. Öngörülü bakış açısı ve kendini misyonuyla halka kabul ettirmesi onu patililer arasında da sevilen bir şahsiyet haline getirdi. İrlanda ulusal kurtuluş mücadelesinde ailenin geleneksel bağından dolayı çocukluğundan beri mücadele içerisinde yer alan Adams, bu amaç için okulunu yarıda bıraktı. 1970'li yılların başında tutukluluk dönemi yaşayan Adams, çok güçlü bir İrlanda ailesinden geliyor. Ülkeye bağlılığı büyük dedesinden bugüne kadar halen devam eden Adams'ın ailesi, 20. yüzyılın başlarından ortalarına kadar süren çatışmaların tümünde de yer aldı. Adams örneğinde İrlanda'daki aile bağının önemli özelliklerini de tanıyoruz. Yurtsever olan bir ailede bu duygular tüm çocuklara da aktarılıp böylece yüzyıllar yaşayabiliyor. Benzer bir durumu Kürdistan'da da görebiliyoruz. Kürdistan'da yurtsever aile bağının yüzyıllarca yaşadığı, örnekleriyle doludur. Ancak özellikle 20. yüzyılın sonlarında devletin dayatmaları sonucu feodal yapının geliştirilmesi, asimilasyonun ve Özal döneminden bu yana köy koruculuğu sisteminin yaygınlaştırılması ile Barzani işbirlikçi çizgisinde görüldüğü gibi sapmalar da yaşanabiliyor. İrlanda'da işbirlikçilik kirli savaşın bir parçası haline getirilmediği için aile bağları güçlü kaldı. Kuzey İrlanda'da silahlı mücadele olmasaydı, İngiliz işgalcileriyle masaya oturmak da mümkün olmazdı. Birçok kişi halen IRA ve Sinn Fein'in müzakere masalarına giden yolların bombalarla açtıkları inancında. Bu çizgi ulusal kurtuluş mücadelelerinin tümünde görülmektedir. Savaşı bıraktığın an, ya tasfiye edilirsin, ya da ciddiye bile alınmazsın. Latin Amerika ülkeleri başta olmak üzere dünyanın birçok kesiminde devrimlerin tümü de silahlı mücadelelerle sağlanmış. Sömürgeci ve emperyalist güçlerin anladıkları tek dil de zaten budur.

İrlanda'da Sinn Fein'e olan uluslararası ilgiyi de eklersek, partinin bir anlamda riskli bir sürece girdiğini, dikkatli olmazsa çizgiden sapmaların yaşanabileceğini ve hatta Batı emperyalizminin bir maşası haline gelebileceğini görüyoruz. Adams ilk kez ABD'ye gittiğinde, ülkesinde barış istediğine dair ABD Başkanı Bill Clinton'u inandırmak zorundaydı. Diğer yandan iç desteği kaybetmemek için ulusal birlik sağlanmasına kadar mücadelenin devam etmesi gerektiği mesajını vermesi lazımdı. Adams'ın Sinn Fein içindeki rolü, partili arkadaşlarının eski mücadele yoldaşlarından oluşmasından dolayı daha da önem kazanıyor. Partiye hakimiyeti de ilk etapta bundan kaynaklanıyor. Adams ile yıllarca aynı mücadelede yer alanlar arasında örneğin Tom Hartley, Jim Gibney, Martin McGuinness, McLoughlin ve Richard McCauley gibi simalar bulunuyor.

Sinn Fein'in son yıllarda parlamenter sistemi benimsemesinin arkasında ise partinin klasik çift stratejili bir çizgide gitmesinin yeniden gündeme gelmesinden kaynaklanıyor. Aslında Lenin'in Sovyet devrimindeki stratejisiyle aynı taktik: Hem silahlı mücadele, hem de parlamenter siyaset. Partinin yayın organlarından biri olan "*The Republican News*"te yer alan bir yazıda, "*Herkes bomba üretemez, ama herkes oy üretebilir*" deniliyor. Askeri ve siyasi mücadelenin paralelliğine vurgu yapılıyor. Sinn Fein'in 1986'da parlamentoya girme kararında bu strateji etkili oldu. Bu da Sinn Fein'in İngiliz sömürgeciliği tarafından muhatap alınması ve 10 Nisan anlaşmasının sağlanmasına yol açtı.

"Yeni bir başlangıç"

Yaklaşık üç bin kişinin yaşamına neden olan yirmibeş yıllık Kuzey İrlanda ulusal kurtuluş mücadelesinin bir anlaşmayla noktalanması da Sinn Fein'in kararlılığı ve IRA'nın silahlı mücadeleyi bırakmamasının sonucu sağlandı.

Anlaşmanın niteliği aslında 25 sayfalık metnin girişinde açıklandığı gibi "*Yeni başlangıç için tarihi bir imkan*" olarak özetlenebilir. İrlanda ile Britanya hükümetlerinin imzaladığı, Kuzey İrlandalı partilerin de desteklediği anlaşmada İrlanda adasının bağımsızlığı, Kuzey İrlanda halkının iradesine bırakılmış. Anlaşma metninde adanın bağımsızlığı konusunda tarafların şu görüşe vardıkları ifade ediliyor: "*Kuzey İrlanda halkının kendi iradesiyle Büyük Britanya ile birliği koruma ya da İrlanda ile birleşme yönünde vereceği karara saygı gösterilecektir.*" Yani kendi kaderini belirleme hakkı.

İngilizler bu konuda Güney'in söz sahibi olmasını istemiyor ve daha çok "*Nasıl olsa bölgenin yüzde elliüçü protestan ve Britanya'ya bağlı. Oranları sadece yüzde kırkyedi olan katoliklerin İrlanda ile birleşmeyi sağlama şansı olmaz*" mantığı ile hareket ediliyor. İngilizler, bunu garanti altına almak için ise İrlanda Cumhuriyeti anayasasının 2. ve 3. maddelerinde Kuzey İrlanda üzerinde talep edilen haklardan vazgeçilmesini isterken, başta Sinn Fein olmak üzere birçok parti buna karşı çıkıyor. Sinn Fein, halen temel hedefinin tam bağımsızlık olduğunun altını çiziyor.

Genişletilmiş bir özerklik niteliğini taşıyan anlaşmada, Kuzey İrlanda'da tüm kültürel ve siyasi hakların yerel düzeyde tanınmasına itiraz edilmiyor, hatta bunların teşvik edilmesi istenerek, halkın kendi dilinde eğitim ve yayın imkanlarını kullanması kabul ediliyor.

"*İnsan Hakları*" başlığı altında ise siyasi görüşünü özgürce dile getirme, din özgürlüğü, ulusal ve siyasi düşüncelerin demokratik yollarla dile getirilmesi, iktidarın barışçıl ve legal yollarla değiştirilebilmesi, yaşam alanı, sosyal ve ekonomik koşulların özgürce belirleme gibi temel insan haklarının garanti altına alındığı savunuluyor.

Bölgenin dış politikası ve askeri konularda ise Londra ve Dublin söz sahibi olacak.

Üzerinde mutabakata varılan en önemli noktaları ise Yerel Parlamento, Kuzey-Güney İrlanda Bakanlar Konseyi, Britanya-İrlanda Konseyi ve Britanya-İrlanda Hükümetlerarası Konferans gibi organlar oluşturuyor.

İngiliz askerlerinin aşamalı olarak adadan çekilmesi ve İrlandalı siyasi tutsakların serbest bırakılması da ayrı maddelerde sıralanmış bulunuyor. IRA'nın anlaşmadan sonra ateşkesini teyit etmesi de bir anlamda buna verilen desteği ve IRA'nın Sinn Fein'in arkasında olduğunu belgeliyor. Anlaşma kulislerin arkasında belki ciddi şekilde tartışılıyor, ancak IRA içinde çok farklı düşüncelerin şimdilik ortaya çıkacağı sanılmıyor. Farklı gelişmeler ancak anlaşmanın uygulanması ve bağımsızlığın gündeme gelmesiyle birlikte yaşanabilir. Anlaşmanın temel hedeflerden biri de Kuzey'de silahlı çatışmaların gündemde olduğu dönemi geride bırakmak. Protestan partiler daha önce anlaşmayı onayladıklarını açıklarken, Sinn Fein de bu yönlü kararını muhtemelen 10 Mayıs'taki özel kongresinde verecek.

Anlaşmayla ilgili olarak 22 Mayıs'ta İrlanda'nın Kuzey ve Güney parçalarında yapılacak referandumda, halka şu soru sorulacak: "*Çok partili görüşmelerde varılan ve 3883 sayılı karar olarak kabul edilen Kuzey İrlanda Anlaşması'nı destekliyor musunuz?*" Halkın 'evet' demesi halinde 25 Haziran'da seçimler yapılacak ve ardından yerel idare ile sözkonusu ortak organlar hayata geçirilecek.

Yerel hükümette başbakan ve yardımcısı ile ona yakın bakan bulunacak. Başbakan ve yardımcısı, halk tarafından seçilmiş mecliste belirlenecek, bir kısmı partilerin meclisteki sandalye sayısına göre paylaşılacak; iki bakan da Güney İrlanda'dan katılacak. Tüm bakanlar ise yerel hükümet olan Yürütme Konseyi bünyesinde birleşecek.

Tabii ki burada Kuzey İrlanda'nın Britanya ile İrlanda Cumhuriyeti arasındaki ilişkileri ve işbirliği alanları nasıl olacak sorusu da gündeme geliyor. İrlanda'nın iki kesimi arasındaki ilşkileri Kuzey-Güney Bakanlar Konseyi sağlayacak. Özellikle eğitim, tarım, nakliyat, çevre, su yolu, sosyal güvenlik, turizm, balıkçılık, denizcilik, sağlık ve yerleşim gibi alanlarda işbirliği yapılacak. Britanya-İrlanda Konseyi (BIC) ise üç kesim arasındaki ilişkileri koordine edecek. Başta iki adanın halkları arasında dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi temel alınacak, bakanlıklar arasında bilgi alışverişinin sağlanması, anlaşma ve işbirliğinin sağlanacağı alanları belirleyip bunların hayata geçirilmesini tartışacak. BIC bünyesinde gündeme gelecek konular arasında ise nakliyat, tarım, çevre, kültür, sağlık, eğitim ve Avupa Birliği işleri başta gelecek. BIC için oluşturulacak bir Genel Sekreterlik'te ise Britanya ile İrlandalı temsilciler yer alacak.

Britanya-İrlanda Hükümetlerarası Konferansı'nda ise başbakanlar düzeyinde iki ülkenin tüm sorunları masaya yatırılacak. Bazı bakanların da katılacağı zirveye asker ve polis yetkilileri de gözlemci olarak katılacak. İki ülkenin Dışişleri Bakanları düzeyinde de gerçekleştirilmesi planlanan konferanslarda güvenlik, hukuk, cezaevleri, polis ve sınır sorunları gündeme gelecek. Anlaşmanın nasıl hayata geçirileceği konusunda şimdilik tam mütabakat sağlanmamasına karşın, İrlanda halkının kendi kaderini özgürce belirleyebilmesi için en azından bir başlangıç yapılmış oluyor.

Gurbetin Güncesi

Artık kat'iyen
biliyoruz;
Halk adına dökülen
kan
Sapı güldalı
güzelliğinde bir
bıçaktır,
Dişlerin arasında...
İspanya'da
ve her yerde ....

Obras Completas

Tutkum ülkemin dağlarında geçirdiğim ilk kış '95-'96. Ve savaşın komuta merkezi merkez karargahın yakınında eğitim alay yönetiminde olmam, savaşın birçok boyutuna tanık olmam gibi, zemin olmamı, uzlaşmamı da beraberinde getirdi. İktidar hırsı, kadını yedeğine alma eğilimi, değerler üzerinde oynama, özgürleştirme adına iradesizleştirme, bireysel hırs, öfke eğilimleri. Bunlar karşısında "Devler savaşında bir cüce" olan ben, cadı kazanına dönüşen Zap'ta bizlerin ürküntüsü ve rolünü oynamamasının, güç yetirememenin acısını yaşadım, yaşıyorum. Ayak numaram 38'di ve 43 numara giymem gerekiyordu. Aslında gücümü, bilgimi kullanamama var.

Bu süreci anlatacağım ileride.

Zeynep arkadaşa*

Notunu alalı epey zaman oluyor. Ardından hemen Ç. Rezan'a not göderdim. Onlar da Süleymaniye'ye eşyaları göndermişler. Fakat hastahanedeki arkadaşlar göndermeyi unutmuşlar. Birkaç gün önce Süleymaniye'ye geldiğimde gönderilmediğini öğrendim. Ancak şimdi gönderebiliyoruz. Umarım kusurumuza bakmazsın.

Rewşen arkadaş Kandil'de takımın başında bulunuyor. Durumu oldukça iyidir. Adını Dorşin olarak değiştirdi, haberin olsun. Selamları var. Buradaki Ç. Rezan ve Kandil'deki tüm arkadaşların selam ve sevgi dilekleri var. Ben de çalışmalarınızda başarılar diliyor, tüm arkadaşlara selamlarımı gönderiyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla.
Evindar Ararat
07.11.1996
Süleymaniye

*Bu not, bu defterimle beraber 10 Kasım 1996'da Sedare'de elime ulaştı.

9 Kasım 1996 / Sedare noktası
Güney Kürdistan

Bugün bu defterim elime ulaştı. Bitirdiğim diğer günlüğüm, fotoğraflarım ve annemin hediyesi güzel koyu mavi, narin ve hâlâ annemin kokusunun geçmediği bir eşarp-yazma ile beraber. Beklediğim fotoğraf makinesi elime geçmedi. Arkadaşlar KDP-YNK savaşı sürecinde Dr. Sirvan arkadaşla şehit olan Hacı Gülo –küçük Güney'li– arkadaşa vermişler ve büyük ihtimalle gerici KDP güçlerinin eline geçmiş. Süleymaniye Dukan'a yakın Çeme Rezan –Ali Asker'in köyüne yakın olan ve Yekiti'nin üs olarak önceleri çok kullandığı, Boti'yi boşalttığımızda geçtiğimiz ve hâlâ elimizde olan nokta– civarındaki bir köyde Dr. Sirvan arkadaş dört arkadaşla beraber şehit edildi. Dr. Sirvan arkadaş Süleymaniyeli bir arkadaştı. KDP ile savaşımızda ayağından yaralanmıştı ve sakattı. Yekiti Netewi Demokrat'ın merkezinde görev almıştı, şehadeti bizim açımızdan büyük bir kayıp oldu.

Makine, Alişer arkadaşın armağanıydı.

Ağustos ayının 10'unda cihazdan Doğan arkadaş ve benim çağrılmamla Çeme Rezan'dan ayrılmıştım. Erbil'e çağrıldığımızı sandığım için çantamı yanıma almamıştım. Onüç saatlik arabayla yolculuktan sonra Gare Sedare Karargahı'na ulaştık. Rewşen arkadaşı ve birçok arkadaşı görme olanağı oldu. Karargah eğitimini bitirmiş, düzenleme yapıyordu. İki gün burada kaldıktan sonra Ebubekir arkadaşla beraber Zap'a geçtik. Tekrar Zap'a dönüşüme sevindim. 3. Askeri Konsey toplantısına katıldım.

Zap'ta Parti Önderliği sahasından gelen arkadaşlar vardı. Şenol -Ahmet Akkaya, Felat arkadaş, Rubar -Serdar Karakoç, yine İstanbul Mezopotomya'dan tanıdığım bir-iki bayan arkadaşı gördüm. Merkezi Helin arkadaş da gelmişti. Hem Merkez Karargah, hem YAJK yakındı kurumlar noktasında. Burada da can yoldaş Agır'ı tanıyan Amed'li Şilan ve Rozerin - Hülya- arkadaşlar vardı. Yine Garzan'dan gelen Dr. Nujin arkadaş da tanıyordu, hep Agır'ı anlattılar. Hatta bir arkadaş O'nun gibi özelliklerim olmadığı yönünde beni eleştirdi. Beni eleştirmesine çok sevindim.

Toplantı vesilesiyle merkezi arkadaşların çoğu ve geniş bir komuta kademesi hazırdı. Cemal, Botan, Rıza, Dursun Ali, Fatma, Sakine, Büyük Harun, Abbas, Dr. Jiyan, Sergeş arkadaş, Elif Pazarcık, Helin, Serhat ve daha birçok arkadaş.

Bu arada esir askerlerle görüşmeye ve almaya gelen kişiler, kurumlar, gazeteciler geldi.

11 Kasım 1996/ Çiyaye Spi

Kaldığım yerden devam ediyorum.

Özgür Gündemci arkadaşlar da gelmişti. Mustafa ve Özgür adındaki muhabir arkadaşlar geldiler. İstanbul'u, çalışanları andık. Bazıları ayrılmış, üzüldüm. İlgilenenler olsaydı, çekim gücü olsaydı böyle olmayacak, çoğu katılacaklardı.

İHD Başkanı Akın Birdal, Van RP milletvekili Fethullah Erbaş da geldi. Akın'la görüşemedik, aslında görmek isterdim. Asker anneleri de geldiler. Heyetin dönüşünden sonra iki ana kaldı ve uzun süre sonra asker oğulları ile beraber döndüler.

15 Ağustos kutlamalarında da Zap'taydık, alay düzeyinde güç birikmişti ve eksikliklerine rağmen görkemliydi.

Askeri Konsey toplantısı, tarihi bir toplantı oldu. Kış süreci Zap tasfiyesini çok kapsamlı ele aldı. Cemal, Abbas, Ebubekir arkadaşlar divanı oluşturdu. 130'a yakın –yaklaşık 25'i bayan arkadaş– komuta düzeyinde katılım sağlandı.

III. Askeri Konsey toplantısında sürecin özeleştirisini vermeye çalıştım. Toplantı kararıyla soruşturmaya girdim.

Yaklaşık 10-12 gün soruşturmada kaldım ve özeleştiri raporumu yazdım. Raporum fazla uzun olmadı. Anlayışlar itibariyle kişilere ilişkin düşüncelerimi yazdım ve en önemlisi de kendi yaklaşım ve anlayışlarımı çözümlemeye çalıştım. Toplantı öncesi telefonda Parti Önderliği ile konuşmam bana güç verdiği gibi, partinin tasfiyeci eğilimleri sorgulaması, yani bir kez daha parti içindeki yanlış eğilimlerin ve sahiplerinin partinin yüce ideolojisini aşamaması, yargılanmaya girmesi, çözümlenmesi beni rahatlatmıştı. Bunun içinde ben de vardım. Ama benim için sorun bu değildi. Her türlü yargılamaya açıktım ve açık olmaya çalıştım.

Özeleştiri raporumda yoğunlaştım ve çıkardığım sonuçları dile getirdim. Bana göre en önemli sonuç; kendimin sadece YAJK'ı korumaya girerek sözde ve oldukça geleneksel bir yaklaşımla partinin çizgisinin, savaş taktiklerinin, kadro politikasının bir tarafa atılmasına seyirci kalarak veya görmeyerek içine girdiğim tutum...

Kadın nasıl güç olur, güç olmak nedir, parti doğruları nasıl korunur, birey-parti otoritesinin ayrımı nasıl korunur, cins davası nedir, nasıl verilir, erkek egemenliğine karşı durayım derken, cinsimi koruyayım derken cins ihanetine nasıl gidilir?

Birey kendisini nasıl korumaya alır? Bu sorunun yanıtı net olarak kış sürecinde açığa çıktı. Kişi en iyi kendisini, parti çizgisini, savaş çizgisini parti yaşamını koruyarak güvenceye alabilir. Kışın herkes birey olarak kendini adeta korumaya almıştı, müthiş bir bireycilik yaşanıyordu.

Süreç pratik olarak kanıtladı ki, parti çizgisi, yaşamı, ilkeleri korunmadan bireyin kendini koruduğu anlayışı gafletten başka hiçbir şey değil.

Bu süreçten çıkardığım birçok sonuç olduğunu belirtebilirim. Doğru cins savaşımı ancak ve ancak doğru sınıf savaşımının yürütülmesiyle olur. Ve Zap tarihi süreci bütün parti kadroları açısından bunu net olarak ortaya çıkardı. Ben hiç kimsenin kadrosu olmadım, ne Fuat'ın, ne de Zeki'nin, ama partinin de kadrosu olmayı başaramadım.

Kadın Konferansı sürecinde bir taraftan birçok sorunun anlaşılması açısından sevinci yaşarken, diğer tarafta buruktum. Özeleştirimi veremedim –yani kış sürecine ilişkin. Bunun için merkez karargah pratiğinin açılması gerekiyordu. Ancak zamanı olup olmadığı konusunda ikircikli yaşadım ve sonuçta açmadım. Örgüt çıkarı nasıl korunacağı, nerede, nasıl tavır alınması gerektiği üzerinde durduğumu ve pratiğin tümünde kendimce payım olduğunu belirttim. Neval arkadaşın platformundaki sözde çıkışım çok cılızdı ve bastırıldım. Parti yapısının doğrulara sahip çıkıp çıkamayacağı konusunda net olmadığım gibi, bu gücü kendimde de bulamadım. Konferansa sunulan YAJK merkez karargahının bir yıllık raporunda bazı noktaları ısrarla açacaktım. Fuat'ın, Zeki'nin ve Kazım'ın kadına egemenlikli yaklaşımlarını açtım, ama rapor grubunu ikna edemedim olanlar konusunda. O süreçte YAJK'ın iktidar yedeği olarak ele alınmak istendiğini, güç olan kadının parti içinde bazı kişiliklerce yedeğe alınarak, bireysel çıkarlara alet edilmek istendiğini, ama bizim tavrımızla buna izin vermediğimizi ısrarla belirtiyordum ki, bu benim yanlış bir tespitimdi. Daha doğrusu doğru bir tespit, ama teslim etmediğimiz konusunda yanılgı taşıyordum.

Askeri konsey toplantısı sonrası, yaklaşık oniki gün görevden alınıp soruşturmada kaldım. Ve yaklaşık onüç sayfa olan özeleştiri raporumu sunup çıktım ve TC'nin o süreçte Güney Kürdistan'ı işgal edeceği ihtimalinin artmasıyla hemen görevlendirilip yedek merkez karargah çalışması için, tutuklu, hasta, lojistik gücü ile Gare alanına Adnan ve Sabri arkadaşla beraber görevli olarak geçtim.

Zap kış süreci bir patlamaydı ve tasfiye süreci olarak parti tarihine geçti. Nasıl ki Lolan parti tarihinde bir süreç olarak geçiyorsa, Zap da öyle oldu. Bu anlamda başlayan sorgulama süreci derinleştirilerek devam ediyor ve soruşturmanın daha kapsamlı, aydınlatıcı ve sonuç alıcı olması için Zeki, Fuat, Kazım, Neval, Şervin, Raperin gibi arkadaşlar bundan bir hafta önce Parti Önderliği sahasına çağrıldılar. İnanıyorum ki, ideolojik süreçten bu yana ülkedeki savaş pratiğinin de birçok yönü açığa çıkacak. Şu anda Parti Önderliği sahasındaki Cuma, Ebubekir, Sara, Meryem arkadaşlar, giden grup bu çözümlemeler için çok önemli bir bileşim olacağı gibi, parti de bu süreçten güçlenerek çıkacaktır.

Bir taraftan sonuçları merakla beklerken, kendimin de Parti Önderliği'nin belirttiği gibi, yoğun tecrübe kazandığımı söyleyebilirim. Hâlâ yoğunlaştığım ve sonuç çıkarmaya çalıştığım gibi, pratikmen de sağlam yürümeye, rol üstlenmeye çalışıyorum. Parti Önderliği "Yoğun tecrübe olarak ele almalısın bu süreci. Bundan sonra hem kadın hem parti için görevi, hizmeti esas almalısın artık. Bu hem hakkın, hem de görevin" diyordu. Bu belirlemeler benim için çok anlamlı ve önemli. Kesinlikle cevap olmak bir tutku. Ve yoğun bir tempo ile çalışıyorum, kısmen yöntem konusunda kaygılarım olsa da ısrarlı ve kararlıyım.

Bu süreçte benim yaşadığım sorunlar elbette ki büyük oranda beni ilgilendirdiği gibi, aynı zamanda kadın açısından da öncülük sorunlarıdır. YAJK merkez veya yedek ya da değişik görev itibarıyla öncülük rolü üstlenen birçok arkadaş, bu süreçte çeşitli zorluklardan geçti, sarsıntılar yaşandı. Bu nedenle kendi şahsımda olduğu gibi, kadın öncülük sorununu yaşamaktadır kadın özgürlük hareketi.

Gerçekte kadın özgürlük hareketi gerçek öncülerini de açığa çıkardı. Zeynep Kınacı (Zilan), Leyla Kaplan (Rewşen), Güler Otaç (Bermal) gibi kahraman komutanlar, özgürlük çığlığı, Parti Önderliği'nin Zeynep arkadaş için belirttiği gibi, "özgürlük tanrıçası" oldular.

"Zeynep tanrıçamızdır."

Evet ben de tanrıça Zeynep'in, komutan Zeynep'in adını taşıyan birisi olarak, ona layık olacağım. Her çalışmanın özerine onun gibi "büyük yaşamak" tutkusuyla gideceğim. Bu noktada ısrarlı ve inatçıyım. Agır'a olan tutku, Parti Önderliği'ne olan bağlılığım, beni güçlendirecek. Layık, layık olmak.

13 Kasım 1996

Gare; hâlâ Gare'nin anlamını öğrenemedim, ama her açıdan harika bir alan. Hem gerilla savaşı, hem siyasi çalışmalar, hem de doğal güzelliği itibarıyla. Gare'yi tümden olmasa da gezdim. Bir doğa harikası ve güzelliğini asla ifade edemeyeceğim. Hazır denilen noktayı gördüm. Yemyeşil suyu, onlarca şelalesi ve efsaneye göre su içmeye gelip şelalenin güzelliği karşısında hayranlıkla taş kesen kuşun duruşu, tek kelimeyle ihtişamlı.

Bu noktayı gördüğümde "Parti Önderliği mutlaka görmeli" dedim ve sonrasında Ari arkadaşa öneri yaptım. Bunun üzerine Baran arkadaş (Müdür Kaya) –Özgür Gündem çalışmalarından tanıyorum– gelip yaklaşık iki saatlik bir çekim yaptı ve hem Başkan'a, hem de MED TV'ye gönderdik. Yeni şervanların eğitim gördüğü bu nokta, kaygılandığımız gibi düşman tarafından bombalandı ve büyük oranda coğrafyası değişti. Fakat güzelliği, ülkeye bağlayan ihtişamı, yaşam çeken arılığı, savaşa sürükleyen doğallığı hâlâ duruyor.

Yanında her geçişte adeta ruh aldığımı söyleyebilirim.

Sonbahar mevsiminin kendine özgü doğal güzelliği Gare'de bir başka. Renk cümbüşü ancak fotoğraflarla, daha doğrusu gezilerek, görülerek anlaşılabilir. Yürürken ayaklar altında çatırdayan yapraklar, kırmızı, sarı, yeşilin tonlarını alan coğrafya bir harika. Çocukluğumu yaşadım Gare'de. Yıllarca yemediğim sinz (guiş) ve karçık gibi meyveleri gördüm. Dırık, sorgul yedim. Ceviz ağaçlarının cümbüşüne hayran oldum. En yüksek noktası ve muhaberecilerimizin kaldığı tepeye çıkıp tüm araziye baktım. Çarçela, Cilo, karlı sümbül, Kure Jahro dağlarını gördüm. Amediye, Akre şehirlerini gördüm. Gare'den Zap'ı izledim, Metina'yı gözledim ve Metina'ya geçtim.

Araba yolculuğu benim için eziyet verici olsa da, zirveye çıkıp, Cudi'yi Kela Meme'yi, Haftanin'i, Metina'yı, Silopi'yi Habur kapısını, Zaxo'yu ve Dicle nehrini hayranlıkla, buruklukla izledim. Parçalanmış ülkemizin üçgeninde Suriye, Irak ve Türkiye sınırlarına baktım. Dicle olmuş Irak-Suriye sınırı, Cudi ve etekleri olmuş TC-Irak sınırı.

Dicle nehrini takip etsem Amed'e varırdım. Cudi'ye çıksam özgürlük ve egemenlik duygularını daha derin hissederdim.

Burada kendimi Parti Önderliği'ne çok yakın hissediyorum. Sanki adım atsam Başkan'a ulaşacağım. Çiyaye Spi, Çiyaye Bêxêr, Dicle ve Derik, sonra da Başkan'a ulaşma. İlginçtir, coğrafya insanı yakınlaştırıyor. Ama şimdi değil, hakkettiğimde kesin yine Parti Önderliği'ni göreceğim.

Siraç Bilgin Metina'ya gidiyor Ari arkadaşla. Abbas arkadaş, Bahoz arkadaş ve Ali Sapan arkadaşlar bizi karşılıyorlar. Oturdukları yerde bir minder var, hayret gerilla ve minder! Abbas arkadaş minder tarafını işaret edip "orada oturmayın, şu tarafa oturun" diyor gülümseyerek. Derken Siraç Bilgin geliyor. Daha tokalışırken Abbas arkadaşın "tanıyor musun" sorusuna karşılık Sıraç Bilgin Türkçe soruyor ve ben Çewlik deyip Zazaca cevaplıyorum.

- Hangi köy?
- Ziver
- Kimlerden?
- Hacı Celil.
- Kimin kızısın?
- Talip.

Ve elini uzatıp saçlarımı karıştırıyor. Arkadaşların yanında utanıyorum. Derken Zazaca konuşmaya devam ediyoruz. Kendisi Kürtçe diye düzeltiyor. Ben de arkadaşlara;

- Tanıksınız, bir daha Kürtçe bilmiyorsun demeyeceksiniz, diyorum.

Awesta kitabından sözediyor. Dr. Siraç incelemiş ve bir kitap yazmış. Awesta dilinin Zazaca ile aynı olduğunu söylüyor. Bazı akrabaları soruyorum... kısaca biraz bölgecilik.

Başkan'ın yanından geliyor. Parlamenterlere katılıp görüşmelerde yer alacak. Şimdi İsveç'te kalıyormuş ve basınyazarlık işleriyle uğraşıyormuş. Parti Önderliği ile çok sohbetler yapmışlar, '70'ler sürecindeki tartışmalar, o tartışmaları anlatıyor. Sıraç KDP'nin ilk Türkiye kolunu oluşturan kişi. Yıllarca partiye yaklaşmadı, ama sonuçta döndü ve dönüşünün sağlıklı olacağına, daha doğrusu faydalı olacağına inanıyorum. Şehit Lezgin'i, Aydın'ı, Agır'ı andık. Süreci konuştuk.

Bu devrim kimleri saflara çekmiyor ki? Kimleri çekmeyecek? Herkesi.

Bu arada SKP'nun parlementeri Nizamettin Toğuç, Zübeyir Aydar, Necdet Buldan ve Kurtuluş Hareketi'nin lideri Mahir Sayın da geldiler. Bu parlamenterler burada şu anda arabuluculuk faaliyetlerini (KDP-YNK arası) yürütüyorlar. Diplomasi çalışmaları yoğunlaşıyor ve sonuç alacağa benziyor. En azından parlamenterler burada kalma zeminini yakaladılar denilebilir.

Parlamenterlerin ikisini önceden de tanıdığımdan biraz eskilere gittik. Ülkenin bana çok yaradığını söylediler. Avrupa kendilerini biraz değiştirmiş. Çekememezlikleri hemen göze battı. Kariyer hırsı. Ama rollerini de oynayabilirler.

14 Kasım 1996

Hâlâ Çiyaye Spi'deyim. Gruplar toplandı. Yarından itibaren toplantı ve çalışmalarımız başlayacak. Şu ana kadar çalışmalar tam istediğim gibi geçmedi. Bireysel okuma, yazma ve bazı arkadaşlarla tartışmayla, bu arada Türk TV kanallarını izlemeyle zamanı geçirdim.

Çalışmaları derinleştirme gibi ciddi bir sorunumuz var. Bayan arkadaşlar çoğunlukta, ama ilk kadroların sabrı, inadı, kararlılığı, yüksek moral, ikna gücünü temsil etme zayıf. Hazıra konma, rahatı arama, az olanla yetinme anlayışı hâlâ var ki, bu çalışmaları geliştirmiyor. Tabii ki tüm arkadaşlar öyle değil. Yapmak isteyen arkadaşlar da çoğunlukta.

Bugün tesadüfen sivil birisi geldi yanıma adını da bilmiyorum. İskenderun'dan buraya gelip-giden bir şoför. Çok sevindim, Çukurova'ya kadar uzandım, eskileri andım. İyi oldu. İskenderun G. Tepe mahallesi...

15 Mayıs 1997/ Hazır-Okan noktası

Parti Önderliği'nin büyük cihazdan konuşması;

- Bu operasyon Kürdistan tarihinde son klasik düşmana dayalı işbirlikçiliğin sonu olacaktır.
- Bu son bir operasyon olabilir, biz gerekli cevabı verirsek tabii.
- Sahte işbirlikçi Kürt modelini oturtmak için...
- Cengiz Han taktiği ile silip süpürme, operasyon başarılı olursa Türkmenler eliyle kontrol edilecek bir otorite. Kıbrıs modeli.
- YNK ile kolay uzlaşma olmaz, birçok çelişki ortaya çıkacak.
- İlk adım gerillanın gücünü kırmak, ikinci adım oluşum.
- cephe tarzına girme
- araziyi geniş, gizli kullanma
- 'her yerde, hiçbir yerde' kuralı
- gerekirse her alana yayılma
- yeraltı, pusu, tekniği boşa çıkarma, sızma
- lojistik konusunda tedbir alma, ağır gücü aktarma
- siyasal cepheleşmeyi arttırma
- iç eyaletler rolünü oynamalı
- final sürecini yaşıyoruz
- küçük yaşama tarzını terkedin
- büyük düşünme, büyük duyma,
- yaratma tarzını uygulayın
- başarı için ne gerekiyorsa, ortaya koyun
- kendinizi koruyun.

"Ya özgür yaşam ortamını yaratacağız, ya da hiç kimseyi yaşatmayacağız."

Parti Önderliği

Cuma arkadaşı karşılamak için Ari, Azime arkadaşlarla birlikte hareket ediyorum. Ve büyük cihazın başında Parti Önderliği'nin sürece ilişkin perspektif ve talimatlarını dinliyorum.

Önderliği dinlediğimde uçmak, vuruşmak istiyorum. Böylesi bir yürek için –bir an için de olsa– boş kalmak, bence ihanettir. Şu an böylesi duygular yaşıyorum. Görevin olmaması sorunu değil, savaşmam için de bir yere vermiyorlar. Neden kendimi bu hale getirdim?

Cihazdan Helin arkadaşı duyuyorum. Çiyaye Reş cephesindeki eylemlerinin sonuçlarını veriyor. Amediye boğazı ve Sersıng, Deraluk tepesinde sabahtan beri çatışmalar devam ediyor.

Savaş başladı. İnanıyorum ki, bu savaşta tüm gücümüz gibi bayan arkadaşlar da Zilanlaşma hedefiyle rollerini oynayacak, en güzel duygularını eylemleriyle damgalayacaklardır.

Güzelleşmek ve özgürleşmek iddia ve tutkuları ile dolu dolu genç bayan gerillalar; şu anda çok güzel sesi ile öten keklik rolü oynayan işbirlikçi ihanete karşı olmazsa olmaz kabilinde patlayacaklardır.

Savaşmak, yaratmak tutkusu ile doluyum, intikamla donanımlıyım. Kendimi bir bomba yapmak ve ihanette patlatmak istiyorum. Bunun fırsatını yakalamalıyım. Başarmalıyım.

Özgür yaşam ortamını yaratmada benim de kanım, canım olmalı.

17 Mayıs 1997/ Gare zirvesi

Bir günde onlarca yüzlerce şey ancak savaş döneminde olur. Zap'ta yoğun çatışmalar devam ediyor. KDP ve askerler kudurmuş gibiler. Zap'taki direniş bu ana kadar çok iyi ve düşmana epey kayıp verdirildi.

Xakurke ve Haftanin'de de savaş tüm hızıyla devam ediyor. Düşmanın işgal planı, adım adım parçaları birbirinden koparıp ablukaya alma ve imha etme doğrultusunda Çiyaye Spi ve çeşitli merkezlere kalıcı bir tarzda yerleşiyor. Evet, müthiş bugün bisiving ve BKC atışları; sonuç Tırvaniş yakınlarında düşmanın bir helikopteri düşürüldü.

Bizim eyaletimiz henüz savaşa girmedi, ama düşman Gare'nin güneyindeki köyleri boşaltıyor. Güçlerimiz hareketli, ama şu ana kadar bir yeri vurmadılar, düşman da anlaşılan çevreden desteği kesmek için burayı sona bırakıyor.

Erbil, çatışmalar, kurumların taktikdışı direnişi, ilk haberlere göre 9 şehadetimiz var, esir sayısı da bilinmiyor. Arkadaşlar kurumları savunmuş, sanırım amaç halkı direnişe çekmek ve Ozan arkadaş, o da bir tarih oldu. Diana artık onunla anılır olacak. Yılların devrimcisi. KDP ile başladı yıllar önce ve PKK saflarında KDP'ye karşı intihar eylemiyle direnişin adı oldu. Kesin nasılı bilinmemekle beraber, bu arkadaşın intihar eylemi, yokuşaşağı inerken beni derinden etkiliyor. Bir türlü gülümseyen yüzü gözümün önünden geçmiyor. Ve İstanbul'a uzanıp Yurdusev'i düşünüyorum. Yurdusev ile Ozan'ın 25 yıllık aşkı. KDP, TDKP ve Ermeni asıllı birisinin PKK saflarında devrimciliklerini, insanlık onurlarını temsilleri. Sen de tarih oldun Ozan arkadaş. Malatya zindanında TDKP ile seni tanımıştım.

'95, KDP savaşında rolünü oynayamadığından, askeri mahkemede yargılandın. Bu kez ise, ihanete hançer oldun.

C. arkadaş, Nisan ayı başlarında YAJK'a yazdığım bilgilendirme raporu sonrasında çalışmalarımı takip etmiş ve benimle Güney ve pratiğim üzerine tartıştı. Kaybetmiş bir durumda bu arkadaşla tartışmak beni zorluyor. Bireysel tarzlar, iktidar çatışmaları, kadının buna alet edilmesi, başarısız erkeğin zavallı kadınla kendini ifade etme pratiği, örgüt olamama, erkeğin örgüte ve kadına yaklaşımdaki bağlantısı, kadının örgüte kocaevi, babaevi gibi yaklaşmasını tartışıyoruz.

Sabır, örgüt yararına gerekirse geliştirici uzlaşma, kadına yaklaşım, tarz, yöntem, fiili uygulayıcı olmayı sağlama konularında perspektifler veriyor. Onunla tartışmada zorlanıyorum, çünkü savaş tüm sıcaklığı ile sürüyorken, bu konuları tartışmak zamansız oluyor benim için.

Parti Önderliği'ne yazdığım raporun ulaşmadığını öğreniyor ve üzülüyorum. Ayrıca Parti Önderliği tarzımı oldukça eleştirmiş. Mutlaka doğru tarza ulaşmamı, olmazsa hep erkeklerin hedefi olacağımı ve başaşağıya gideceğimi belirtmiş.

Tüm bu eleştirileri, bu savaş sürecinde özümsemek ve ona göre kendine çeki düzen vermek güç, özellikle görevsiz ve kimsenin beni nereye koyacağını bilememesi hissine kapılmak, beni çok daha fazla düşündürüyor.

Eski bir yoldaşı görmenin sevincini yaşadım, ama neden benimle tartışmadı anlamıyorum. Üstelik konuşmak istediğimi de bildirdim. Ondan güç almak istedim, vermek istedim, ondan bekledim ve kaldı. Onunla bir sekiz yılı anar gibi oldum. Eski neşe ve ısrarı göremedim, zorlanıyordu, belliydi. Fizikmen de, ruhen de. Kim olsa zorlanır. '96 Zap pratiğinde dört gün süren bir mahkemede, kim yargılansa, toparlanması zor olur. Hele de Zeki-Fuat döneminde yargılanmışsa. Evet Alişer, Yücel Halis. Yeniden karşılaşır mıyız, istediğim sohbetleri sürdürebilir miyiz? Biliyor musun, çok az arkadaşla çekinmeden tartışmışımdır. Biri de sensin. Zayıflıklarımı bana karşı kullanmayan bir yoldaş, güç veren bir yoldaş. Seni anacağım. Küskünlüğüne yanıt olacağım.

Gazeteci yoldaşım Şenol arkadaşı gördüm. Bir de baktım ki, Gurbet, Yücel, Ahmet ve Serdar olmak üzere dört Özgür Gündem kadrosu biraraya gelmiş. Doğrusu onlarla eskiye, bugüne bakış anlamında hoş bir sohbet yapamamanın boşluğunu yaşadım. İçinde bulunduğum gergin ruh hali bunu engelledi. Yoldaşlar sizi görmek dahi benim için mutluluk.

Az sonra karargah yerine doğru hareket geçeceğiz. Akşamın rüzgarı müthiş bir esinti, ama allahın belası sivrisinekleri uzaklaştırmıyor. Susuz Gare arazisinin derinlikli dollerinde üç gündür sürdürdüğüm yolculuklar devam edecek. Heybetli kayalıklar, derin ormanlar, gerillayı bağrınıza basmaya, düşmana tuzak olmaya, nice kahramanın direnişine tanık olmaya hazır mısınız?

18-19 Mayıs 1997/ Kaniya Bestler

Yaklaşık üç saattir devam eden doluyağmur karışımının altında, ısrarla sönmemesi için koca ağaçlar attığımız ateşin etrafında sıcak çayları yudumlamak, sohbetlerimizi kesen gök gürlemelerinin melodilerini dinlemek bir başka. Şu anda ayakta durmaktan yorulduğum için, Dr. Mahir ve Rubar arkadaşlarla sohbeti bırakıp palamut ağacının gövdesinin altına oturduk. Dün Etruş'a doğru hareket eden ağır gücümüzle beraber gittiği için gözyaşları içinde kefiyesini bana bırakan Şerzan arkadaşı da anarak, kendime örttüğüm kefiyenin altında bu satırları yazmaya çalışıyorum.

Gökyüzünde bir parça bulut dağılıyor, yağmur dinlenip dinlenip yağmaya devam ediyor.

Savaş beklentisi Gare'de devam ediyor. Henüz ciddi bir çatışma ve eylem olmadı. Üç helikopter düşürüldü ve bunlardan biri füze ile düşürüldü. TC'nin 19 Mayıs vesilesiyle yaptığı yalan açıklamalar devam ediyor. 1500 gerilla ölmüş. Korkunç inanılmaz bir haber. Zap hâlâ direniyor, Metina direniyor, Gare'ye ise adım adım yakınlaşıyorlar. Defter ıslandığından ara veriyorum.

21 Mayıs 1997

Kartal yuvası yeni nokta

Aşuri arkadaş, hastahane, basın-yayın ve birkaç güvenlikten arkadaşla yaklaşık bir bölük karargah gücünü, Gare dağlarının yamaçlarında nokta nokta geziyorum. Ancak su sorunu nedeniyle noktalar sınırlı.

Geri çekilme gücünün çekilmezliği

Savaşı telsiz haberleri ve uçak saldırılarından izlemek çekilmez oluyor, saatler de geçmiyor ve saatler geçmiyor.

Sarp kayalar koruyucu

Düşman alana girmeden önce alanı yoğunca dövüyor. Dün bulunduğumuz nokta da vuruldu ve değiştirdik. Sağ olsun Gare silsilelerinin kayalıkları, hava saldırıları ve yağmurdan şimdilik bizleri koruyor.

Az daha Mayıs şehidi olacaktık

Dünkü hava saldırısında, trafik kazası misali, Asuri grubunun sorumlusu Yaşar-Kenan arkadaş, Dr. Murat ve '89 katılımlı Şırnaklı Saliha arkadaş kıl payı kurtuldular. Saliha'nın kafasına gelen taş parçası, kafasını kanatmış. Böylelikle Gare'nin ilk yaralısı oldu. Asuri Kenan arkadaşa, "geçmiş olsun" diyorum. "Sağol Zeynep arkadaş, az daha Mayıs ayı şehidi olacaktım" diyor ve hayran hayran izliyorum bu arkadaşı.

İlk kale düştü

Zap Cumhuriyeti'nin –Dr. Siraç'ın MED TV'de yaptığı programın adı– en önemli kalesi Amediye boğazı dün düşmanın eline geçti ve bir haftadır direnen, mevzi savaşı yürüten Zap gücü, düşmana yoğun darbeler indirerek bu mevziyi şimdilik bıraktı.

İşgal alan alan

TC ve KDP işbirlikçilerinin vurucu gücünü üstlendiği ABD'nin Güney'i işgal planı adım adım alan tutarak ilerliyor. Alanları birbirinden koparma şeklinde yürüyor. Şu anda Metina, Zap çemberde ve sıra Gare'de.

Gare savaşta

Gare'ye yönelim dün başladı. Gel gör ki, muhteşem Priz'de –ki geri çekilme alanımızdı– ilk çatışma başladı. Yine ihanet buna sebep. Hasan Çavşin adında Kaledizeli bir ajan, Parti Önderliği sahasından geldikten sonra bölük komutanı olarak görevlendirildiği yeni şervanların komutanlığını yaparken, bir silahla beraber firar etti ve düşmanı noktaya getirdi. Dün o alanda yoğun çatışmalar yaşandı. Ancak hâlâ haber alamıyoruz. Saddam Kasrı'nda da düşman harekete geçti ve ilk çatışma bu sabah yaşandı. Kayıplar yok.

Hewlerli Delil ve Doğanlar

Biri Delil, diğeri Doğan. İkisi de 15 yaşında ve Hewlerli. Büyük bir istemle şu anda ekmek yapıyorlar. Ben gerillada iki kez ekmek yapmışım, arkadaşlara anlatıyorum. "Öyleyse sana bu kez emek süreci verelim" diye takılıyorlar. Bisiving haşvesi ile yağ tenekesi üzerinde küçük eller hızlı hızlı dönüyor. Açılan hamuru havaya fırlatıp ununu alıyor ve sacın üstüne. Savaş budur, bu gençlerin bu zorluklarda yarın için hazırlanmalarıdır.

Musul mu?

Bugünlerde birçoğumuz Musul'u merak eder olduk. Düşmanın olası ağır yöneliminde bir geri çekilme alanı olacak mı? Buradan iki günlük yol. Kasrok'a kadar bir gün, ovada bir gün. Musul'un geceleri parlayan ışıkları karşımızda ışıldarken şehire duyduğumuz öfke çok büyük.

22 Mayıs 1997

15 günlük operasyon sonrası Zap cumhuriyeti

TC genelkurmaylığı yaptığı resmi açıklamada onbeş günlük operasyon sonrası PKK anakarargahını denetime aldığını büyük bir başarı haberi olarak veriyor. Kıbrıs adalarını bir günde ele geçiren TC ordusu, o zamana göre yüz kat daha fazla teknik, asker kullanmasına rağmen, hâlâ tam denetime almış değil. Mücadele tarihimizde ilk kez uzun bir süre alanı elimizde tutup savunuyoruz.

Zap direnişi silahlı mücadele tarihimizde mutlaka anılacaktır. BBC muhabiri "Zap kasaba mı, kaç köy var, nufüs ne kadar" diyor.

27 Mayıs 97

- Savaşta, amaçsız hareket, sonuç getirmeyen yorgunluk-zorluk, beraberinde bitkinliği getirir. Düşmana darbe vuran, savaşa hizmet eden hareket ne kadar zor olursa olsun kazandırır.
- Komutan değil, yeni savaşçılara gardiyan olmuşuz.
- Düşmana hizmet; kendine ve gücüne güvensizliktir, ikircikliktir, korkudur.
- Düşmanla savaş varken, cins sorununu öne çıkarma zayıflığın alası, saptırmadır.

29 Mayıs 97

Tükenmiş kişilik

İlginçtir, savaşta böylesine tükenmiş, zavallı olmuş birisini ilk kez görüyorum. Gerçi zindanda, metropolde gördüm. Ama bir havan sesinden bile korkup titreyen, zavallılaşan hele de bir komutansa; bir orduyu, bir bölüğü dağıtabilir. K. Ömer gibi.

Gare'nin zirvesinde kar, iki mevsimi bir arada yaşamak. Ovadan zozanlara, yedi saatlik yolculuktan sonra ulaşıp kar yemek. Celal arkadaşın "tanrının yarı yoluna ulaştık" diye tanımladığı Gare zirvesi genel muhabere tepesinde, yolda kim yarın gelip kar çıkaracak tartışması yaptık. Ama zirvede arkadaşın bizi konumlandırdığı mangaya bitişik bir dağı görünce şaşırıyoruz.

Zirve bir krater, sönmüş. Tam ağzı dümdüz, küçük bir voleybol sahası. Rubar arkadaş ise Aspendos antik tiyatrosuna benzetiyor. Yukarılara çıkıp bakıyorum, evet tam bir krater ağzı; taşlar sivri, delikli, girintili-çıkıntılı. Kimimiz tiyatro, kimimiz voleybol sahası yaptık. Özünde sönmüş bir volkanın ağzı ve Mayıs'ın 29'unda hâlâ yığınla kar barındırıyor. Karın kokusu olmasın diye kaynatıp, içine azıcık tuz atıyoruz ve işte Çewlik'in soğuk sularının, çayının tadını hissediyoruz.

Zor karar Zilanlaşma adayı

PKK, kadını bir direniş ve güzellik abidesi yaptı. Kim ne derse desin, özgürleşen kadın militan, bütün güzelliklerin temsili, ta kendisi. Erbil direnişini sergileyen, düşmana, ihanete hançer olan Aviyan, Ozan (Diana), Devrim ve nice şehitlerden sonra yeni bir arkadaş intihar eylemi için kendisini öneriyor ve tartışıyoruz. Zor bir tartışma. Gözlerimin içine bakıyor, ben de bakıyorum. Gözleri parlıyor, gülümsemekten ışıldıyor. Guatr nedeniyle hafif dışa yansıyan gözler daha fazla açılıyor, "ben kararlı ve ciddiyim" diyor.

Felek, Derikli veya Ranya'lı. Felek dediğim arkadaş aslında Derik'li, uzun süre Soran alanında faaliyet yürütmüş. Parti Önderliği'ni hiç görmemiş, bir ara Parti Önderliği istedi ancak KDP-YNK ihanet savaşında yollar kapandığından gidemedi ve kaldı. Kışın buraya eğitime geldi, partideki gelişmeleri görünce kendisinin durumunu yedi yıl uyuyan ve sonra uyanan yedi kardeşe benzetti.

Felek yoldaş! Ondan gözümü alamıyorum, bakıyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, zor karar.

Kulilke Serhat ve

Berxwedane Erbil

Serhatlı gelin, Helin!

Dört gündür seni düşünüyorum. Yağmur gibi akan gözyaşlarımı tutamıyorum Helin.

Şehit Ahmet'in eşi yoldaş Xelat'ı uğurlarken boğazım düğümleniyor. Helin, Helin diyorum içimden. Sesin kulaklarımda cihazda. Bir türlü "Erbil, Erbil, Helin, Helin" diyor, seni yakalayamıyorum. Siyah örüklerin, özgürlük zinciri gibi beline dolanmış, beyaz tenin ve asaletli yürüyüşünle seni, seni düşünüyorum, rüyamda, yanımdasın. Ararat'ın öfkesinde tankların paletlerinin ezdiği yoldaş Ruken'in dolu sevgisindesin Helin.

Serhatlı gelin intikamsın, intikamsın özgür militanların çığlıklarında. İhanete kurşun, çirkinliğe güzelliksin Helin.

Senin tavrınla yürüyeceğim, örgüt dilencisi "yangın var" diye bağıran olmayacağım Helin.

Senin silahın elimde şutiğin belimde palaskan bana güç. Berbang'dan başka kimseye vermeyeceğim özgürlük gelini Helin.

Her bir saçının siyah teline hayran, gülüşüne kurban. Israrlı, ilkeli yürüyüşünün yeminlisi. Serhat'tan Erbil'e gelmiş intikam şahini, şahin bakışların ışıldayan siyah gözlerine vurgunum, vurgunum Helin.

Serhat'ın türküsünde Ararat'ın öfkesinde seni anacağım.

24 Nisan ve soykırıma karşı mücadele

A. Haydar Kaytan

Soykırım, bir bakıma dünya halklarının dil hazinesine yeni katılmış oldukça ürkütücü ve uğursuz bir sözcük. Birçok sözcük gibi soykırım da bir olguyu ifade ediyor, bir pratiğe konulmuş bir ad oluyor. Soykırım, her şeyden önce, değişik toplulukların kitlesel kıyımına yol açan kanlı bir pratiğe işaret ediyor. Savaşların da kanlı kıyımlara neden olduğu tartışılmaz bir gerçek. Ancak gerçekleşen kayıpların alabildiğine fazla olmasından yola çıkarak, her savaşı bir soykırım olarak değerlendirmek de olanaksız. Soykırımın en genel tanımı, etnik bir grubun sistematik biçimde yok edilmesi oluyor. Bu açıdan bakıldığında, birçok soykırım pratiğiyle karşılaşıyoruz. Amerika kıtasının yerli halklarının korkunç bir kıyıma tabi tutulup yok edilmeleri soykırımdır. Zaten burjuva uygarlığının doğuşu, bir yanıyla soykırım pratiğini de tarihin gündemine sokuyor. Batı Avrupa'dan akınlarla birlikte "*beyaz adam*"ın yeni dünyada sağladığı egemenlik, değişik halklardan on milyonlarca insanın kılıçtan geçirilmesini ve birçok uygarlığın kendisinden bir iz kalmayacak biçimde yerle bir edilmesini anlatıyor. Sermaye birikimine duyduğu müthiş tutkunun, özellikle doğuş ve gelişme yıllarında, burjuvazinin birçok ülkeyi bir mezbahaneye dönüştürme dürtüsünü ayaklandırdığı biliniyor. Bu dürtü onu halkların kasabı olmaya götürüyor. Bu nedenle, soykırım, sınıf olarak burjuvazinin karakterinde var demek pek de yanlış bir yargı olmasa gerek.

Türk burjuvazisi de soykırımcı bir karaktere sahip. Sınıf olarak tarih sahnesine çıkışı, Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanması ve dağılması dönemine denk düşüyor. Belkemiğini Osmanlı paşaları ve bürokratları oluşturuyor. Bu açıdan devlete bağımlı ve onunla var olabileceğine inanıyor. Kendi benzerlerine kıyasla oldukça cılız ve hastalıklı bir sınıf. Zayıf oluşu ve marazi karakteri, hep ölüm korkusuyla yaşamasına yol açıyor. Gelişen ulusal kurtuluş hareketleriyle imparatorluk sınırlarının daralmasında ve devletin gittikçe küçülmesinde sürekli kendi ölümünü görüyor. Büyük ölüm korkusu, bu sınıfı müthiş ölçüde saldırgan bir güç haline getiriyor. Ulusal kurtuluş savaşlarıyla ilkin Balkanlar elinden gidiyor, ardından Arap topraklarını yitiriyor. İmparatorluk sınırları içinde bağımlı halklar olarak Kürtler, Ermeniler ve Aşuri-Süryaniler kalıyor. Bu halkların yanısıra, kısmen Anadolu Rumlarından söz edilebilir. Mozaiği tamamlayan başka halklar olsa da, bunlarda bir hareketlilik pek sezilmiyor.

Türk burjuvazisinde paranoya ölçüsünde ölüm korkusuna imparatorluktan kopan halklar yol açıyor. Ancak korkunun kaynağını hâlâ imparatorluk sınırları içinde yaşayan halklar oluşturuyor. Türk burjuvazisi, bu halkları ölümüne neden olabilecek yüksek birer potansiyel tehlike olarak görüyor. Nedeni basit: Bu halkların da imparatorluğa karşı savaş açmalarından korkuyor. Ermeniler hristiyan bir halk ve Ermeni burjuvazisi belli bir sermaye birikimine sahip. Buna rağmen, imparatorluktan kopuşu öngören ileri düzeyde bir Ermeni kurtuluş hareketi mevcut değil. Tersine Ermeniler imparatorluk içinde en itaatkar halk özelliği taşıyor. Türk burjuvazisi mevcut koşulları değil, geleceği düşünüyor, tehlikeyi gelecekte buluyor. Bu yüzden, henüz belirtileri olmasa da, potansiyel tehlikeyi tümüyle yok etmeyi Ermenilerin kökünü kurutmakta arıyor. Başlangıçta Ermenileri kullanıp Kürtleri soykırıma tabi tutmaya kalkışması fazla mantıklı değil. Kürtlerin müslüman olması, bu sınıfın ilkin Kürtlere yönelmesini engelliyor. Ayrıca aşiret alayları uygulamasıyla, imparatorluk Kürtleri önemli ölçüde denetimi altında tutuyor. Kürt işbirlikçilerini Ermenilere karşı kullanma şansı çok daha fazla ve bunu tercih ediyor. Öte yandan Ermenilere yönelmekle Ermeni burjuvazisinin elindeki sermaye birikimine el koyma olanağına da kavuşmuş oluyor. Bütün bunlar, Birinci Emperyalist Savaş'ın tozu dumanı içinde en alçakça bir soykırıma yönelmesinin koşullarını hazırlıyor ve soykırım başlıyor.

Türk burjuvazisinin öncü partisi olan İttihat ve Terakki, Alman emperyalizminin yanında Birinci Emperyalist Savaş'a katılıyor. Bu dönemde pantürkizm hayalleri de oldukça canlanıyor. Dünya Türklerini birleştirme rüyası Türk burjuvazisini heyecanlandırsa da, diğer halklar için bir karabasana dönüşüyor ve hristiyan halklara karşı ulusal nefret duygularının gelişmesinde önemli bir rol oynuyor. Karşı kampta yer alan Rusların Ermenilere yakınlık duyması ve bir Ermeni ulusal hareketine sıcak bakması, Almanların Ermeni soykırımına yeşil ışık yakmalarını sağlıyor. 1915 yılının trajik olayları bu temelde gelişiyor. Bir buçuk milyon Ermeni kıyımdan geçiriliyor. Silahsız ve savunmasız insanlar, düzenli ordunun sistematik uygulamalarının yanısıra, önceden hazırlanmış senaryolar temelinde, kışkırtılmış kalabalıklar eliyle sistemli olarak katlediliyor.

Her dönemde ırkçı-şoven duyguları körükleyip bireyin içinde uyuyan canavarı uyandırarak harekete geçirmek, Türk egemenleri için hiç de zor olmuyor. Günümüzde gerilla cesetlerine yapılan iğrenç saldırılar, o dönemde canavarın nasıl harekete geçirildiğini anlamak için ilginç bir örnek oluşturuyor. Bugün gerilla cesetlerinin atıldığı çukurları açıp yakmak isteyen gözü dönmüşler güruhunun hayvani saldırganlığını o dönemdeymiş gibi düşünmek, Ermeni kıyımının nasıl gerçekleştirildiğini anlamaya yetiyor. Ermeni nüfusunun önemli bir bölümü bu tarzda kırılıyor. Katliamla birlikte talan ve yağma da başlıyor. Ermenilerin topraklarına ve maddi servetlerine el konuluyor. Soykırım artıkları yurtdışına kaçıyor. Soykırımdan Aşuri-Süryani halkı ile Anadolu Rumları da büyük ölçüde nasibini alıyor. Yine aynı dönemde yedi yüz bin Kürt de soykırım uygulamalarına maruz bırakılıyor. Hristiyan halklarla aynı boyutlarda olmasa bile, Kürtler de soykırımın hedefi oluyor; katlediliyor ve sürgüne gönderiliyor. Önemli bir bölümü sürgün yollarında soğuk, açlık ve hastalıktan can veriyor.

İşbirlikçi Kürt ağaları ve aşiret reislerinin bu soykırımlar sırasında birer araç olarak kullanıldığı kesinlikle reddedilemeyecek bir gerçek. Ancak bu durum, Kürtlerin de soykırımın hedefi olarak seçildiği gerçeğini değiştirmiyor. Bugün de Kürdistan'da daha canavarca bir soykırım hareketi sürdürülüyor ve işbirlikçilik soykırım güçlerinin elinde bir kanlı hançer olarak Kürt halkına karşı konuşturuluyor. Kendi başına bu olgu bile, ihanetin halkların kasabı bir gücün elinde ne kadar tehlikeli bir silah olarak kullanılabileceğini gösteriyor. Kaldı ki, ihanet en çok içinden çıktığı halkın başına bela kesiliyor. Kendi halkına karşı savaşmaktan geri durmayan bir gücün, başka halkların katledilmesine katılmakta tereddüt etmeyeceğinin iyi bilinmesi gerekiyor. Türk egemenleri her zaman için halklara boyun eğdirmekte büyük bir maharet sergiliyor. Bu soykırım sırasında da aynı mahareti ortaya koyuyor. Soykırıma yönelirken, "*en kolay, en sıradan, aynı zamanda da en zalimane olan yolu*" seçiyor; egemenliği altında tuttuğu halklardan birini diğerine karşı kullanıyor. Soykırımda önceliği "*siyasal açıdan en yalıtılmış, kültürel ve dinsel açıdan en farklı*" halklara tanıyor; hristiyan halkları öncelikli hedef haline getirip saldırıya geçiyor. Katil, Türk burjuvazisinin temsilcileridir. Bir halkın hedef seçildiği bu toplu cinayette, gerçek katil Türk sömürgecileridir. Kürt işbirlikçilerine ise esas olarak bir piyon rolü oynatılıyor.

Türk burjuvazisinin günümüzdeki siyasal biçimlenişi olan TC devleti, hâlâ Ermeni soykırımını reddediyor. Savaşın ve sonuçlarının soykırım olarak değerlendirilemeyeceğini iddia ediyor. Buna karşılık, Osmanlı arşivlerini hâlâ araştırmacılara kapalı tutuyor. Ancak bu inkarcı yaklaşımın gerçeği değiştirmeye yetmiyor. Hitler'in, Yahudi soykırımını gerçekleştirir ve Slav halklarına karşı soykırım uygulamalarına yönelirken, Ermeni soykırımını örnek aldığı çok iyi biliniyor. Üçüncü Reich'ın askeri şeflerini toplu kıyımlara razı etmek ve cinayetlerini haklı göstermek isteyen Hitler'in, "*Hâlâ Ermeni katliamından bahseden kim?*" biçimindeki sözleri, soykırımda öncülüğü elinde bulunduran Türk sömürgecilerinin Nazi canavarlarına nasıl ilham verdiğini ibretle gösteriyor.

Soykırım, Türk egemen sınıflarının geleneğinde var. Yani Ermeni soykırımı, bunların yaptığı soykırımların ne ilki, ne de sonuncusu oluyor. Yavuz Selim'in İran Safevi devletine karşı savaşa girmeden önce on binlerce aleviyi topluca kılıçtan geçirdiğini tarih unutmuyor. Soykırım uygulaması bazen Türkmen halkını bile kapsamına alacak kadar genişleyebiliyor. Kuyucu Murat Paşa kırk bin alevi Türkmen'i topluca katledip çukurlara dolduruyor ve kuyucu lakabını buradan alıyor. Osmanlıların Batı'ya doğru akınlarında da aynı şey gerçekleşiyor. Balkan ulusları ve Slav halkları uzun yıllar boyunca soykırım içeriği taşıyan uygulamalar altında vahşice eziliyor. Hristiyan halkların zorla ana kucağından kopartılan çocukları, yeniçeri ocağında yabancılaşmaya tabi tutuluyor ve ardından soyundan geldikleri halklara karşı korkunç bir zulüm uygulamak üzere harekete geçiriliyor. Bu yöntem tarihin karanlık dehlizlerinde yitip gitmiyor. Türk burjuvazisi, yeniçeriliği cumhuriyet döneminde de bir soykırım yöntemi olarak Kürdistan'da uygulamaktan geri durmuyor. Tuncelileştirme, cumhuriyet döneminin yeniçeriliği olarak, soykırım tarihinin gündemindeki yerini alıyor. Balkan halkları hâlâ bu aşağılık uygulamanın sancılarını yaşıyor.

Kemalizm, Türk egemenlerinin soykırım geleneğini cumhuriyet yönetimine taşırıyor. Türk burjuvazisi, 1925-40 yılları arasındaki dönemde Kürdistan'da yeniden soykırımlara başvuruyor. Ülkemizi bir ulusal yayılma alanı olarak ele alan kemalist rejim, Kürdistan'ı ve Kürt gerçeğini tarihten silmek için sel hareketlerine, tedip, tenkil ve tehcir türünden çılgınlıklara girişiyor. Kıyım ve kırımda hiçbir ölçü ve kural tanımadan, görülmemiş bir zulüm ve vahşet sergiliyor. Fiziksel kıyım ve yıkım uygulamaları temelinde Kürdistan'a hakim olduktan sonra, soykırımın en tehlikeli biçimine -beyaz soykırıma yöneliyor. "*Misak-ı Milli*" sınırları içinde "*tek ulus-tek dil*" yaratma seferberliği, Kürt ulusu başta olmak üzere, Türk kökeninden gelmeyen bütün halklara karşı korkunç bir soykırımı tanımlıyor. Anadolu ve Yukarı Mezopotamya'yı bir halklar mezarlığı haline getirme, bu çılgınlığın ana hedefini oluşturuyor. Öyle ki, Türk sömürgecilerinin burada yaptıklarıyla karşılaştırıldığında, Yahudi soykırımı, yıllara yayılan bu soykırım pratiğinin yanında sıradan bir katliam denemesi derecesine düşüyor. Bu kadar uzun süreli bir soykırım uygulaması içinde bulunan bir güç tarihte görünmüyor. Bunun nedenlerini yılların soykırım deneyimine sahip olmalarının Türk egemenlerine kazandırdığı beceride aramak gerekiyor.

Soykırımdan söz edildiğinde, çoğu kimsenin aklına nedense hep Nazi Almanya'sının Yahudi halkına yaptıkları geliyor. Ermeni soykırımının gündeme getirilmesi daha sonraki yıllara rastlıyor. İnsanlığa karşı işlenen bir suç olarak, soykırımın pratikte insanlığın yakından ilgilendiği bir sorun halini alması, Auschwitz ve benzeri kitlesel kıyım trajedilerinin gün ışığına çıkarılmasıyla birlikte başlıyor. Nitekim jenosit (soykırım) terimi ancak 1944 yılından itibaren kullanılabiliyor. Batı dünyası, tehlike kendi kapısına dayanmadan, bu konuda tam bir suskunluğa gömülmeyi tercih ediyor. Daha sonraları Batı bu sözcüğü sıkça kullanarak, soykırım uygulamaları karşısında uzun sürmüş mezar suskunluğunu unutturmaya çalışıyor. Yahudilerin Alman faşizmince kurban seçilip sistematik biçimde yok edildikleri bir gerçek ve bu açıdan bu soykırımın lanetlenmesi mutlaka gerekli. Kaldı ki, savaş sonrası Almanya'nın tutumu da buna denk düşüyor. Ancak soykırım denildiğinde, aslında ilk akla gelen güç Türk egemenleri olmalı. Çünkü bu güçler soykırım geleneğini hâlâ ısrarlı bir biçimde sürdürüyor. Soykırıma uğramış bir halk olmanın başkalarında yarattığı eziklikten yararlanan İsrail siyonizminin siyasal ve pratik-askeri desteğini de arkasına alan Türk sömürgeciliği, bugün Kürdistan'da çağın en yüz kızartıcı soykırımını yürütüyor.

Kürdistan'da yaşanmakta olan bu çağdaş trajedi karşısında, dünya şimdilik üç maymunları oynamanın ötesine geçmiyor. "*Görmedim, duymadım, bilmiyorum*" yaklaşımı, günümüz dünyasının Kürt kıyımı ve kırımına karşı tutumunu ifade ediyor. Oysa Kürt soykırımı, Türk egemenlerinin eseri olan birçok soykırımın bir devamı oluyor ve bununla soykırım pratiği kesin sonuca götürülmek isteniyor. Kuzeyde Ermeniler bitirildi, Güney'de Aşuriler tükeniş noktasına getirildi. Ortada kalan Kürtlerin de tarih sahnesinden silinmesiyle bu soykırım zincirinin tamamlanmasına çalışılıyor. Başkan Apo'nun da vurguladığı gibi, bu durum beynin durduğu ve yüreğin sustuğu bir gerçekliği anlatıyor. Özel savaş rejiminin 1992 yılından itibaren Kürdistan'da uygulamaya soktuğu konsept, soykırımın mutlaka kesin sonuca götürülmesini hedefliyor. Kürdistan'da kırsal bölgelerin tümüyle insandan arındırılması, kasabaların bile insansızlaştırılmaya tabi tutulması, Kürt nüfusunun ülkesi dışına kaçışa zorlanması, milyonlarca Kürdün Batı Avrupa ülkelerine sürülmesi, gerillaya karşı her biri bir ülkeyi dize getirebilecek bir askeri güçle aralıksız operasyonlar geliştirilmesi, en aşağılık ve insanlık dışı bir soykırım planının hayata geçiriliş yöntemlerini gösteriyor.

Çağdaş savaş teknikleri ve özel savaş yöntemleriyle bütünleşmiş bir barbarlık, bugünün Türk faşist rejiminin gerçekliğini ifade ediyor. Orta Asya'dan doğuya ve güneye doğru yayıldıkları dönemde barbarlığın yukarı aşamasında bulunan Türk egemenlerinin barbar karakterlerini hiçbir zaman terk etmedikleri kesin. Barbar, şiddetin dili dışında başka bir dilden anlamıyor ve kör şiddeti öteki halkların üstüne kusuyor. Türk egemeni sadece başkasının elindekini gasp etmeyi ve talana karşı direneni silaha başvurup susturmayı biliyor. Barbarlık, uygarlık düşmanlığıdır ve **Marks'ın da belirttiği gibi Türk egemenlerinin uygarlığa en küçük bir katkıları bile bulunmuyor.** Mezopotamya ve Anadolu, uygarlığa beşik olmuş topraklar. Bu coğrafyada toprağı ilk üretime açan, ilk buğdayı eken, atı ve öteki hayvanları ilk evcilleştiren, hukukun temellerini atıp ilk yasaları yaratan, gökyüzünün ilk keşfine çıkan, madeni ilk bulup insanlığın hizmetine sokan halkların en başta Aşuriler, Kürtler ve Ermeniler olduğu çok iyi biliniyor. Türk faşist barbarlığı, işte bu halkları ve kültürlerini tümüyle yok etmeye çalışıyor. Çağın ileri teknik imkanlarını böylesi iğrenç bir amaç için kullanıyor.

"*Dağdan inmiş, bağdakini kovuyor*" deyişi, herkesten çok daha fazla Türk egemenlerinin bu barbar pratiğine yakışacak bir özdeyiş oluyor. Bu ırkçı-şoven ideolojinin sahipleri keşke sadece kovmakla yetinselerdi; buna kök kazımayla içiçe geliştirilen bir kovma demek daha doğru. Barbar, zenginlik denilince, maddi nesneler dünyası dışında bir şey tanımıyor. Dağa bakan öküzün yalnızca çayır görmesi gibi, barbar da dünyaya baktığında hep kesesini ve kasasını şişirecek şeyler görüyor. Maddi değerleri gasp ediyor; sahiplerinin ise canı cehenneme diyor. Oysa en büyük zenginlik insandır, onun kimliği ve kültürüdür. Hiçbir zenginliğin bu değerlerin yerini tutması mümkün değil. Halklar bu coğrafyanın en anlamlı, en soylu, en değerli, en kutsal zenginliğidir. Kutsal Kitabın diliyle söylenecek olursa, tanrı bu toprakları yeryüzü cenneti olarak Adem için yarattı. Baksın ve korusun diye, Adem'i alıp bu Aden Bahçesi'ne yerleştirdi. Mezopotamya halkları bu Aden Bahçesi'nin rengarenk açmış çiçekleridir. Bu çiçekleri kökünden sökmek, insanlığa yakışan bir davranış olamaz.

Türklerin Ortadoğu coğrafyasındaki varlığının tarihsel bir haksızlık olduğunu söylemek hiç de yanlış değil. "*Dağdan inen*" birileri varsa, o da bu coğrafyaya çok sonraları gelip yerleşen Türklerdir.. Bu haksızlığın düzeltilmesi, bu coğrafyanın gerçekliğini samimi olarak kabul etmekle mümkün. Mezopotamya ve Anadolu'nun gerçekliği halklar mezarlığı değil, halklar mozaiğidir. Kutsal Aden Bahçesi'nin zıkkım dışında bir ürün vermeyen zakkum çiçeği olmak yerine, bahçenin çiçeklerinden biri olmayı onurla benimsemek, bu coğrafyanın asli unsurlarının da kendilerini kabul etmelerinin ölçüsüdür. Başkan Apo, bu konuda adil ve kalıcı çözüm yolunu çok güzel ortaya koyuyor: "Türk halkının, Türkmen halkının da bu kozmopolit hakimlerinden en az bizim kadar zarar gördüğünü biliyoruz. Anadolu Türk halkı ve Türkmen halkı, gerçekten birlikte yaşanması gereken bir halktır... Türk halkının da ezici çoğunluğunun durumu bizimkinden farksızdır. Aşuriler, Ermeniler, Rumlar, daha böyle bir yığın mozaik halk var; bunların hepsi aslında birer çiçek olarak görülmeliydi. Bunlar yolunup yerine zakkum ağacı dikileceğine, bu kır çiçekleri yerinde bırakılsaydı, Anadolu rengarenk bir halklar bahçesi olurdu. Ve herhalde bu en iyisi olurdu. Maalesef bu ırkçı-şoven ideoloji bunları kasıp kavurdu ve bu toprakları halkların mezarlığına dönüştürdü. Biz biraz dirilmeye çalışıyoruz. İsteriz ki, bütün kültürler dirilsin, bir bahçe oluştursunlar."

Evet, çözüm yolu budur. Mezopotamya ve Anadolu'nun tarihsel gerçeğine dönüş bu yola girmekten geçiyor.

24 Nisan soykırım kurbanlarını anma ve soykırımcıları lanetleme günü vesilesiyle Başkan Apo'nun yaptığı kısa, ancak son derece özlü değerlendirmenin bir bölümünü burada aktarmak oldukça yerinde olacaktır.

"Biz halklar adına, tüm halklar adına, Ortadoğu'da da büyük bir yürekle savaş veriyoruz. Bu vesileyle bir Süryani dostun söylediği bir sözü kendim için şeref olarak kabul ediyorum. Bu dost, adımı kullanarak, halkların bülbülü olduğumu söylüyordu. Evet, biz halkların bülbülü olmayı en büyük şeref ve onur sayıyoruz. Öyle ötmeye de devam edeceğiz. Susmayacağız, bu sesler susturulamayacaktır.